

Piatra Craiului

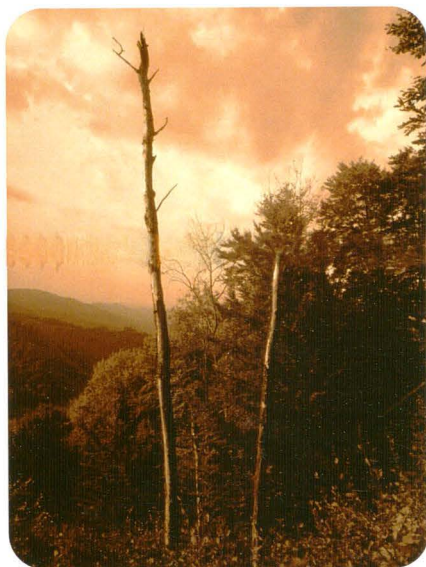
Revistă trimestrială de actualitate, cultură și tradiții

Editată de către Cenaclul "Mihail Lungianu" Rucăr,
Muscel

An. 4 Nr. 6 - 7 (19-20) / 2017-2018

Rucăr, Muscel

Piatra Craiului

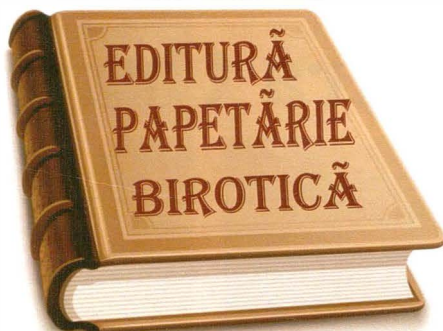
**Revistă trimestrială de actualitate,
cultură și tradiții.**

**Editată de către Cenuclul
” Mihail Lungianu”**

EDITURA LARISA

2018

TIPOGRAFIA
S.C GIG S.R.L.
EDITURA LARISA

B.dul. Ion Mihalache, Nr.119
Tel /Fax: 0248/533.454
: 0745.082.021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cenaclul ” Mihail Lungianu”

An 4 Nr. 6-7 (19-20) / 2017-2018

Câmpulung Muscel – 2018

ISSN 2247-1553

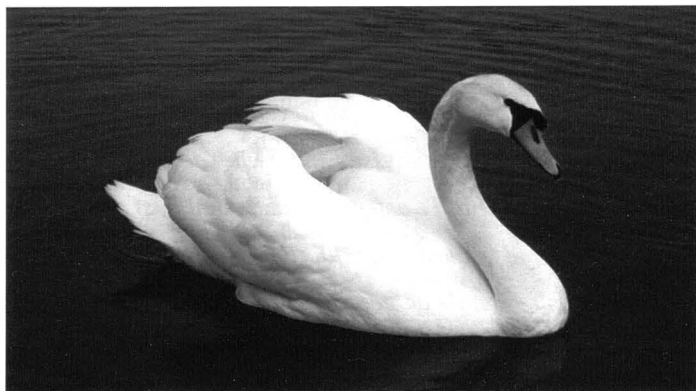
ISSN-L 2247-1553

Editura **LARISA**

LUPUL, LEBĂDA ȘI SFERELE

Erau acolo în
spațiul fără timp, în
spațiul iubirii eterne,
două sfere: una de
culoare alb-violet și una
de culoare alb-albastru,
care într-o sclipire erau
separate iar în
următoarea se
contopeau perfect.

Odată au hotărât să vorbească, pentru că deși știau în fiecare clipă totul una
despre cealaltă, adorau să-și audă vocile.

Ea spuse: Trebuie să mergem acolo

El: Știu, dar ne vom schimba forma

Ea: Ne vom întoarce oricum

El: Bine.. Fie cum spui tu....ca întotdeauna. Vom uita unele lucruri, dar ni le vom
aminti pe parcurs !

Ea..Sigur, dar asta n-o să fie un motiv de separare între noi.

Într-un loc de rai, în munți, pe mal de râu, în cântec de păsări și de greieri, un lup
alb și o lebădă cu pene în alb și negru, se priveau într-un fel imposibil de spus în cuvinte
omenești.

- Haidem spuse El. Trebuie să le arătăm oamenilor ce trebuie să facă, și cum trebuie să
fie..să ajungă odată să fie și ei ca și noi.

- Bine, dar cum vom ști că ne-am îndeplinit misiunea zise Ea ?

- La finalul misiunii noastre, vom face schimb de culori, zise El. Doar că..nu ne vom
putea întoarce imediat împreună..ști asta...zise El.

- Nu-i nimic zise Ea. Oricum ne vom întâlni acolo de unde am plecat...și tu ști asta..

- Bine, atunci haidem, zise El.

Și au pornit printre oameni. Oamenii îi vedeau, și se minunau cum pot fi așa uniți, fiind totuși atât de diferiți..dar printre ei erau știutori ai semnelor cerului și pământului, și le deslușeau taina asta.

După 9 vremi, lupul și lebăda, reveniră exact în locul din munți unde ajunseseră prima dată. Într-o clipă lupul deveni alb-negru, iar lebăda deveni de un alb imaculat.

- Eu mai rămân un pic zise El..dar vin...dorul o să mă biruie repede.

- Eu zbor zise Ea. Te aștept acolo. Se înălță, și apoi dispăru.

Lupul rămase trist, lacrimi mari curgeau din ochii lui, și se prefăceau în flori mici, dantelate, de culoare roz care cresc doar pe pietrele din vârfurile cele mai înalte ale munților.

Apoi într-o zi, după ceva vreme, un preot cu straie albe, și cu părul lung, alb, ridică ochii și zise:

*- **Mulțumesc din suflet Mărite, că mi-ai ascultat ruga.***

De acolo de unde era, Măritul zâmbea fericit: vedea lângă EL, două sfere, care se contopeau neîncetat, fiind cu mult mai strălucitoare decât fuseseră până atunci.

Cuvântător din alt veac..prof. Tudor Vlad

MANIFESTĂRI CULTURAL – SPIRITUALE ȘI EDUCAȚIONALE LA RUCĂR, CÂMPULUNG ȘI CURTEA DE ARGÈȘ

Am preluat ideea și inițiativa domnului Constantin Moise, om de cultură din prima capitală a Țării Românești, Câmpulung Muscel, cu care colaborez în cadrul C.U.M. care este patronat de Casa de Cultură „Tudor Mușatescu”, director Liviu Cioacă- care ne sprijină din toate punctele de vedere, lucru pentru care noi îi mulțumim.

Au avut loc evenimente deosebite pe care le voi aduce în atenția publicului muscelan, evenimente, petrecute în perioada septembrie - decembrie 2017 și care au suscitat un interes deosebit din partea oamenilor de cultură.

1. 23 septembrie – răpciune - 2017, descinde în prima Cetate de Scaun a Țării Românești o delegație a „Cenaclului Radio TV Oltenița”, condusă de profesorul Nicolae Mavrodin, președintele cenaclului, care este însoțit de 6 colaboratori, oameni de cultură, mari personalități ai orașelor Oltenița, Călărași și ai Județului Călărași. Este pentru

prima dată când Dunărea vine vijeliosă la munte prin cei 7 magnifici, pentru un schimb de experiență în domeniul umoristic între oltenițeni și musceleni. Întâlnirea a avut loc la o locație selectă din Câmpulung, ”Piatra Craiului”, unde oaspeții cât și gazdele s-au simțit excelent. Întâlnirea a fost organizată de C.U.M. prin inginer Constantin Agricola Miu, președintele clubului, și Casa de Cultură prin dir.Liviu Cioacă. Epigramele, catrenele și în general umorul și temele abordate de participanți în discuțiile purtate, i-au apropiat pe aceștia. Au fost dăruite cărți, reviste de ambele părți și s-a hotărât ca reîntâlnirea să aibă loc pe malurile Dunării. Cornel Stoian a dăruit cărți ale autorilor: arhitect-scriitor ION MUȚIU și scriitor ION-PUIU STOICESCU (ambii rucăreni) donate de doamnele Georgeta Muțiu și Claudia Stoicescu – ambele din București.

2. 09-10 octombrie – brumărel – 2017 s-a desfășurat în Municipiul Câmpulung Muscel un eveniment

cultural de excepție pentru comunitatea orașului și a tuturor muscelenilor. Este vorba de Festivalul ”Tudor Mușatescu”, care a suscitat un interes deosebit iubitorilor de cultură de pe aceste meleaguri. L-am cunoscut personal pe Nea Tudorică, care venea din când în când la Rucăr unde avea prieteni buni.

Unul dintre ei era colegul meu, cârciumarul Ion Dinoiaș unde servea o țuiculiță de prune și spunea glume, stând la taifas cu oamenii simpli, sprijinindu-se în baston. Românii nu-l pot uita pe cel despre care se spunea că s-ar fi născut într-o căruță ce mergea pe drumul dintre Rucăr și Câmpulung.

Era plin de har și umor, scrierile sale au ridicat cultura națională pe noi culmi.

3. 15 noiembrie – brumar-

2017, o zi frumoasă de toamnă târzie pe plaiurile cu adevărat mioritice ale Rucărului.

Am dat curs invitației domnului inginer și profesor de religie Avram Gheorghe, de la Școala Gimnazială "Nae A. Ghica" Rucăr la activitatea "Cercului de Religie". Au participat 20 de elevi și 35 preoți și dascăli din Muscel. Prof. Avram Gheorghe a condus cu competență și măiestrie lucrările cercului, primind aprecierea și competența unanimă a participanților la acest eveniment. Au participat ca invitați: Iosif Nistor și Cornel Stoian, primul fiind președintele AS. Culturale "Ruffa Arbor" din Rucăr, al doilea fiind secretar – general, ambii reprezentând cenaclul „Mihail Lungianu” și revista rucăreană „Piatra Craiului”.

Evenimentul s-a terminat cu un picnic la o pensiune rucăreană.

În acest cadru artistul Nistor Iosif a cântat și încântat publicul cu melodii

populare creație proprie, iar eu am ținut un spici despre asociație, cenaclu și revistă, care în curând va sărbători 7 ani de existență, dar mai ales despre aria de răspândire în țară și în afara ei pe patru continente:

✶ Europa – (Olanda, Italia, Germania, Spania, Anglia, Republica Moldova și Ucraina)

✶ Asia – (India și Nepal)

✶ Africa – (Nigeria)

✶ America de Nord – S.U.A. (California și Florida) și Canada

4. 16 noiembrie 2017, a avut

loc o manifestare cultural-educatională la școala gimnazială "Oprea Iorgulescu" din Câmpulung în parteneriat cu biblioteca "Ion Barbu". Este vorba de concursul național Bătălia Cărților ed.IV-2017, faza locală. Merite deosebite se cuvin recunoscute unei mari personalități cultural-spirituale preot Ștefan Ștefănescu, directorul bibliotecii. Au participat elevi de vârste diferite, punându-se accent pe înțelegerea textelor literare, capacitatea de reflectare a lor, formularea de

opinii, argumente și interpretări proprii.

Participantul care a prezentat cel mai bine lucrarea scrisă argumentat a devenit „CITITORUL ANULUI”, iar cartea cu cele mai multe aprecieri a devenit „CARTEA ANULUI”. Evenimentul s-a bucurat de prezența dir. Bibliotecii "Ion Barbu" – preot Ștefan Ștefănescu, iar din partea școlii „Oprea Iorgulescu”, conducerea – respectiv director și director adjunct, precum și de doamnele profesoare

coordonatoare Banu Gabriela, Bițan Angela și Horobeanu Gabriela, care cu competență profesională a depus mult suflet și dragoste în această acțiune. După evaluare și jurizare, comisia a acordat: 9 premii I, 12 premii II, 8 premii III și 7 mențiuni. La această manifestare a fost invitat ec. Cornel Stoian din Rucăr, care și de această dată a reprezentat asociația, cenaclul și revista cu succes, pentru al doilea an consecutiv. A donat premianților cărți personale „Cele 8 băți de orologiu” – autor Maurice Leblanc, 35

bucăți și 27 cărți de poezii și proză, donate de doamna Stoicescu Claudia, soția scriitorului rucărean Ion – Puu Stoicescu, precum și 27 cărți de proză donate de doamna Georgeta Muțiu, soția scriitorului Ion Muțiu.

Au fost prezente două televiziuni: Muscel TV și Clar TV, care au filmat tot evenimentul. Ambele televiziuni mi-au luat un interviu, iar la final am împărțit premiile (cărți) elevilor, direcțiunii școlii și prof. coordonatoare încheind cu un spici(cuvânt) apreciat de asistență. Personalul didactic al școlii a fost la înălțime, s-au acordat 36 de premii și mențiuni. Noi am fost reprezentați de dl. Cornel Stoian care a donat 62 de cărți și care a ținut și un cuvânt de salut.

5. 18 noiembrie 2017- sfârșit de toamnă în Municipiul Curtea de Argeș. Are loc sesiunea lunară "Gânduri la început de seară". Participă delegația de la Oltenița, cea care a vizitat și Câmpulungul.

A avut loc o adevărată serată literară. S-au recitat poezii, epigrame, catrene, s-a purtat un dialog interesant între cele două cenecluri. S-a hotărât întoarcerea vizitei în primăvara anului 2018. Evenimentul este organizat de revista domnișană "Pietrele Doamnei", „Cercul Militar”, „Asociația Națională” și „Cultul Eroilor” (subfiliala Domnești) care a devenit deja o tradiție, intrând în istoria locală.

Organizatorii evenimentului cultural – artistic și educațional au fost neosteniții întru lumină: prof.dr. în istorie George Baci și colonel în retragere Laurențiu Domnișoru – comandantul cercului militar Curtea de Argeș, doi oameni neobosiți în actul de cultură. Domniile lor au invitat o delegație de 11 persoane de pe malurile Dunării – ceneclul umoristic „Radio TV Oltenița” condus de domnul prof. de istorie Nicolae Mavrodin, președinte și o delegație muscelană compusă din cinci

persoane, condusă de inginer – scriitor Constantin Agricola Miu, președintele C.U.M. Câmpulung Muscel.

Mulți participanți au luat cuvântul printre care și economist Cornel Stoian din Rucăr, care a reprezentat Asociația Culturală „Ruffa Arbor”, Ceneclul literar-artistic „Mihail Lungianu” și Revista de actualitate, cultură și tradiții „Piatra Craiului” din Rucăr.

Personalitățile oltenițene: profesorii Nicolae Mavrodin și Alexandru Oblu au dăruit tuturor participanților mai multe titluri de cărți, între care și muscelenii au dăruit cărți și reviste.

Ca întotdeauna, prietenul meu Nicolae George Cârstea a susținut o alocuțiune de excepție, primind aplauze, după care domnia sa ne-a invitat la un restaurant unde, cu generozitatea sa a oferit un picnic de zile mari. Și așa s-a încheiat povestea în orașul regilor României, orașelul de munte, Curtea de Argeș.

*Ec. Cornel Stoian
Rucăr- Muscel*

INTERVIU CU MAESTRUL EMERIT PROF. GAVRIIL PRUNOIU

- Partea a III-a -

„I-am terminat atunci cu grupul de la Boteni, ce valoare putea să aibă...Am fost primul grup bărbătesc din țară.”

T.V.Povestiți-ne pe scurt o întâmplare memorabilă din turneele și spectacolele pe care le-ați avut.

G.P.Sunt multe... Am plecat cu „Doina Argeșului” în turneu în Ardeal, în Oltenia...în toată țara, 3 luni de zile am umblat.Și țin minte că eram pe o scenă la Lupeni, și a venit la mine Merișoreanca, avea cred 17 ani, cu o coadă lungă, groasă, și a venit și mi-a dat o floare și m-a sărutat, și mi-a spus că-i place de mine. Am cântat pe scena aceea cu temperatură, și un cetățean din sală m-a văzut că sunt bolnav, m-a luat la el acasă și mi-a dat să mă învelesc cu o dună, mi-a dat o palincă fiartă, și a doua zi m-am sculat sănătos, și am mers mai departe la spectacol.

T.V. Ați avut și o carieră solo dar ați optat și pentru acompaniamentul de grup vocal bărbătesc.

Cum s-a desfășurat activitatea dumneavoastră de la „Haiducii din Amărăști”și până la grupul „Doruri Muscelene”.

G.P.Primul grup pe care l-am avut a fost cu Botenii. A fost cel mai valoros grup, pentru că am cântat cântecele pe care le-au cântat tata și cu mama.În grup erau 5 frați de-ai mei, unul dintre ei era preot, și mă acompania nea Dicu cobzaru,și niște verișori Adrian Tican și Mihai Tican.Era o perioadă când la radio și la televiziune nu se

dădea voie să cânti doar ca solist și Marioara Murărescu i-a pus să cânte pe toți în grup.Ea mi-a zis că „n-ai să mai cânti la televizor”! și eu i-am dat telefon și i-am spus că vin cu un grup bărbătesc din Boteni.

Eram și cu nea Dicu la cobză și ne-am dus-era pe viu atunci la televizor, prin 1972-1973.Marele Tudor Vornicu- atunci când ne-a văzut îmbrăcați în costumele noastre, cu cioarecii noștri, cu cojoacele noastre cu pălăriuțele noastre, exact așa cum eram noi muscelenii, și toți cântau ca mine, ziceai că sunt toți un Gavriil Prunoiu- a zis: „Marioară, unde i-ai găsit pe ăștia”? Și Marioara i-a zis:„Sunt ai mei de la Muscel, și mă mândresc cu ei”! I-am terminat atunci cu grupul de la Boteni, ce valoare putea să aibă...Am fost primul grup bărbătesc din țară.

T.V. Practic, conceptul de grup vocal bărbătesc s-a născut aici în Muscel, la Boteni. Sunteți inovator de gen.

G.P. Da...Aici la televiziune l-am găsit pe Marin Cotoanță, marele cobzar. La înregistrările din radio și televiziune l-am înlocuit pe nea Dicu cu Marin Cotoanță.Eram 7-8 inși și cu Cotoanță și suna de ziceai că e orchestră.Era uimitor ce putea să facă Marin Cotoanță. Nu aveam nevoie de orchestră, eu am cântat o singură dată cu orchestra radio, cu Paraschiv Oprea, chiar în noaptea de Revelion atunci în 1988 / 1989 înainte de revoluție.Era orchestră, grupul bărbătesc și Cotoanță la cobză. Am mai introdus apoi și

fluier, l-am adus și pe Marin Chisăr, am înregistrări în radio cu el.

Mai departe în treaba cu grupul, tot Marioara Murărescu m-a unit cu grupul „Doruri Muscelene”, de aici din Văcarea, cu Liviu Iana pe care-l prețuiesc foarte mult, căci știe și el să găsească la el în sat cântece, este o mare valoare, îi place folclorul.

El este o jertfă, un martir al acestui festival, pentru că eu nu făceam ce-a făcut el. Ca să fi operat de piatră la bilă-marți i-a dat drumul de la spitalul de urgență de la București,profesorul Mircea Beuran, și iată miercuri, joi și vineri e la festival.A fost o jertfă, a ars ca o lumânare pentru acest festival.

T.V.Spuneți-mi ce amintiri vă leagă de Rucăr, știu că prețuiți Rucărul!

G.P.Cum să nu ! Părinții mei treceau de mult la răvășitul oilor la munte în Drăganu, duceau oile la munte cu căruța și apoi veneau la răvășitul oilor, atunci răvășitul oilor nu se făcea cum se face acum în sat, se făcea în munte, și ei veneau din munte pe jos cu oile prin Rucăr.Noi copiii mergeam în căruță, dar oile veneau pe jos până la Boteni.

(va urma)

Prof. TUDOR VLAD

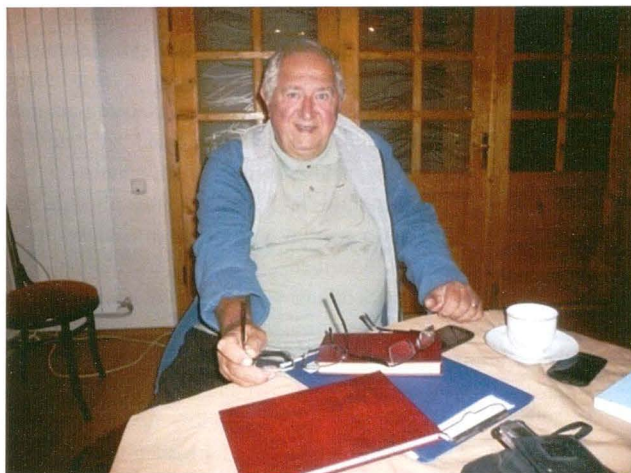

INTERVIU CU BOGDAN LUNGIANU

-PARTEA a-III-a -

T.V. Ce a însemnat pentru dumneavoastră înființarea la Rucăr a unui cenaclu care poartă numele bunicului și care încearcă în același timp să-i continue peocuparea și să-i facă așa numita „restitutio in integrum” a tot ceea ce înseamnă opera scriitorului **Mihail Lungianu**, sau măcar să încerce să-l repună pe locul pe care-l merită ?

B.L.Problema este foarte, foarte interesantă, și mai mult decât interesantă, privind lucrurile, privind viața de zi cu zi, privind preocupările oamenilor dintr-o anumită zonă a țării, adică Rucărul, este clar că nu se putea face nicăieri această acțiune decât aici la Rucăr.Mi-am pus întrebarea:„Măi dacă a apărut acum, de ce nu a apărut mai demult” ? Faptul că a pornit așa o acțiune,(în 19 ianuarie 2011) mi se pare un lucru cu totul și cu totul deosebit, și dacă m-a preocupat ceva zilele astea, credeți-mă am căutat să mă gândesc prin ce căi și

mijloace pot să ajut eu niște oameni ca să apară această revistă, este clar că trebuie făcut ceva.

T.V. Este foarte greu să convingi pe cineva astăzi să dea bani pentru cultură, pentru că nu e vandabilă cultura, nu poți să faci o afacere din ea, să scoți un ban.

B.L. Trebuie vorbit cu oameni de afaceri locali, să redirecționeze cota de impozit pe profit, pentru susținerea cenacului și a revistei.

T.V.Deci sunteți convins că după jumătate de veac , revenirea spiritului scriitorului **Mihail Lungianu, în Rucăr-Muscel**

este un semn de continuitate și de viitor ?

B.L. Da..Știți ce se întâmplă ? Mie mi s-a părut o nedreptate. Având atâtea scrieri, în casa lui să constat că nimeni nu se interesează, de așa ceva, asta vroiam să vă arăt, în actul meu de moștenire de la tata, am și moștenirea de la bunicul-50 de ani am drepturi de autor. În ianuarie 2012 se fac 50 de ani, iar după aceea oricine poate să publice din Mihail Lungianu, dacă doriți să publicați ceva din Mihail Lungianu discutați cu mine până la această dată, după aceea puteți să faceți ce doriți.

va urma
Prof.Tudor Vlad

UN IUBITOR AL MUNTELUI ȘI AL PĂDURII

Într-o zi de toamnă frumoasă, ne-a părăsit plecând în lumea de dincolo, OMUL care a iubit atât de mult natura, cu toate frumusețile ei, muntele, pădurea, fauna, flora și izvoarele cristaline. La o vârstă fragedă părăsește Basarabia, pentru a continua studiile la București, după care s-a stabilit pe plaiurile mioritice muscelene, la Rucăr, comună cuprinsă între munți, precum Piatra Craiului, Iezer-Păpușa și Căpitanul, sau râuri ca Dâmbovița, Râșorul și Roghina. Aici și-a făcut un rost în viață, serviciu și familie. Comunitatea rucăreană l-a adoptat cu drag aducându-și contribuția la viața economică, culturală și socială a comunei.

S-a născut într-un cătun din pădurea basarabeană, și a plecat în pământ rucărean la data de 9.10.2017, la vârsta de 95 de ani, luând cu el iubirea și dragostea de natură și de

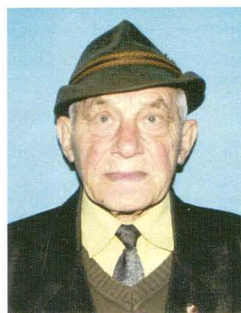
familie. A plecat din această lume așa cum a venit, lăsând totul, fără a lua nimic cu el. La plecarea pe drumul fără întoarcere, a fost condus de lume multă, care l-au apreciat și iubit, dar și de familia îndurerată. Înainte de a părăsi casa și curtea plină de arbuști și flori, i-au adus un ultim omagiu, domnul inginer silvic Jean Cotenescu, un prieten devotat și doamna ed. Geta Stelea. Cortegiul funerar se pune în mișcare, ajunge la biserică, are loc slujba de înmormântare, după care preotul paroh Arsulescu Sebastian, ține un discurs amplu, oglindind viața și activitatea inginerului silvic Oleinic Nicolae. Înainte de a pleca spre locul de veci, domnul diplomat Epure Mihai, se adresează familiei și enoriașilor prezenți la catafalc, cu un cuvânt magistral, care a sensibilizat asistența cernită și

ÎNDURERATĂ FAMILIE...

Îl cunosc pe bunul meu prieten pe Colea cum îi spuneam eu, din anul 1953 deci de 64 de ani. Atât unul cât și altul ne-am dedicat viața și sufletul activității celui mai bun prieten și sprijinitor al poporului român-Pădurea.

Bunul meu prieten pe care astăzi îl conducem pe ultimul drum s-a născut la 6 decembrie 1922 în satul Criscăuți comuna Sidorca, județul Soroca, din nordul Basarabiei, care prin vitregia sorții, nu mai aparține astăzi

îndoliată, asistență care-l va

conduce pe ultimul drum, drumul fără întoarcere.

A fost membru de onoare al Cenaclului literar-artistic „Mihail Lungianu”, și colaborator al revistei „Piatra Craiului”. L-am cunoscut încă din tinerețea mea, iar mult mai târziu am fost coleg de serviciu cu domnia sa la I.F. Rucăr. A fost un om foarte competent profesional, iar în ultimii ani am colaborat la cenaclu și la revistă.

*Ec. Cornel Stoian,
secretar cenaclu*

ca slujitor al pădurii, lucrând ca inginer șef la Intreprinderea forestieră Stâlpeni, Rucăr, Jibla, apoi iarăși la Rucăr fiind vremelnice șef al Ocolului Silvic Rucăr. Ce se remarcă însă este faptul că niciodată, nici după pensionare, nu a părăsit natura și pădurea unde s-a născut și a trăit. Dar..., Un zgomot și stejarul cade / Fii trăznet bine venit / E mila Ta Doamne / Ce arde copacul putregăit”!

Dumnezeu să-l ierte !

*Ing. silvic Jean Cotenescu -
Câmpulung*

ÎNDURERATĂ FAMILIE ȘI ÎNTRISTATĂ ADUNARE

În dimineața zilei de 9 octombrie 2017 vestea că domnul inginer Oleinic Nicolae a trecut în neființă, a întristat inimile tuturor celor care l-au cunoscut, respectat și apreciat.

Domnul inginer, s-a născut pe data de 6 decembrie 1922, la Criscăuți-Basarabia, într-o familie de 4 frați-două fete și doi băieți. După absolvirea facultății de Silvicultură, vine în comuna Rucăr unde ocupă funcția de inginer la ocolul Rucăr și U.F.E.T. Aici dă dovadă de multă pricepere, conștiinciozitate și perseverență, îndeplinindu-și toate sarcinile cu succes.

În anul 1973 se căsătorește cu doamna Georgeta Danilovici, rămasă văduvă în urma pierderii celui mai bun soț și tată a celor 3 copii, Violeta, Liliana și Mihai, care la moartea tatălui lor nu avea decât 5 ani. Pentru Mihai, nenea Colea era socotit, „tăticu”, pentru că ținea locul tatălui, de căldura căruia nu s-a putut bucura. A avut o căsnicie frumoasă, în armonie și respect atât din partea soției cât și din partea copiilor, și a celor doi nepoți, Lucian și Daniela. S-a bucurat și de cei doi

strănepoți, Izabela și Eduard, la toate ceremoniile din familie lua parte cu multă plăcere bucurându-se de toate evenimentele frumoase din viața lor.

Îmbina frumosul cu utilul, asemeni lui Calistrat Hogaș, cutreiera munți, păduri și trecători fiind un îndrăgostit de natura dătătoare de viață. cunoștea fiecare munte și deal, nu numai după denumirea lui, ci și pentru faptul că îi plăcea să petreacă mult timp în aerul curat al brazilor, își potolea setea cu apă limpede și cristalină ce murmură printre stâncile și munții pe care îi adora.

Colinda prin locuri abrupte și greu accesibile, după plante medicinale, cunoscându-le după aspectul lor și apoi le asocia cu modul de întrebuințare. În nopțile lungi și reci de iarnă stătea la pândă până dimineața, când se întorcea acasă cu trofee. A fost premiat de A.J.V.P.S. Argeș, cu „Diploma de Onoare”, ca fiind cotelat drept cel mai bun vânător din Argeș. Deși fizic afișa o sănătate debordantă printr-o înfățișare plăcută, care nu ar fi indicat că ar avea o suferință,

odată cu trecerea anilor puterile i-au slăbit, viociunea și expansiunea tinereții au început să dispară, și încet, încet, vârsta începea să-și spună cuvântul. A fost îngrijit cu multă dragoste de Violeta, Mihai și Lucian care l-au dus la medici de specialitate, administrându-i cele mai bune medicamente. Pe patul de suferință, o aștepta pe Nana să fie alături de el. Dar așa este a lumii nestrămutată lege: să ne naștem, să creștem, să ne facem o carieră, să ne căsătorim și apoi încet, încet să lăsăm locul celor ce vor urma după noi.

Pleacă la onorabila vârstă de 95 de ani, lăsând în urmă un gol în inimile celor dragi. Îl vor aștepta căprioarele, cerbii și izvoarele, dar toate au un început și un sfârșit pentru fiecare.

Noi rudele dumnealui, îi vom simți lipsa, și ne vom gândi cu drag la acela care s-a numit inginerul Oleinic Nicolae. Dumnezeu să-l odihnească în pace și veșnică să-i fie pomenirea și amintirea.

Educatore Geta Stelea,

Rucăr

ÎNDURERATĂ FAMILIE, CERNITĂ ADUNARE, IUBIȚI PĂRINȚI

Domnul Nicolae Oleinic face parte din rândul acelor oameni, despre care declar fără rezerve, că, pentru mine a fost un privilegiu atins de noroc, să-l cunosc, să-mi acorde prietenia. În lumea asta de acum, care este pe cale să devină cel mai mare spital de psihiatrie, dar nu vor fi destui medici, oameni ca Domnia Sa, sunt tot mai rari, aproape exotici.

Blând, înțelept, sociabil, cultivat, generos, împătimit iubitor al naturii, responsabil, înzestrat cu harul de a povesti frumos și de a-i face pe cei mici să se atașeze de mediul înconjurător...Și așa putea continua, fie numai enumerarea calităților sale. L-am deslușit mai bine când l-am consultat într-o problemă ecologică de interes public în Rucăr. O minte lucidă, o judecată nepărtinitoare, o atitudine activă de revenirea la normal, o viziune în perspectivă. Acea împrejurare mi-a confirmat, odată în plus, caratele sale umane. Eu cred că pur și simplu, el a coborât de pe soclul rucărenilor nominalizați pe monumentul eroilor. De aceea trebuie privit ca parte componentă a

patrimoniului naturalo-

uman al Rucărului. Când se uita la pădure, nu-i jucau scânteii omenoase în priviri, retina nu îi era arsă de văpaia dorinței de a o metamorfoza în bani. Nu, pe el îl interesa cum să o protejeze, cum să o completeze, cum să o înnobileze.

Spre deosebire de „holocaustul” forestier practicat în zonă, unde funcționează păcătoasa fărădelege a câștigului cu orice preț. Au fost „mitraliate” pădurile, se infectează apele curgătoare, vin ploii cu alunecări de teren, cu inundații, ceea ce cândva, într-o lume normală era de neconceput. Domnul Nicolae Oleinic reprezintă o adevărată instituție ecologică, un veritabil complex laborator geografic și uman. În marea sa iubire față de semeni, era convins că cei mai importanți în viață nu suntem noi, sunt aceia pentru care trăim. Din păcate, ratăm cotidian, prilejul de a face bine, însă nu pierdem ocazia să fim indiferenți la suferință. Sunt convins că merita titlul de CETĂȚEAN DE ONOARE AL RUCĂRULUI, dacă nu cumva îl are. Mai degrabă, dregătorii comunității ar fi ei onorați să îi acorde ei titlul și nu invers. Rămânem pe mai

departe doar niște călători, sărmani pelerini în drum spre veșnicie. Locuim doar o clipă, provizoriu, în tinda veșniciei-viață pe pământ. În acest sens este pilduitor acel călugăr de la Muntele Athos; el a ales să locuiască într-o colibă pe care periodic o incendia spre a-și aminti că-i doar un călător pe pământ.

Domnul Oleinic nu s-a rătăcit în sine, în propriile convingeri, ci a mers pe calea iubirii de Dumnezeu, și se va mântui. A trăit cu folos în viață, lasă ceva în urma sa. A fost genul de om pe care Cel de Sus l-a așezat în răspântie de timp, ca o cruce. A ars pentru aproapele său ca pentru sine, și sigur va dobândi mântuire. A iubit oamenii, a arătat milă față de ei, i-a ajutat, dar niciodată nu a cerut recunoștință. *Avea iertarea în inimă, pentru că iertarea și uitarea sunt armele omului nobil.*

Adio, prietene drag! Uitarea nu te va alunga din sufletele noastre!

Dumnezeu să-i odihnească sufletul în lumina iubirii veșnice a Preasfintei Treimi!

*Diplomat Mihai Epure,
București*

DOAR O LACRIMĂ, MĂCAR O LACRIMĂ - O FLACĂRĂ MEREU VIE - -ÎN MEMORIAM ADRIAN PĂUNESCU...

Sentimentul ce-n suflet ni s-a cuibărit ca buni români ce suntem, ne îndeamnă la potrivitele obligatorii aduceri-aminte, rememorări, omagieri sau comemorări ale celor ce au fost demnii noștri patrioți sau ale celor ce au fost valori de necontestat ale națiunii noastre în orice domeniu – în orice domeniu al vieții și existenței acesteia, recunoscute ca atare în lumea întreagă, cu contribuții majore în planul științei și culturii universale. Au fost mândria țării noastre –**scumpe** – **ROMÂNIA**, indiferent din ce timpuri ale istoriei bravului și **încercatului** neam românesc, întru sfânta luptă de apărare a **splendidului** nostru plai străbun, ce au venit, trăit și luptat, în final s-au dus în lumea de apoi, acoperiți de glorie, respect deosebit și mare prețuire **din partea** tuturor compatrioților noștri și care evident că fi-vor la **fel de iubiți** și prețuiți și de generațiile **ROMÂNIEI** viitoare !

Așadar să ne-amintim și să-l pomenim cu toată pioșenia,fără a face uz de batistă spre lăcrimarea ochilor,de marele nostru **RAC-ADRIAN PĂUNESCU!** Timpul oricând va fi prea mic,insuficient spre a ne ajunge în a-l prezenta și elogia pe marele poet, publicist, om politic, înflăcărat patriot, modern trubadur al eternei iubiri care, a fost și va rămâne mereu viu în amintirea și conștiința românilor, **ADRIAN PĂUNESCU!**

S-a născut Adrian Păun, în Șerban Cioculescu și Eugen Ionescu, pe 20 iulie 1943, în Copăcenii, plasa Bălți. PĂUNESCU, ultimul mare poet basarabian, astăzi Moldova noastră social română!

de dincolo de Prut și adaug spre corecta și completa DVS informare, stimate cititor, **MAREA NOASTRĂ- ROMÂNIA MARE!** Bebelușul de atunci și de-acolo, încă de mic neavând astâmpăr, cu ai săi ochi frumoși, albaștri, iscoditori și frenetici de mai târziu și-a petrecut mai apoi, cea mai mare parte a copilăriei, în Bârcă din Doljul Olteniei, absolvind apoi Colegiul Național CAROL I din Craiova, a trebuit să mai aștepte încă trei ani spre a se înscrie la Filologia Universității din București, fiind persecutat de regimul stalinist de după 1945, urmare a condamnării tatălui său, membru al Partidului Național Liberal, la 15ani de închisoare, pentru activități anticomuniste.

CÂT DE MARE A FOST PĂUNESCU?

Cu voia DVS stimate cititor, permiteți-mi o frumoasă și sugestivă apreciere ce o reproduc din balada Toma Alimoș! Ca și acesta, PĂUNESCU a fost tot atât de mare și la stat dar și la sfat! Vizavi de aceasta, încerc prin forța argumentelor, a exemplelor, dovezilor, o abordare a acestor spectacole, manifestări de excepționalei, ineditei forțe creatoare, evident unicat, a mari ce se vedeau polivalenței acestui OM, demn de IF-ul (DACĂ) a marelui RUDYARD KYLEPLING! Astfel,

Șerban Cioculescu și Eugen Ionescu, îl consideră pe PĂUNESCU, ultimul mare poet social român!

Așa după cum dealtfel am precizat, deloc hiperbolizat, în preambulul prezentei, **ADRIAN PĂUNESCU**, ca un exponent distins al demnității naționale, nu și-a omis în a cânta, slăvi și elogia, în marea sa și diversă operă și totodată inedită activitate ca ilustru om de cultură, om politic și mare patriot, pe absolut toți ai săi conaționali.

ADRIAN PĂUNESCU, a fost inițiatorul celui mai amplu fenomen cultural nu numai al perioadei comuniste ci și din toate timpurile **ROMÂNIEI** prin marea emulație a culturii naționale, atât de autentică și care a aprins flacăra democrației prin vatra culturii autohtone, prin cele două cenacluri, **FLACĂRA – TOTUȘI IUBIREA!** Timp de aproape 22 de ani (17.09.1973 – 16.06.1985 – **FLACĂRA** și 07.05.1990 – 25.05.2000 –**TOTUȘI IUBIREA**) au fost perioade care au însemnat 1615 manifestări de muzică, poezie și dialog în fața a mai mult de 6 milioane de spectatori de toate vârstele, ale cenaclului **FLACĂRA** și 690 ale cenaclului **TOTUȘI IUBIREA!** Demn de menționat că aceste spectacole, manifestări de mare amploare, aveau loc în săli neîncăpătoare, cu spectatori în picioare dar și în locuri deschise, domenii ale cultelor,

grădini de vară, terase, stadioane, în toate anotimpurile, pe ploaie, caniculă, ger, zăpadă, în fața unui public avid de cultură, poezie și muzică de calitate la înalt nivel de autenticitate!

Atunci, în acele nopți de feerie, folk-ul, rock-and-rollul, poezia și nu numai, erau interpretate, recitate de către tineri care ulterior au devenit artiști, vedete consacrate!

Prin acuratețea, originalitatea, frumusețea și sinceritatea inconfundabilei sale creații, ce pleca dintr-un lăuntric patriotism, PĂUNESCU a pus piatră la temelia respectului ce neconținut trebuie să-l promovăm față de limba, obiceiurile, datinile, tradițiile neamului nostru, într-un cuvânt folclorul nostru, nealterate și nealterat de implacabilul destin al trecerii unor timpuri apuse și viitoare, plecând în al nostru crez că indubitabil acestea sunt valori sacre ce ne definesc a fi un popor de sine-stătător, cu o contribuție remarcabilă, la tezaurul culturii universale! Nimic nu a scăpat seninului ochilor lui PĂUNESCU.

A iubit extrem de mult publicul cu care la orice spectacol se afla într-un permanent dialog, i-a descoperit, iubit, cântat, încurajat și promovat pe cei tineri, îmbrăcându-i și încălțându-i, desigur în sens metaforic, cu piesa "Te salut tineret în adidași, te salut generație-n blugi" în ovațiile acestora, sensibilizându-i spre gustul și libertatea de a face cultură, muzica, poezia cu substanță și valoare în conținut, fiind apoi promovate de justete ca

șlagăre care au rezistat și timpurilor viitoare.

ADRIAN PĂUNESCU desigur, cum ar fi putut să-i uite pe copii defavorizați ai acelor ani, de fapt ai oricăror timpuri, nu doar de la noi ci și de aiurea, copii fără părinți, bolnavi, săraci, uitați la marginea societății, aurolacii și vagabonzii, delictvenții și infractorii de mai târziu ai unei societăți în derivă, care i-a refuzat la momentul în care s-ar fi impus a fi tratați corepunzător exigențelor unei societăți sănătoase, civilizate. Prin piesa sa "Niciodată" și nu numai, interpretată de un membru al cenaclului FLACĂRA, Octavian Bud, ADRIAN PĂUNESCU trage semnalul de alarmă, referitor la copiii defavorizați ai societății românești, la starea acestora, la responsabilitatea ce revine celor în măsură să rezolve problemele viitorului națiunii.

EL, ADRIAN PĂUNESCU, poate ca nimeni altul, a iubit și a prețuit femeia, frumusețea și suferința acesteia, până a o idolatriza, în condițiile în care aceeași societate românească, nu o diferențiază de bărbat, fiind pusă în situația de a munci cot a cot cu acesta, situație umilitoare pentru femeie ce-i alterează farmecul feminin, frumusețea, gingășia ce o caracterizează, cu atât mai mult cu cât femeia româncă – o recunosc și străinii – ca fiind așa de frumoasă și virtuoasă! Cine putea să o facă mai bine aceasta ca inegalabila interpretă de folk, marea voce autentică și lacrimogenă, lansată de același ADRIAN PĂUNESCU, Tatiana Stepa, trecută prematur în neființă, prin piesa de referință "Durerea Femeiască", a lui

PĂUNESCU. Durerea aceea a femeii, a condiției acesteia,

nefericită, indiferent de regimul existențial al vieții ei ca mamă, soție, iubită chiar și bunică, străbunică, nefericită de un sistem în perpetuă criză morală în care banul, falsul, ipocrizia, hoția, lăcomia politicianilor deveniți avuți, corupția nemaiântâlnită la noi, poate și aiurea, au creat, creează, coroborate cu o tendință ateistă și cosmopolită, premisele unei stări imorale a națiunii, cu consecințe greu de estimat, vis-a-vis de viitorul unei ROMÂNII superbe, încă bogată deși a fost atât de mult furată.

Referitor la cel mai frumos sentiment al omului care este IUBIREA, nu i-a scăpat seninul ochilor săi nici chiar acea "DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE" șlagărul preferat nu numai al bobocilor îndrăgostiți, în sutele de cenacluri ambulante, în care trubadurul PĂUNESCU crea, cânta, recita, dispecețea precum un NAPOLEON cultural, pe cei ce se produceau pe scenă, pe deasupra și cu marele și entuziastul său public, cu care se afla cvasi-permanent într-un dialog viu, interactiv. Există oare cineva, tânăr sau mai puțin tânăr, să nu fi fredonat măcar odată, măcar un vers din acest șlagăr al multor ani, poate și-acum, în interpretarea unei vedete lansate de același PĂUNESCU, Ilie Micolov?! Desigur, nu cea din urmă, poate chiar cea dintâi, pioasa-lacrimigena „Rugă pentru părinți” cu care a ostit durerile aproape inevitabile, ale celor ce-au fost, părinți, bunici, străbunici...câți au fost și câți vor fi...

ADRIAN PĂUNESCU și-a

iubit POPORUL – NORODUL,

GLIA-ROMÂNIA, cu acel sentiment – temperament, tipic adevăraților patrioți și pe lângă tot și toate a cântat cu adevărat, iubirea, indiferent la ce s-ar referi ea, dragostea, recunoștința pentru toți ce-au fost și nu mai sânt, pe-al nostru sacru și etern pământ, de la străbunii daci, până la ai noștri dragi părinți.

Cititorule – MĂRIA -TA – rogu-te, primește scuzele mele pentru repetabila formulare de mai sus spre a-mi permite să-mi duc, de la capo-al-fine exprimarea convingerii mele, prin rândurile de mai jos:

Sentimentul de IUBIRE în NEMĂRGINIRE, mai presus de orice, pentru NEAMUL – NORODUL – POPORUL (am creat intenționat, cu bucurie acest triumvirat pleonastic) său, la care tot cu permisiunea ta, aş adăuga SFÂNTA ȚARĂ, MOȘIE – GLIE, ROMÂNIE, a creat în orice vremuri de restriște ale încercatului nostru neam, acel inegalabil sentiment patriotic tipic românilor și numeroșilor lor patrioți printre care evident la loc de mare recunoștință se află și ADRIAN PĂUNESCU! Și dacă tot i-am amintit numele (pentru a câta oară în prezenta evocare?) să ne-amintim și de acele „batalioane ce trecut-au Carpații”, ai noștri români ce cândva se-aveau ca frații, ce atât de des, din mii de piepturi de români, se făcea auzit la cenacluri, magistral dirijate de EL!

Apropiindu-mă de finalul acestei aducerii-aminte, din respect pentru DVS. stimăți cititori, cu acceptul DVS. fie-mi permis a vă

adresa o întrebare. De ce acest patriot, mare spirit, un naționalist convins dar nu fanatizat, după părerea mea ci așezat, argumentat, inegalabil om de cultură și care a slujit cu mare devotament națiunea, iubindu-și conaționalii, omul în general, trudind și gândind la modul eroic, așadar DE CE? și CUM? a putut acest OM, să aibă și dușmani ce uneori și-au arătat și colții?!

Încerc totuși o presupunere pe care o consider mai aproape de un posibil adevăr. Cred totuși că această stare de fapt în nimicnicia unor așa-ziși semeni ai noștri constă în ticăloșia, idiolenia, invidia acestora vis-a-vis de adevăratele valori, demonstrând dacă mai este cazul că unde crește trandafirul, insidios, la rădăcină apare și ... pirul sau c-avem cam multe rele, c-avem și multe lichele! Ar mai fi o zicală din popor, un fel de axiomă, plecată irefutabil din înțelepciunea poporului nostru și anume că ”nu ești om dacă nu ai și dușmani”, lăsând să se înțeleagă că aceasta ar fi o consolatoare formulare și necesitate obiectivă, cu care în totalitate nu sunt de acord. Ar mai fi o explicație totuși de adevărul căreia sunt convins. Aceea că îi este dat neamului românesc, de a nu ști ori ceea ce este mult mai grav, a nu dori, a ignora să-și cinstească și să-și prețuiască marile valori oricând, de sunt ori nu mai sunt printre noi, pe acest mirific, etern și zbuciumat pământ!

Stimate cititor, Îți mulțumesc pentru răbdarea ce te-a încercat până în finalul lecturării acestei insuficient de

ample prezentări a compatriotului nostru, genialul ADRIAN PĂUNESCU! Duminică, 5 Brumărel 2017, au trecut exact 7 ani de când ne-a părăsit, plecând într-o lume fără de prihană unde, în mod cert, nu va avea dușmani! ADRIANE, dormi în pace!

Acum când TU, tare le mai lipsești, acelor români adevărați,

Ei mult te-or regreta, vor cugeta, nu numai la valoarea TA

Și vor spera, mai buni să fim și mai presus, uniți și frați!

Vor lăcrima, TU dormi un pic acolo, DA-N VECI VEI EXISTA!

P.S. – La Rucăr voi veni, de veți dori, pe a mușcelor geană,

Tare-i revista Craiului, precum e Piatra Rucăreană!

Tirajul mare, spor în toate, sănătate, un trio de pus în ramă.

Din regală capitală, George Cârstea, așa mă cheamă,

Vă urez de bună seamă!

Miercuri, 08 Brumărel, de Sf. Arhangheli MIHAIL și GAVRIIL, anul 2017, Curtea de Argeș.

g@rstea

REDACȚIA "GLASUL IUBIRII"
LEGITIMAȚIE NR. 5
DI. GEORGE CÂRSTEA
DIRECTOR DE MARKETING

COPIILĂRIA - ÎNTRE COMPETIȚIE ȘI RECUNOȘȚINȚĂ

La jumătatea lunii noiembrie a acestui an, Asociația Județeană „SPORTUL PENTRU TOȚI” Argeș și Direcția Județeană pentru Sport și Tineri, în parteneriat cu Academia Olimpică, Filiala Argeș, Primăria Rucăr, Liceul Tehnologic „Victor Slăvescu” Rucăr și Școala Gimnazială „Nae A. Ghica” Rucăr, și-au unit forțele în vederea organizării Festivalului „Argeșeanul-2017”, ediția a VII-a, chiar în localitatea Rucăr.

Principalele obiective ale evenimentului au fost promovarea sportului și a culturii ca modele de comunicare, educare continuă și dezvoltarea aptitudinilor, a creativității și a încrederii în sine. Acestea s-au putut valorifica prin probe sportive variate, precum și prin activitățile cultural-artistice, care s-au încadrat în următoarea temă: Natură- Turism- Ecologie- Sport.

Sportul a reprezentat din totdeauna o mare provocare, un mijloc prin care omul să poată menține un stil de viață sănătos, dar și un mod plăcut de relaxare

și refacere. Potrivit doctorilor John, Millie și Wes Youngberg, “paradoxul exercițiului fizic este că nu epuizează organismul, ci îl încarcă cu energie. Prin exercițiu fizic regulat, capacitățile intelectuale se dezvoltă, responsabilitățile zilnice sunt îndeplinite mult mai eficient, iar masa musculară crește și se menține în formă.” Aceiași autori accentuează faptul că mișcarea sporește capacitatea creierului de a învăța și de a-și aminti, ascute puterea voinței, inclusiv capacitatea decizională și îmbunătățește starea emoțională.[1]

Deși sportul nu este o activitate pe care unii tineri să o considere necesară sau importantă - dat fiind interesul din ce în ce mai crescut pentru universul virtual - prin provocarea lansată s-a dorit promovarea exercițiului fizic, dar și a socializării într-un cadru organizat.

Majoritatea participanților au fost elevii școlilor din Rucăr, dornici să petreacă timp împreună, dar și pregătiți să dovedească, chiar și prin detalii, faptul că orice vis, oricât de nesemnificativ ar părea pentru ceilalți, poate deveni realitate dacă-ți dorești, muncești și speri. A fost privilegiul copiilor noștri de a colabora în vederea atingerii potențialului pe care Dumnezeu i l-a dăruit fiecăruia, cu atât mai mult cu cât aceștia au înțeles că nu vor fi în competiție cu colegii de la propria școală, ci parteneri, care se întrec pe ei înșiși pentru binele comun. Cred că aceasta ar

trebui să fie esența competiției – să faci tot ce țiine de tine, nu pentru a-i întrece pe alții, ci pentru a putea fi mai bun, mai pregătit, mai motivat decât ai fost până în momentul respectiv. Și chiar că este greu să lupți împotriva ta și să mai și câștigi, fiindcă adesea facem alegeri sub influența sentimentelor, care pot fi înșelătoare. E mare nevoie să ne schimbăm mentalitatea și să ne impunem manifestarea acelei atitudini specifice învingătorilor. De aceea recomandarea specialiștilor se rezumă la antrenarea rațiunii cu care am fost înzestrați și care ne diferențiază de alte specii, în luarea deciziilor esențiale.

În cadrul activităților cultural-artistice, materializate prin

prezentarea de cântece, poezii și scenete, s-au remarcat copiii care s-au pregătit intens, cu scopul realizării unor momente frumoase și memorabile. Se știe că o muzică bună, de calitate, trezește în inima ascultătorilor bucurie, dragoste, împlinire, iar tinerii implicați au reușit să creeze o atmosferă deosebită.

La finalul acestui concurs, efortul și emoțiile copiilor au fost răsplătite, nu neapărat prin premiile pe care le-au primit unii dintre ei, ci prin satisfacția că după multe ore petrecute antrenându-se sau repetând, au rămas cu niște amintiri deosebite. Și nu s-au oprit aici...

Pornind de la realitatea că după Revoluția din 1989, România a importat tot felul de sărbători occidentale, cu regret am remarcat cât de deschiși au fost concetățenii noștri, creștini-ortodocși, catolici sau chiar protestanți de atâta vreme, la demonica celebrare a Halloween-ului – eveniment dedicat morților și spiritelor malefice... Așa au ajuns mulți copii nevinovați să fie costumați, de dragul senzaționalului și al

spectacolului, în vrăjitoare, în vampiri și în tot felul de personaje hidoase sau chiar macabre, pentru că s-a înțeles greșit că trebuie să fii de partea mulțimii și să-i adopți obiceiurile fără a te mai gândi la consecințe, la viitorul unei generații care nu prea mai știe să facă o distincție clară între bine și rău, frumos și urât, creștin sau păgân...

În antiteză cu sărbătoarea menționată mai sus, ar putea fi considerată Ziua Recunoștinței, prilej de manifestare a mulțumirii față de Dumnezeu, în calitate de Dătător și Susținător al vieții, dar și față de rude, prieteni apropiați sau îndepărtați. Se discută, în general, despre o zi din luna noiembrie, în care să-ți exprimi recunoștința, deși sentimentul acesta s-ar cuveni să fie experimentat în fiecare zi, mai ales că atunci când ești mulțumit, în creierul tău se produc transformări care generează sănătate emoțională, bucurie, împlinire...

Astfel, la începutul lunii decembrie, „Școala Gimnazială Nae A. Ghica” din Rucăr a

organizat un eveniment prin care elevii și-au prezentat recunoștința față de profesori, dar și față de personalul auxiliar. Au fost momente speciale, chiar unice, din care cei care au avut de câștigat au fost copiii, pentru că au înțeles că „e mai fericit să dai (mulțumire), decât să primești.”[2]

Într-o societate în care relativismul primează, iar reperele morale se pare că se pierd cu desăvârșire, e bine să facem front comun și să ne apărăm tinerii de orice le-ar putea transforma viitorul într-un fiasco, fiindcă „învățându-l pe copil calea pe care trebuie să o urmeze, la bătrânețe nu se va abate de la ea.”[3]

Nouă, adulților, ne rămâne să ne facem datoria, și prin sfaturile pe care trebuie să le oferim, dar mai ales prin propria trăire, de cele mai multe ori, mai grăitoare decât faptele!

Bibliografie:

[1]- Dr. Youngberg, John & Millie; Dr. Youngberg, Wes – *Sănătate și echilibru* – 2017

[2],[3]- *Biblia sau Sfânta Scriptură*

Prof. Alina Mitriță

UN MUȘCELEAN IN NEMURIRE

Născut pe meleaguri PURNICHI amintește despre pe teme mușcelene, profesorul însemnările istoricului latin istorice,

VINTILĂ NAPOLEON Lucius Florus referitor la indiferent **PURNICHI,** la CETĂȚENI populația Daciei : „*Dacii* unde se MUȘCEL, importantă vatră *trăiesc nedezlipiți de munți*”. desfășurau

istorică după cum ne relatează Profesorul, neobositul . Am fost cu dânsul la ALBAC, documentele vremii – atestat **VINTILĂ** **PURNICHI,** la ALBA IULIA.

pentru prima dată în vremea împreună cu soția sa, Avea un prieten de domnitorului Mircea Ciobanul, prof.PETRUȚA **PURNICHI,** nădejde și la minunata noastră SOVEJA unde s-a născut a lucrat zi și noapte pentru au căutat în permanentă „MIORIȚA”. Pe renumitul readucerea locului natal acolo documente și au promovat profesor IULIAN ALBU unde îi este locul. locurile mușcelene, împreună

Ținea legătura prin cu oamenii săi frumoși la suflet Da, profesorul, istoricul corespondență sau personal cu și la port. și iubitorul locului mușcelean,

personalități de seamă ale Cuvintele sale erau: n-a murit. A lăsat urmașilor „o locului și nu numai, culegea *Mergeți, dragi prieteni, la lumină a locului*”, care să date de la toată lumea, tineri „*Meteora*” românească de la călăuzească generațiile actuale sau bătrâni ai locului, privind *Cetățeni, acolo unde istoria se mai departe, în tainele istoriei. tainele locului natal. Mânca întâlnește cu îngerii... Nu Revista „MUȘCELUL” trebuie istoria pe pâine... Era o credem că greșim afirmând că să reziste. Locurile sunt pline de enciclopedie . pe muntele stâncos, în grotele de istorie adevărată.*

Astfel, reușește să și peșterile rupte din nori < Vă mulțumim profesore! publice mai multe cărți de aproape de nori > a existat, în Prof. NUȘA CANTEMIR – specialitate, privind localitatea epoca străveche, un centru Pitești

CETĂȚENI, acolo unde există *spiritual – religios, cel* în lucrarea sa „AȘEZAREA *putem identifica cu* **MUNTELE** **SFÂNT** **KOGAI(O)NON.**

MUȘCEL ÎN EPOCA VECHIE Prof. **VINTILĂ** ȘI MEDIE „METEORA” **PURNICHI,** era prezent la toate Simpozioanele de ROMÂNEASCĂ DE LA toate Simpozioanele de specialitate, colocvii, întruniri CETĂȚENI, prof. **VINTILĂ**

O FLACĂRĂ VIE S-A STINS

Motto

O flacără vie s-a stins,
 Multe lumini s-au aprins ...
 Flori și omagii ți s-au adus,
 Copleșiți de durere, am plâns ...

Inima celui care era sufletul Filialei „Mușcel” a Societății de Științe Istorice din România a încetat să mai bată în noaptea de Înviere.

Neobositul profesor VINTILĂ PURNICHÎ s-a stins din viață cu zece minute înainte de miezul nopții de 15 spre 16 aprilie 2017. Preotul Nicușor Popa din Târgoviște, originar din Cetățeni, prieten de suflet și pasionat de istorie, afirma că cei care trec în această noapte de la existența materială la cea non-materială se duc direct în rândul celor drepti.

A plecat dintre noi cu greu, căci mai avea multe de făcut.

În ziua de 1 Martie, când, de obicei, oferea cu tandrețe un mărtișor fetelor sau femeilor dragi din viața sa, a căzut din picioare, fără a se mai ridica. Tetrapareza a fost provocată de obstrucționarea canalului medular în zona cervicală, nu s-a descoperit la timp această afecțiune, iar

corpul său a cedat înainte de operație. Fusese programat de Ramona, fiica noastră, pentru a fi operat în 24 aprilie, la Secția de Chirurgie Spinală de la Spitalul „Bagdasar Arseni” din București.

Reușise să se redrezeze după greaua pierdere a fiicei noastre, Patricia, survenită la 23 martie 2002. Prin rugăciune, prin muncă și dăruire pentru studiul istoriei locale. A fondat Filiala Câmpulung Mușcel a Societății de Științe Istorice din România și revista de istorie „Mușcel”. Dar, după pierderea Carinei, la 27 iulie 2014, i s-a diminuat încet-încet sprinteala-i caracteristică. Studiarea

operelor lui Emil Cioran a produs o schimbare însemnată în mediul său de viață. Nu se mai preocupa de propria persoană. Oferea, se lăsa „păcălit” de persoane fără scrupule, care au intrat în viața lui fără să-l merite. Dădea impresia că ajunsese la acea înțelepciune sau puritatea care permite omului să nu mai sufere când mai este agresat, nici măcar să mai reacționeze. Dădea bani sărmanilor care cereau.

A suferit prin pierderea marelui său prieten, Ion Nania, a scriitorului și colegul său de breaslă, Nicolae Gheorghe - Podișor, a colegului de școală, bunului prieten, Gheorghe Chița, a marei noastre prietene de familie, pictorița Maria Jinga. Dar a fost curajos și nu s-a lăsat abătut. Renovorarea casei părintești de la Cetățeni și întreținerea grădinilor copilăriei sale erau o preocupare permanentă.

Societatea de istorie, căreia i-a pus bazele și revista „Mușcel”, al cărei redactor șef era, îl preocupau cu prioritate. Avea deja materialele clasate pe dosare până în anul 2020. Aici avea prietenii, aici găsea răspuns la întrebări, aici se concretizau preocupările lui. A reușit să-i strângă în jurul lui pe cei mai valoroși oameni de cultură și pasionați de istorie din Mușcel și nu numai. Ne-a mobilizat și pe cei din familie, căci nu puteai rămâne

neatins de flacăra pasiunii sale .

Era membru în Consiliul Național de conducere al S.Ș.I.R. , alături de istorici de seamă ai țării.

A publicat cu fonduri proprii volumul I din monografia comunei Cetățeni, la care lucra din 1973. Se interesa de situl arheologic de la Cetățeni încă de pe vremea când arheologul Dinu V. Roseti făcea cercetări aici. Pasiuna lui i-a atras atenția jurnalistului Nicolae Docsănescu, acesta făcându-i un sugestiv portret în volumul său „Valea Voievozilor”. Era o adevărată enciclopedie. Capacitatea de memorare l-a ajutat mult. Dar impresiona prin „ușurința” cu care făcea conexiuni pe orizontală, prezentând evenimente din diferite regiuni ale lumii la un moment dat. Cunoștea mai bine istoria Franței și a Corsicii decât cei pe care i-a întâlnit și cunoscut în țara lor.

Investițiile lui au fost cărțile, revistele. Lectoratele de vară, simpozioanele, colocviile, sesiunile de comunicări științifice.

Anul trecut, Laura, fiica noastră, l-a întrebat dacă mai are proiecte. I-a răspuns : „Nici

la 90 de ani nu voi termina ceea ce am de scris!” Dar iată că „noi suntem sub vremuri, nu vremurile sub noi”, așa cum spunea cronicarul...Dorințe, proiecte, visuri care rămân neîmplinite!

A fost apreciat pentru munca lui, primind diplome și distincții, elogii și titlul de FIU AL ARGEȘULUI. A fost iubit de nepoți, de fete și de gineri, care i-au oferit numeroase sejururi în Corsica, la București și Târgu-Mureș.

Mulțumiri familiei dr. Georgescu, personalului Casei Georgescu din Bascov. Cu competență și compasiune au găsit mereu cuvinte de îmbărbătare și l-au însoțit pe drumul spre marea trecere, asigurându-i lumina de care avea nevoie pentru a trece, poate mai ușor, dincolo. Acolo unde nu există nici suspin și nici întristare...

Mulțumim celor care au fost alături de noi în această grea încercare, celor care au fost alături de neobositul Președinte al Societății de Istorie din Câmpulung și ne cerem scuze celor care nu au fost anunțați la timp despre tragicul eveniment.

O flacăra vie s-a stins, dar amintirea profesorului Vintilă Purnichi nu se va șterge niciodată!

Prof. Petruța Purnichi

Articolul a fost publicat la data de 28.04.2017, în Evenimentul Muscelan C-lung Recviem-profesorului Vintilă Purnichi

Autor, prof. Constantin Vărășcanu-Pitești

Plânge-n Corsica un deal,
Plânge-n Făgăraș o vale:
S-a oprit un ideal
Pe o infinită cale.

Bradul țării majestos
Urca munții de zăpadă,
Ca un astru luminos,
Pe potecile de zădă.

Lumina împărăției,
Din istoria străveche,
Închinând în Bărății.

Mult, în taină, returna
Litera multseculară
Și-n tipare noi turna
Ogândire legendară.

Fiu al Muscelului drag,
A domnit dâmbovișteș,
Descălecătorul mag,
Înstelat împărăteș.

Plânge-n Corsica un deal,
Plânge-n Făgăraș o vale:
S-a oprit un ideal

CAȘIN – TEZAU DE FRUMUȘETE

În perioada 13-15 august 2017 Comuna Cașin și-a deschis prăfuit ce înaintează spre larg porțile de lemn dar și porțile sufletului, pentru a primi din nou, Măgura Cașinului, o adevărată „caravană”, răspătind în acest oaspeții de seamă și a-i cinsti cum mod jertfa supremă a celor se cuvine. peste 3500 de ostași căzuți în

Evenimentele au fost luptele de la Sticlărie-Bulziș. desfășurate cu sprijinul Primăriei Încolonat, în peisajul

Cașin, Consiliului Județean Bacău, umbrit de culmile dealului, a locul unde au fost înmormântați Instituției Prefectului Bacău, fost prezent și Detașamentul de cei peste 3500 de ostași – eroi.

Arhiepiscopiei Romanului și Onoare al Garnizoanei Bacău, Deasemeni, la biserica Bacăului, Asociației Naționale condus de Maior Breahnă Cristian, muntenească din centrul comunei pentru Cultul Eroilor-Filiala alături de Fanfara Militară. s-a oficiat ceremonialul militar-Bacău, Garnizoana Bacău, Drapelul de luptă a fluturat alături religios pentru omagierea Eroului Asociația „Civitas Bacoviensis” de zecile de steaguri tricolore „Cpt.St.Petrovici” înmormântat Bacău. îngânând parcă într-un singur glas, aici.

Pentru al treilea an Imnul de Stat al României. După parada militară, în consecutiv am avut alături de noi „Suntem pe locul unde eroii sala Căminului Cultural Cașin, a oaspeți dragi din Rucăr, au luptat pentru întemeierea patriei continuat evenimentul închinat Dragoslavele, academicieni, noastre scumpe, România! Vrem Centenarului Primului Război profesori universitari, reprezentanți să le știm prefăcuta jertfa în Mondial, printr-o sesiune de ai celor mai importante instituții de podoabă, pentru că ei au adus un comunicări științifice pe această cultură din România și Republica cuvânt prin sânge pentru libertatea temă. Moldova. neamului nostru! Cu prinosul

Ziua de 13 august 2017 a dragostei să pășim cu smerenie pe fost dedicată evenimentului **fost dedicată Centenarului** aceste locuri, pe unde ostașii au „Obârșia Mioriței”- ediția a III a, **Primului Război Mondial**, prin luptat cu arma în mână și privind proiect de anvergură națională la dezvelirea și sfințirea spre zarea albastră, au mers în care au participat profesori, Monumentului de la Sticlărie – împărăția Cerurilor, pentru a ne etnografi și istorici, interesați de Bulziș - Curița, locul unde s-au lăsa nouă o Românie Sfânta și cercetarea, promovarea și purtat cele mai crâncene lupte: Liberă”- cuvânt de încheiere a protejarea patrimoniului cultural. „numai într-o singură noapte au slujbei de sfințire, a Părintelui Inițiatorul proiectului, pierit peste 1200 de ostași ai Protopop Ioan Bârgăoanu. cășuneanul Constantin Tudose, Armatei a II a Române”-conform A răsunat din nou, Imnul autorul cărții „Porțile de lemn ale Notițelor de Război ale de Stat al României și glasul satului, porțile sufletului”, iubitor Mareșalului Averescu. Preasfinților Părinți la slujba de al artei populare și al

Tineri ce au strâns la piept comemorare a eroilor căzuți pe tradițiilor românești, ne-a poftit pe steagul tricolor, femei în costumele Valea Curiții. Ca gest de urmele Mioriței, la Scutaru, pe populare tradiționale, învesmântate îndreptare, s-au depus coronite din muntele Zboina Verde, în cu frumoase marame, localnici de stejar pe cele 111 cruci simbol, în locul unde se întâlnesc cele

trei drumuri și trei ținuturi: ținutul pentru ca să reînviem spiritul căruțelor cu coviltir”, manifestare baciului ungurean cu mănoasele mioritic, maestrul basarabean, unică în România. „Această poieni ale vestiților oieri din Marcel Zgherea ne-a interpretat, paradă reprezintă dovada de comuna Brețcu, județul Covasna, magistral, balada națională: Pe-un prețuire pentru o îndeletnicire, o ținutul baciului vrâncean cu picior de plai,/ Pe-o gură de rai,/ breaslă ce a adus belșug în sat de-a frământații munți ai Vrancei din lată vin în cale,/ Se cobor la lungul secolelor” – spunea comunele Soveja și Tulnici și vale/Trei turme de miei,/ Cu trei primarul Comunei Cașin Daniel ținutul baciului moldovean cu ciobănei..... Soroiu. Și la îndemnul domniei

minunata vale a Cașinului ce ține Ziua s-a încheiat în sala sale s-a întins o horă mare, a unirii de comunele Mânăstirea Cașin și Căminului Cultural din Cașin cu și înfrățirii, iar oaspeții din sesiunea de comunicări științifice Basarabia, poate cu toată „durerea Cașin.

Aici, la cumpănă de „Obârșia Mioriței”, moment într-un înăbușită” în adâncul sufletului baladă, în anul 2015, s-a inaugurat perenizarea sufletului românesc. că, Prutul încă ne desparte, au și sfințit Monumentul ce Ziua de 15 august 2017 - mărturisit: „De fiecare dată când marchează locul nașterii „Dă Stămărie”, dis de dimineața trecem Prutul, sorbim o gură de cunoscute balade pastorale am bătut în porțile gospodariilor de apă, să fie mai puțin”. Și de la „Miorița” pe ulița satului unde am fost această înălțime a momentului a

Pe drumul plin de legendă întâmpinați cu căldură sufletească răsunat un cântec la fel de sublim, s-a făcut popas la „Masa lui Vodă și cu bucate tradiționale. interpretat de folk-istul Marcel (este vorba de domnitorul Gospodinele îmbrăcate în straie Zgherea: „De ce-ai avea moldovean Gheorghe Ștefan), la populare tradiționale cu marama pe lume o casă/ Un cer să nu ai „Fântâna lui Ferdinand”, ca mai din borangic ne-au îndemnat la peste ea!/ De ce-ai avea un cer cu apoi, la Monumentul Mioriței să sarmale, drob, brânza de oi, stele/ O patrie de n-ai avea!... săvârșim împăcarea și armonizarea cozonaci, plăcinte și pocale cu vin.

„Noi astia, țărani din cu natura, așa cum s-au împăcat La fiecare gospodărie neobositul Cașin- cea mai încheagată urmașii bacilor din legendă. Și Constantin Tudose a adus precizări comunitate dă munteni a

despre elementele arhitectonice Moldovei- am reușit să trecem pe ale fiecărei gospodării vizitate, răbojul acestui veac o încercare de- subliniind în acest mod a ne face cunoscuți așa cum „bogăția de suflet” a suntem”- spunea Constantin Tudose.

După vizita pe ulița Autoritatea Locală Cașin satului am poposit la hramul aduce alese mulțumiri tuturor Bisericii Munteniști participanților la evenimentele „Adormirea Maicii Domnului” desfășurate de Zilele Comunei și îi unde s-a săvârșit slujba asigură de stimă și considerație religioasă, după care, cu deosebită.

aceleași emoții în sunetul baladei cășuneanului cărauș, *Flintoacă Cojocea Gabriela* am participat la „Parada *COMUNA CAȘIN - BACĂU*

FATA CU GÂȘTELE

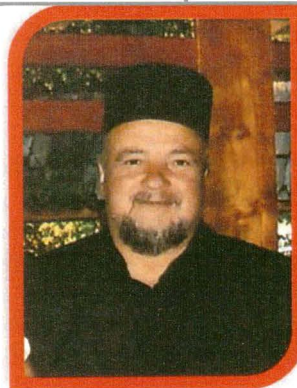
Casa învățătorului Ion mușcate,iar curtea era umbrită de Ștefănescu „omul de o mare un nuc bătrân,sub care maestrul curățenie sufletească,dascăl de o Grigorescu „își așeza deosebită prestanță și de mare șevaletul. Gospodăria prestigiu în fața colegilor și a învățătorului, nu era numai sâtenilor”, a găzduit în mai multe frumoasă ci și bogată. Ea, era rânduri pe marele nostru pictor străbătută zilnic de glasurile a opt Nicolae Grigorescu. Acesta copii,trei fete și cinci băieți. Deși participă la căsătoria învățătorului vremurile erau destul de grele,cu rucărean,alături de profesorii mari eforturi, dascălul rucărean universitari Mihai Dragomirescu trimite copiii să studieze la școlile și O.Lugojanu precum și cele mai bune. Nicolae,după renumitul gazetar Stelian Popescu terminarea Academiei „directorul ziarului „Universul”. Comerciale, își desfășoară

Învățătorul Ion Ștefănescu (1881-1978) s-a născut în localitatea Nămăești (de Mușcel) și conduce școala din Rucăr din anul 1905 până în anul 1938.Pe lângă faptul că era un dascăl deosebit „era și un om foarte credincios. Pentru aceasta, părintele Nicolae Mușetescu, acceptă ca vrednicul învățător, sa- i devină ginere.

Casa învățătorului,construită după vechea arhitectură rurală rucăreană,era vecină cu a arhitect în Primăria București. Doar Ion, a rămas cu școala veranda împodobită cu normală.

Din această familie și în această frumoasă casă, a ales marele Nicolae Grigorescu, să creeze opera numită „Fata cu

gâștele”,care de fapt era fiica mai mare a renumitului învățător,pe nume,Viorica(n.20 iun.1903-d.04.sept.1972).

„Fata cu gâștele”,a junge preoteasă,prin căsătoria cu preotul,învățătorul și inspectorul școlar Spiridon Blidaru, (n.19 iun.1897-d.30 dec. 1972) din satul Micloșani Mușcel și au fost binecuvântați de Dumnezeu cu doi copii. Valeriu ,inginer doctor docent, profesor universitar și Paul, medic primar chirurg,gradul I, doctor în științe medicale și Laureat al Premiului Academiei Române.

Casa învățătorului Ion Ștefănescu,scăpată cu bine din cele două războaie,arde în întregime în ziua de „Buna Vestire” în anul 1954.

Istoria ei ,însă răzbate peste veacuri.

**Preot Gheorghe Cîrstina-
Dragoslavele Muscel**

MARI PERSONALITĂȚI RUCĂRENE ȘI MUSCELENE

**Prof. GHEORGHE
NICOLAE-PODIȘOR**

S-a născut pe 1 iulie 1945 în Rucăr-Muşcel și a frecventat școala elementară la Rucăr, a urmat studiile liceale la Liceul „Dinicu Golescu” din Câmpulung Muşcel (clasele VII-X) și Băneasa (clasa a-XI-a), județul Constanța, apoi și-a desăvârșit pregătirea superioară la Facultatea de Istorie a Universității din București, în 1972. A primit repartitie guvernamentală și a predat istoria și științele sociale la școlile generale din Vlăhi, Aliman și Viile (unde a fost și director) din județul Constanța (1965, 1972, până în 1977), Dragoslavele (1987-1988), Liceul Industrial Rucăr, județul Argeș (din 1977 până în 2000), ieșind la pensie de la Școala Generală „Nae A. Ghica” (2000-2009) căreia i-a fost dascăl până în anul împlinirii unei jumătăți de veac de la absolvire (1959) dar și în cel al producerii botezului ei spiritual (2009).

În afara preocupării didactice de bază s-a remarcat pe tărâmul activității publicistice și literare fiind colaborator la mai multe reviste și ziare de întindere națională sau regională, cu articole de atitudine, reportaje, eseuri, poezie, proză (*Viața Ștudentească*, *Universitarul*, *Amfiteatrul*, *Luceafărul*, *Viața Militară*, *Scântea Tineretului*, *Ramuri*, *Argeș*, *mușcelenilor*,

Realitatea media Neamț, *Mesagerul* din Neamț, *Rucăreanul.ro*, revistele postdecembriste de cultură, *Agora tomitană* din Constanța, *Asachi* din Piatra Neamț, *Amurg sentimental* și *România Mare* din București, *Armonii culturale* din Adjud-Focșani, revista electronică *Confluente românești*, *Agora Literară* din Cluj etc.). A fost redactor la ziarul câmpulungean „*Gazeta de Muşcel*” (1995-1996), la revista bucuresteană de literatură. Informare și divertisment „*Amurg sentimental*” din 2010, la revista *Carte de la Curtea Veche* din Câmpulung Muşcel și revista *Piatra Craiului din Rucăr*.

De asemenea, a fost coautor și autor al unor cărți de poezie, publicistică și însemnări, monografii istorice : „*Antologie de poezie*”, editată de C.P.C.A.A.M Pitești 1983; „*Gheorghe Pârnuță-Omul și fapta*” (în colaborare), Editura Semne, București, 2000; „*Tăifăsuind coacerea scorburi...*” (publicistică), Editura Sitech, Craiova, 2002; „*Jurnalul american*” (vol I.), Editura Sitech, Craiova, 2003; „*Monografia Școlii generale Rucăr-Suseni, județul Argeș*” (în colaborare), Ed. Sitech, Craiova, 2005; „*Cerul, ca o furie în azur*”, poezie, Ed. Sitech, Craiova, 2007. A tipărit pamflete, povestiri, nuvele și poezii în antologiile literare „*Scrieri pentru o posibilă istorie a „Amurgului sentimental” vol IV.*”, „*Cuvintele noastre*”, „*Vara*

visurilor mele” apărute sub îngrijirea editorului și scriitorului Ion Machidon în anul 2010.

A fost distins cu Marele premiu la Concursul de poezie „*Vara visurilor mele*”, organizat de cenaclul și editura „*Amurg sentimental*”, ediția a IX-a, 2010. Tot în anul 2010 i-au apărut vol. II și *Jurnalul American* intitulat „*La capătul lumii, California!*” la Editura Sitech și volumul de proză scurtă cu tematică autobiografică și evident tentă nostalgic, „*Sanhira*”, la Editura „*Amurg sentimental*”. În 2011 tipărește la aceeași Casă de editură, cartea de eseuri și pamflete intitulată „*Confesiuni în plează, cu năduf și sictir!*”.

În 2012 primește Premiul pentru autenticitate la Concursul internațional de poezie și proză pentru românii din întreaga lume organizat de revista internațională „*STARPRESS*” și editează în colaborare un volum de haiku-uri trilingv „*Suflet de anotimp*” în colecția „*Lirik*” a editurii „*Armonii culturale*”. În 2012, creații ale sale sunt cuprinse în „*Meridiane*”.

lirice-Antologia universal a poeziei românești contemporane, 124 poeți contemporani", apărută la Editura Armonii culturale, iar în 2013 în Antologia de proză „EPOSS MERIDIANE”, aparținând aceleași edituri. În 2012 mai tipărește volumul de tristihuri „Iriși furați” scos la Casa de editură „Amurg sentimental”.

Figurează în *Dicționar de scriitori postdecembriști* apărut la Casa de editură „Amurg sentimental”, *Dicționarul scriitorilor români*, vol. I, editat de Liga Scriitorilor din România, ambele apărute în 2011, în vol. al-III-lea al „*Enciclopediei Personalităților Argeșului și Mușcelului*”. Are pregătite pentru tipar reeditarea monografiei școlii, revăzută, adaptată și adăugită sub titlul

„*Monografia Școlii gimnaziale „Nae A. Ghica” din Rucăr Argeș*” (în colaborare) și monografia „*Confesiuni, mărturii, interviuri și corespondență cu Gheorghe Pârnuță*”. La ediția Zilelor Rucărului din 2010 i-a fost conferit titlul de „Cetățean de onoare al Rucărului”. În 2011 a fost unul dintre fondatorii Cenaclului literar-artistic „Mihail Lungianu” și a fost, pentru scurt timp, redactor-șef adjunct la revista locală trimestrială de actualitate, cultură și tradiții „*Piatra Craiului*”, editată de cenaclu începând cu aprilie 2011. În anul 2011 a devenit membru al Ligii Scriitorilor din România, filiala din Pitești a acesteia.

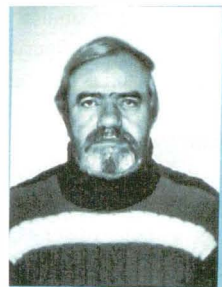
Prof. LUCREȚIA DULAMĂ

Vine pe lume înainte de Primul Război Mondial, în familia Paraschiva și Ioan Arișanu, din Rucăr, județul Muscel. Lucreția Dulamă s-a născut în luna lui Florar, ziua 5, anul 1910, o mică floricea, într-o familie de oameni gospodari. Până la vârsta de 7 ani își petrece copilăria în familie, în frumosul ei sat natal, împreună cu ceilalți frați. În anul 1917, în primul război, Lucreția este înscrisă la școala primară, în clasa I, în Rucăr, Muscel, terminând clasa a IV-a, în anul 1921. Rezultatele obținute la învățătură și purtare i-au determinat pe părinții ei să o înscrie la cursurile Școlii Normale de Fete „Carol I”

din Câmpulung Muscel, școală pe care o absolvă la vârsta majoratului, obținând diploma de învățător, plecând la drum cu un bagaj de cunoștințe demn de invidiat, care o recomandă ca dascăl model la școala din satul natal. Prin mâinile și mintea ei au trecut generații întregi de elevi, domnia sa făcându-și datoria cu profesionalism, cu onestitate și cu har, până la vârsta pensionării. Mai târziu, după 1950, urmează studiile superioare, timp de 3 ani, la Institutul Pedagogic București și obține diploma de profesor de limba română și istorie, cu rezultate de excepție. Se reîntoarce la Școala Primară din

Nota autorului.

„*Neosteniți întru Lumină*” prof. Ion Hiru, 13 octombrie 2013. Semnatarul materialului de mai sus, neostenitul Cornel Stoian îmi aduce o veste cutremurătoare „*Acum câteva ore a murit Podișor!*”. Această notă a autorului este una plină de tristețe. S-a stins un cărturar mușcelan, un *Neostenit întru*

Lumină. Păcat. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Rucăr, punându-și în aplicare cunoștințele acumulate, fiind o prezență activă în cadrul școlii, al Căminului Cultural, în viața socială și obștească a comunei. A elaborat articole și studii, pe teme diverse, a organizat conferințe și a făcut comunicări de interes local și regional, fiind apreciată, putem să spunem, chiar la superlativ, de către cei din

sistemul de învățământ. De asemenea, a scris o lucrare foarte importantă pentru publicul cititor, și anume Monografia satului Podul

Dâmboviței, comuna

Dâmbovicioara, Muscel, din care un exemplar se găsește la Arhivele Naționale ale României, din București. Domnia sa, pe parcursul vieții, a scris în presa musceleană, județeană și națională, foarte multe articole, în care a evocat figuri de eroi rucăreni, căzuți pentru țară.

Este caracterizată de colegii dascăli ca fiind o doamnă puținică la trup, dar energică, tăcută, plină de bunătate și generozitate, discretă, modestă și cu un suflet mare. Fiindu-mi profesoară în clasele V-VII, sunt de acord cu afirmațiile tuturor că era un dascăl care acorda respect și stimă elevilor și colegilor, respect și stimă cu care era, la rândul ei, tratată. Știa însă să impună ordine și disciplină, în școală și în afara ei, elevii conformându-se. Odată cu înființarea claselor liceale, la Rucăr, domnia sa începe să predea liceenilor ore de limba și literatura română, cu competență și profesionalism, învățându-i să descopere, prin intermediul cârților, orizonturile Luminii și ale Cunoașterii.

S-a căsătorit cu învățătorul Gheorghe Dulamă, formând un cuplu sudat și fericit, și au avut un unic fiu, Paul Dulamă, pe care l-au educat și crescut frumos, conform unor principii sănătoase și el este azi un

apreciat inginer. Împreună cu soțul său, Lucreția

Dulamă a dus o luptă sisifică și a avut o contribuție decisivă la alfabetizarea acelor semeni ai lor ce băjbăiau prin întunericul neștiinței, de carte, acțiune pe care o lansase atunci, pe la începutul anilor '60, partidul unic venit la putere, acțiune ce a dat roade, în final. S-a implicat total în toate acțiunile artistice și culturale organizate în școală și în afara școlii, a inițiat și a participat la toate evenimentele organizate de Căminul Cultural, pe plan local, zonal și regional, cu rezultate excelente, după cum se va vedea din enumerarea unora dintre aceste acțiuni:

*Organizarea, împreună cu factorii de răspundere ai comunei (Primărie, Căminul Cultural), a întâlnirii dintre rucărenii musceleni și rucărenii vrânceni, prima acțiune de acest fel din istoria relațiilor dintre ei. Doamna Lucreția Dulamă a descris revederea în felul următor: "File de legendă au coborât asupra Rucărului într-una din zilele călduroase ale verii anului 1968 (...) Frații noștri sovejeni din Soveja Vrancei, coborâtori din aceeași tulpină cu rucărenii și dragoslovenii, au reînodat-pestele veacuri-firul istoriei ce leagă comuna Soveja de Rucărul nostru." În vara anului 1969, în iunie, rucărenii le întorc vizita fraților lor din Rucăreni-Soveja, străbătând același drum pe care-l făcuseră, demult, moșii și strămoșii lor.

*Contribuții importante la organizarea și constituirea Societății Culturale „Ion Barbu”, din Rucăr, prima de acest fel din

țară, în data de 24 ianuarie 1971, la inițiativa Consiliului Comunal, primar fiind Gheorghe Miloș.

* La 23 mai 1971, se organizează întâlnirea cu fiii satului, răspândiți în cele 4 zări ale țării. Să vedem cum descrie această emoționantă întâlnire doamna profesoară Dulamă, domnia sa având, desigur, o contribuție hotărâtoare la înfăptuirea ei: "Au venit aici, pe meleagurile unde s-au născut și unde au făcut primii pași în viață, unde au învățat să rostească primele cuvinte, unde au scris primele slove pe tăblițele de ardezie, cu condei de piatră, majoritatea fiilor satului, aducând cu ei, în albia vieții satului, florile și mai vii ale generațiilor noi, alături de cele vechi. "Este important să nu trecem cu vederea cuvântul de salut, printre multele rostite de oaspeți, al primarului din Domneștii Muscelului.

*Implicarea domniei sale în organizarea și desfășurarea Zilelor Culturii Rucărene, simpozionul "Ion Barbu" și sărbătorirea a "75 de ani de la înființarea corului rucărean", în ianuarie 1972. Un aport remarcabil l-a adus, în acest sens, profesorul și dirijorul Alfons Popescu, fiu al Domneștiului.

* A organizat și s-a implicat activ, ca artist amator pe plan local, în activitățile corale, teatrale, de brigăzi artistice, în tot ce era legat de cântec, poezie, port tradițional, folclor local, obiceiuri populare, dansuri. A organizat nenumărate

șezători, expoziții de costume populare și obiecte casnice.

*A ocupat funcția de secretar al Societății culturale „Ion Barbu” din Rucăr, al cărei președinte a fost medicul Remus Coriolan Roșca, directorul Spitalului Rucăr.

Doamna profesoară Lucreția Dulamă iese la pensie, dar este în continuare o Neostenită întru Lumină, se ocupă și se implică în activitățile cultural-artistice, obștești și sociale, cu toată voința și puterea de muncă pe care le-a avut tot timpul, dăruind mereu, fără a cere nimic în schimb, decât laude și recunoștință, pe care le merită cu prisosință. S-a născut cu un an înainte de marea răscoală a țăranilor rucăreni, din 1911, și a plecat discret, tăcută în suferința sa, la o vârstă patriarhală, păstrând nădejdea și credința de care a fost animată toată viața, nestinse-n suflet. La 2 februarie 2004, la nouăzeci și patru de ani, a decedat și a fost înmormântată în Cimitirul Bisericii din Joseni-Rucăr, alături de soțul său, formând și aici, în Lumea de Dincolo, un cuplu fericit, ca și în viață.

Iată, în cele ce urmează, una dintre poeziile compuse de doamna profesoară Lucreția Dulamă, poezie publicată în ziarul “România Mare”:

Autor:
Ec. Cornel Stoian
Rucăr-Muscel
OMAGIU ȘCOLII
RUCĂRENE

“Torță aprinsă peste veacuri,
rază pururea divină
Din Rucărul plin de glorie,
răspândești mereu lumină.
De la poalele Posăzii, sute de
promoții luară
Focul sacru de bucoavnă,
răspândindu-l peste țară.
Între zidurile-ți sobre răsunat-au
glasuri sfinte
De-nvățători destoinici ce-au
predat cu glas fierbinte
Ei erau măreți la suflet, nesecat
izvor de carte
Și din care pe-ndelete le-au făcut
la elevi parte
Lung șiragul de apostoli ce-au
slujit această școală
Trudindu-se la catedră cu elan și
cu migală
Spre-a-ntări prestigiul ăstui
locaș de cultură
Ce luciva peste veacuri pe sub
culme carpatină
Unde sunteți umbre sfinte, eroi
ai culturii vaste
Ce-ați pus temelii solide,
durabile, școlii noastre?
Unde-s întemeietorii ăstui local
de cultură
Ce au pus suflet, conștiință, elan
și multă căldură
Spre a face să-nflorească
edificiul rucărean
Luminând la generații de elevi,
ani după ani?
Strălucesc pe firmamentul
primilor învățători
Pe care-i evocăm astăzi, inimoși
luminători
Precum fu Ion Grozescu,
„pașoptistul” I. D. Petrescu
Nu-i uităm nici pe Lungeanu,
nici pe Gheorghe Arișanu
Dupa cum la loc de cinste
amintim pe Nae Ghica
Sau pe Ilie Bunescu, ca și pe
Petre Popescu.
Și, revenind mai aproape, ne-
ntrebăm cu nostalgie
Cine-a dus pe mai departe
luminoasa lor făclie?”

Sunt contemporanii noștri: cum e
Tică Ștefănescu
Sfătosul Macedonescu, erudiții
Dan Rădescu,
Ca și Toma Ștefănescu, ca și
George Ștefănescu,
Corifei ai școlii noastre de sub
culme carpatină
Din lumini de inimi calde
dăruind a lor lumină
Zecilor de generații de elevi, ce-
au dus în lume,
Printr-o dărză pregătire, al școlii
noastre renume.
Mai târziu, Gh. Dulamă, Nae C.
ori Gheorghe Constantin
Vin de întregesc „oștirea” celor
pe care-i slăvim
Cum ar fi Erou Șerboiu, stins
devreme în tranșee
Ori Aurică Băjan, străbătând
munți cu alizee.
Toți făcând să înflorească-
nvățământul rucărean
Unde sunteți, dragi apostoli?
Voi plutiți în zări albastre
Parcă tremură pereții de ecoul
vocii voastre.
Lumină ați dăruit, veți fi de-a
pururi Lumină
Și în amintirea voastră, frunțile
noastre se-nclină,
Iar tu, străveche școală de sub
poale de Carpați,
Continuă să dai Țării oameni
mari și luminați
Și-ntr-o școlile din Muscel fii
mereu în fruntea lor
Spre – a cinsti cum se cuvine
titlul de învățător.”

Surse:

- Rucăr- Monografie
sociologică 1972, prof.
universitar dr. Gheorghe
Pârnuță;
- Monografia Școlii
Gimnaziale “Nae A. Ghica”-
Rucăr-Muscel, jud. Argeș 2013-
coautor prof. Gheorghe Nicolae-
Podișor.

ISTORII NECONVENȚIONALE DIN MUSCEL

-volumele I-II 2013-2014

-autor economist STERIAN PRICOPE

Așa
cum am
promis
cititorilor
revistei
"Piatra

Craiului" nr.4-5 2016, care a apărut pe piață în 2017, în numărul 6-7 voi selecta cu acordul autorului pasaje despre evenimentele petrecute în Rucăr și împrejurimi cu mult timp în urmă și consider că rucărenii mei vor să știe. Și acum cu voia autorului și a cititorilor revistei să spicui anumite evenimente din vol. I-II 2013-2014:

Vizita de lucru la Câmpulung a Măriei Sale Bibescu Vodă

Gheorghe Bibescu, domnitorul căruia i-a fost dat să conducă țara în ajunul revoluției de la 1848, în ciuda umbrelor aruncate de istorie asupra sa, a dovedit multă vrednicie. Dorea să cunoască personal cum funcționează instituțiile statului; în acest sens, a efectuat lungi călătorii prin țară, vizitând locuri și monumente istorice, dar efectuând și un control al instituțiilor publice. Printre orașele vizitate în anul 1844 s-a numărat și Câmpulungul, vizita sa fiind relatată, pe larg, în oficiosul "Viitorul Românesc", din 2 septembrie, de către Simeon Marcovici, un adevărat ziarist de curte.

Gheorghe Bibescu după divorțul de Zoe Brâncoveanu

Desen de Carol Popp de Szathmary

Fugă domnească prin Rucăr

Însă povestea vizitei domnești la Câmpulung a avut un neașteptat epilog pe data de 14 iunie 1848, la o zi după ce Vodă Bibescu a părăsit tronul.

De această dată, localnicii îl priveau chiorăș pe cei veniți din capitală, de frică să nu izbucnească zăvera și în oraș! După câteva ore, convoiul domnesc format din familia domnitorului, însoțitorii acesteia, câteva oficialități locale "și tot calabalâcul" au luat calea Brașovului. Au înnoptat la Rucăr, în casa lui Radu Popa Baștea, iar a doua zi, pe la Oratia, și-au continuat drumul către graniță. Din cauza drumului prost, fugarii au fost nevoiți să renunțe la carete și să încalce pe cai țărănești.

La Rucăr avea să se refugieze, timp de două săptămâni, și guvernul revoluționar provizoriu, în frunte cu însuși Nicolae Bălcescu, sub presiunea zvonului fals că trupele

rusești au intrat în țară. În discuțiile despre viitorul "guvernului vremelnicesc" se luase în calcul inclusiv mutarea capitalei Țării Românești la Câmpulung sau la Târgoviște, o propunere care n-a fost pe placul majorității conducătorilor revoluției.

Istoria încăpățânării muscelene, care a mutat la Sinaia castelul regelui Carol I

Este de notorietate la Câmpulung faptul că ultraconservatorii moșneni musceleni au refuzat să-i vândă pământ regelui Carol I pentru ca acesta să-și ridice o reședință de vară. Unele documente publicate recent dezvăluie câte ceva din acest moment neinspirat din istoria Muscelului, din cauza căruia Câmpulungul a ratat șansa istorică de a se transforma într-o locație turistică de referință, așa cum avea să devină Sinaia.

Principele Carol de Hohenzollern în 1866, când a preluat

domnia Principatelor Române
Vodă deschide drum la Rucăr

Însă prima vizită oficială a lui Carol I la Câmpulung a fost

consemnată între 19/31 iulie și 24 iulie/5 august 1868.

Memoriile sale cuprind ample pasaje cu privire la acest eveniment. Mai mult, domnitorul face acum și o excursie în munți, la bogatul și frumosul Rucăr". A fost surprins în mod neplăcut de "drumurile rele", cu atât mai mult cu cât el constată că aici "se exercită un comerț înfloritor cu lemne" și că "există o industrie casnică destul de dezvoltată: covoare frumos țesute și costume se găsesc aproape în fiecare casă." Muscelenii i-au pregătit "o primire călduroasă", ba i-au adresat rugămintea de a le deschide „valea frumoasă printr-un drum de la Câmpulung, la granița Transilvaniei." Martor la eveniment, prințul Dimitrie Sturza avea să scrie că domnitorul a promis, cu înțelepciune, următoarele: „Cu a dumnevoastră îngrijire și cu brațele locuitorilor, sper în curând a avea acest drum atât de dorit și de folositor pentru țară."

Norocul cel mare s-a pierdut pentru totdeauna...

Carol I avea să revină în mai multe rânduri în Muscel, fie ca turist și vânător, fie în calitate oficială, pentru a inspecta importanțele citorii de aici ale epocii sale. Cea mai importantă vizită a fost aceea din anul 1891, când regele și suita sa au sosit cu trenul pe calea ferată ce tocmai fusese construită. Primirea oficială s-a făcut pe personul gării; s-a mers iarăși la Rucăr, unde regele a oferit un ajutor financiar bisericii din sat

care era construcție. Cu ocazia acestei vizite, familia regală s-a fotografiat pentru posteritate nu doar în mijlocul oficialităților și al localnicilor din Rucăr și Câmpulung, ci și în balconul Hotelului Ștefănescu (actualul Hotel Regal)

Când și cum au apărut pocăiții în Muscel

Își spun „pocăiți". S-au separat de biserica strămoșească și și-au organizat case de rugăciuni și reguli proprii de cult, susținând că ei au găsit calea cea dreaptă. Creștinii după Evanghelie – așa cum sunt ei astăzi numiți în mod oficial – pretind că fondatorul mișcării a fost însuși Mântuitorul, prin învățăturile sale. Dar când și cum au apărut, de fapt, pocăiții și cum a luat ființă noul cult creștin în Muscel?

Începuturile pocăiților în Muscel

Câmpulungul a fost printre primele orașe unde s-a răspândit noul curent creștin. În 1922, venită aici în concediu la munte, domnișoara Elena Grigoriu, participantă la adunările sectare de la Biserica "Cuibul de barză", a adus cu ea broșuri ale preotului Tudor Popescu, făcând cunoscute teoriile acestuia. În timp, nucleu evanghelic s-au încheat la Rucăr, Lerești, Dragoslavele, Berevoiești, Schitu Golești, Capu Piscului, Stoenesti, Bughea și în alte așezări muscelene și argeșene.

Alungați cu pietre și urmăriti de jandarmi

La Rucăr, primii pocăiți au fost Luca Șandru cu fiii săi, Ion Idor și trei ciobani, cu toții anatemizați de preotul satului. Cei doi băieți ai bătrânului Luca Șandru au avut necazuri cu propriile neveste, care au refuzat să-i mai primească în casă după ce aceștea frecventau adunările de la Câmpulung. Tot la Rucăr, câțiva „frați" veniți cu automobilul de la București pentru a împărți broșuri evangheliste au trebuit să fugă pentru a nu fi linșați de săteni. S-a încercat blocarea drumului cu un buștean, iar mașina, cu greu ieșită din capcană, a fost bombardată cu pietre. Un alt caz: Ion Idor, care era alcoolice, s-a lăsat de băutură după ce s-a pocăit. Rucăreanu a purtat o lungă corespondență cu Tudor Popescu și îi asculta învățăturile cu mare atenție când se întâlnea cu acesta. Ghică Șandru, un cioban de pe Măra, a susținut că ar fi avut o revelație și că s-ar fi pocăit în pădure, după ce a citit o broșură evanghelică!

De asemenea, la Rucăr, o mare mulțime de săteni, împreună cu jandarmii și preotul satului, au declanșat o amplă căutare a fraților Târneci, din Câmpulung, veniți pe furiș să răspândească materiale de propagandă antiortodoxă.

Un grup de vreo 30 de pocăiți din Rucăr, în frunte cu Luca Șandru, a fost arestat pentru că s-a adunat fără aprobare și dus în fața Curții Marțiale, din Craiova. Procesul n-a avut însă urmări deosebite.

Rucărul, ultimul refugiu al liderului partizanilor

din

Vrancea

Muscelul a rămas în istoria României drept locul unde acțiunile anticomuniste au avut cea mai mare intensitate, durată și amploare.

Despre grupările Arsenescu și Arnăuțoiu s-au scris zeci și zeci de volume și de articole, dar măturile despre sacrificiul acelor eroi luptători pentru libertate și al acelor care i-au sprijinit încă nu s-au epuizat. Mai puțin cunoscut este faptul că tot în Muscel și-a găsit sfârșitul simbolic și o altă mișcare anticomunistă, izbucnită peste munți, tocmai în Vrancea.

Ascunzătoarea de sub podeaua grajdului

Victor Lupșa

În anul 1951, munții din nordul Argeșului erau colindați de trei inși înarmați care se recomandau ca fiind luptători anticomuniști veniți tocmai din Vrancea; aceștia împărțeau manifeste semnate „Vlad Tepeș” și lăsau vorba pe la stâne și exploataři forestiere că vor să îi întâlnească pentru a li se alătura pe membrii grupării de partizani conduse de către Toma Arnăuțoiu. Era aceeași bandă ” Mandeau”,

Securitatea încercând să repete scenariul infiltrării reușite din munții Vrancei. Numai că musceleanul Toma Arnăuțoiu a intuit că este vorba despre o capcană și a refuzat să se vadă cu vrâncenii. Mai mult, soarta celor trei membri ai bandei ”Mandea” a fost de această dată una tragică, ei fiind demascați și executați pe creasta munților de către partizanii din grupul Gavrilă Ogoranu, grupare care acționa pe versanții transilvăneni ai Făgărașului.

Însă adevăratul reprezentat al grupării „Vlad Tepeș II” avea să ajungă și el în Muscel. Scăpat din încercuirea Securității, Victor Lupșa a stat ascus într-un bordei săpat într-o pădure din apropierea Zagonului, între Târgu Secuiesc și Covasna, până în aprilie 1951. Atunci a părăsit ascunzătoarea umblând pribeag prin munți pentru a i se pierde urma și așa se face că, în cele din urmă, a ajuns în Muscel, la Rucăr, unde, îndrumat fiind de ciobanul Niță Luca, membru al „Oastei Domnului”, a fost adăpostit de Iosif Țapu, un moșnean gospodar, tată a zece copii. Loc de refugiu i-a fost un grajd, pe coastă, în punctul Tamaș, aproape de Piatra Craiului. Sub podeaua acestuia i s-a amenajat o ascunzătoare, deasupra fiind adăpostite vitele. Ceva bănueli or fi fost de vreme ce, ani la rând, trupele de Securitate au efectuat mai multe razii în zonă. Într-una dintre ele au intrat cu câinele lup chiar în grajd, dar acesta nu l-a putut dibui pe partizanul ascuns sub podea, din

cauza mirosului de bălegar. Iosif Țapu și fiul său, pe nume tot Iosif, singurii din familie care știau de existența partizanului, îi aduceau mâncare în găleata de apă a vitelor, uneori chiar sub nasul securiștilor sau al informatorilor acestora. Victor Lupșa ieșea afară doar atunci când protectorii săi erau în preajmă, pentru a-l avertiza în cazul apariției unui pericol. De mare ajutor erau și câinii ciobănești ai familiei Țapu, care lătrau din timp ori de câte ori se apropia un străin. Slab și bărbos, cu singura sa armă pe care o mai avea, un pistol, luată de către gazde și pilită într-o căciulă de blană în podul casei acestora. Victor Lupșa a stat ascuns la Rucăr timp de aproape cinci ani. În toată această vreme, pentru a-și omori timpul, el a copiat pe niște caiete textele Sfintei Scripturi. Finalul avea să fie povestit, peste ani, unui săptămânal argeșean, de către fiul aceluia care și-a asumat riscul de a-l ascunde pe Lupșa: „A venit tatăl meu la stână și i-am spus că trebuie să facem în vreun fel cu acest partizan. Asta se întâmpla în 1953, dar el a mai stat încă doi ani și șapte luni până în 1956. Cred că nu pleca nici atunci, dar a venit tatăl meu cu un ziar în care scria că toți partizanii din alte țări pot veni acasă pentru că sunt liberi. A mai durat ceva și el a gândit că vine și pentru el decret și a plecat într-o noapte pe nepusă masă. Dar ulterior am aflat că de fapt tatăl meu l-a dus la Berila și apoi, de aici, către Dâmbovicioara. Aici am înțeles

că a mers la miliție, dar nu a găsit pe nimeni, motiv pentru care a plecat spre Podul Dâmboviței.

La ieșire din cheile Dâmbovicioarei a întâlnit o mașină și s-a urcat în cursa pentru Câmpulung. Până la urmă a fost prins, dar nu se știe și unde."

Drumul către moarte a început la Câmpulung

În realitate, Victor Lupșa s-a predat Miliției din Câmpulung în aceeași zi, pe data de 27 noiembrie, 1956. Poate chiar a crezut că se decretase grațierea partizanilor, poate că a sperat că predându-se de bună voie, va avea parte de clemență, poate a înțeles că gazdele sale nu vroiau să-l mai ascundă (la un moment dat , acestea îl amenințaseră cu un topor!), poate se săturase de viața de fugar. Cert e faptul că a fost încarcerat, anchetat și dus apoi la Penitenciarul din Iași. În mod inexplicabil, Lupșa nu a făcut recurs la sentința 694/25 iunie 1951, prin care fusese condamnat la moarte în lipsă, înțelegând , probabil, că ar fi fost inutil și că soarta îi fusese pecetluită. Se pare că, torturat sau de bună voie, a făcut mărturisiri complete de vreme ce, conform datelor existente, a fost executat la Iași în scurtă vreme, pe data de 6 decembrie 1956, locul unde a fost înhumat nefiind cunoscut.

Desigur, și asupra protectorilor săi din Muscel s-au abătut represaliile. În urma perchezițiilor efectuate la Rucăr au fost descoperite adăpostul din

grajd, arma ascunsă în pod și câteva lăzi îngropate de Lupșa, care conțineau cărți și scrieri religioase, un jurnal, precum și documente ale mișcării „Vlad Țepeș II”. Iosif Țapu- tatăl a fost condamnat la 15 ani de temniță grea (episodul cu toporul, consemnat în jurnalul lui Lupșa, scăpându-l de pedeapsa capitală!), ispășind opt dintre ei la Jilava, Gherla și Aiud, în timp ce ciobanul Niță Luca a primit și el o condamnare, de 7 ani, pedeapsă care i-a fost redusă în urma recursului. Chiar și după arestarea lui Iosif Țapu, gospodăria acestuia a mai fost prcheziționată, sub pretextul inventat că acesta și Lupșa ar fi recunoscut că aici ar mai fi ascunsă muniție. Octogenar astăzi, Iosif Țapu- fiul are încă viu în memorie acel moment: „Îmi mai amintesc că, în 1957, cei de la Securitate au venit la noi cu declarații false spunând că tata și cu Victor Lupșa au declarat că se mai găsește la noi acasă 800 de cartușe, în locul în care dormeau caii în grajd. Au făcut un control care a durat de la 8 dimineața până la 3 după amiaza, dar nu au găsit nimic. Un milițian mi-a spus să spunem ceva, orice, dacă vrem să scăpăm și apoi ne-a obligat să le facem ceva de mâncare. A trecut, dar a urmat o prezență constantă a Securității printre noi. De fapt, era un căpitan de Securitate care își făcea veacul printre ciobani...”

Deși ajuns la vârsta senectuții, rucăreanul Iosif Țapu își amintește de partizanul pe

care tatăl său la ascuns în grajd (foto: „Jurnalul de Argeș”)

La Bârsești și în satele vrâncene unde organizația „Vlad Țepeș II” a avut membri, domnește și astăzi bănuiala, conform căreia Victor Lupșa era omul Securității. Însă o astfel de variantă nu este susținută de refugiul îndelungat la Rucăr al lui Lupșa și nici punerea în aplicare a sentinței de condamnare a lui la moarte după ce s-a predat la Câmpulung.

Controversat sau nu, Victor Lupșa, partizanul din Covasna arestat în Muscel, rămâne din acest punct de vedere un erou necunoscut ca atare și semnificativ este faptul că demersurile de astăzi ale fiicei sale la Ministerul Justiției pentru a i se recunoaște tatălui său calitatea de luptător în rezistența anticomunistă au rămas încă fără răspuns.

Senzaționalele reportaje din Câmpulung și din Rucăr scrise de un gazetar din Arad în anul 1901

De-a lungul secolelor, despre Muscel și Câmpulung au scris numeroși istorici, scriitori și pelerini români sau străini. Însemnările lor au surprins aceste locuri așa după cum erau epocile respective și aduc astăzi informații prețioase din punct de vedere istoric.

Așa poate fi încadrată și o serie de trei reportaje publicate în anul 1901 în ziarul „Tribuna Poporului”, care apărea la Arad. Reporterul venit din Transilvania semna cu pseudonimul „Leandru” și analizei sale obiective nu i-au scăpat obiceiurile și mentalitățile muscelene.

Valea Dâmboviței (în vilegiatură) Câmpulung, 28 iulie

Să nu v'așteptați la descrierea acestor locuri, Nici paletă, nici condei nu poate fi în stare să apropieze măcar realitatea unor frumuseți pe cari, desigur și D-zeu în voia lui cea bună le-a creat.

Am trecut a doua-oră peste Bran ca să ajung în valea pe unde a coborât Negru-Vodă de la Făgăraș.

Și de zece-ori d'ași mai trece, tot mai mult 'mi-ar plăcea și nu m'ași încumeta de cât cel mult să arăt impresiile mele car'nu cele ce D-zeu cu atâta îmbelșugare a sădit p'aici: pășuni bogate împrejmuite de brădet plin de miresme, pâraie cari aleargă la sânul Dâmboviței strâns p'aiurea între stânci de o înălțime amețitoare...D'apoi aerul!

Așa se explică faptul că abia s'a desprăvărat și Rucărul, așezat în valea Dâmboviței, se populează pe fiecare zi câte cu un „boier” (domn de la orașe) trimis aici de doctori fie să se întrame, fie să-și mai lungească vieța cel puțin cu o vară. Ear'când la București e „fepenie”, la Rucăr e

invasie de „boieri”...Până și podurile caselor țărănești sunt privite drept otel, mai ales dacă sunt pline cu fân, fânul vestit de Muscel, care e mai mult floare de cât iarbă „Dar' încă dacă ar fi tren până în sat și de la Câmpulung n'ai fi silit să urci cu trăsura! Și mai ales dacă nu te-ar jefui birjarii, cari pentru un drum de două ore îți iau câte 20 lei, ba adese și mai mult...

Sosisem în sat Duminecă... Era un vuet, lăutari, veselie și mulțime de țărani și țărance în costume tot fireturi. Nicăiri Români, îndeosebi țeranale, nu se îmbracă mai luxos. Dar' îi și prinde! Tot voinici și femeile frumoase, ca din poveste. Era nuntă: primarul își mărita fata; ginere-învățătorul din Dragoslavele, alt sat frumos, chiar prefectul județului. La nuntă lua deci parte toată „boierimea” din Câmpulung...

Se însera; și până la Câmpulung mai aveam bine două ore...

„S'auzim de bine”, -i'am zis, despărțindu-ne. El a dat neîncercător din cap ear'eu mă întreb și azi: Oare ne vom mai vedea?!...

Leandru a admirat frumusețea oamenilor și a costumelor populare din Rucăr

Muscelenii au oferit gratuit teren și păduri pentru un castel regal la Câmpulung!

Acestea sunt cele trei articole publicate de Leandru în gazeta „Tribuna Poporului”, din Arad, în vara anului 1901.

De altfel, Leandru precizează încă de la bun început că nu și-a propus să scrie despre splendoarea naturii, dar recunoaște, cu încântare, că a fost impresionat de priveliștile și, mai ales, de aerul curat de aici.

Primul său articol surprinde Rucărul într-o zi de duminică. Aflăm, astfel, despre mulțimea de turiști venită aici de prin orașe pentru o cură de aer curat, gata să se cazeze chiar și în podurile sătenilor, în „fânul vestit de Muscel, care e mai mult floare de cât iarbă”. Leandru observă că numărul lor ar fi și mai mare dacă ar exista un tren până la Rucăr (probleme cu infrastructura avem și astăzi!) sau dacă birjarii n-ar profita de situație ca să umfle prețul unei călătorii. Și în ceea ce privește nunta rucăreană, Leandru surprinde, în fala cu care se desfășoară (participarea „boierimii” din Câmpulung, ținuta luxoasă a nuntașilor, „vuetul” lăutarilor), un obicei al locului care nu a pierit nici în zilele noastre.

**Selectate de,
Economist Cornel Stoian
Rucăr -Muscel**

FAMILIA MUȚIU

FAMILIE TRADIȚIONALĂ ROMÂNEASCĂ

Mai cunoscuți:

1. Muțiu Petru Bădițoiu (1823-1919) comuna Rășinari, județul Sibiu - țaran cu 4 clase gimnaziale, păstrat în memoria comunei natale sub denumirea "Apostolul, înțeleptul satului, participant ca stegar al escadronului de 300 călăreți din Rășinari, în Oastea lui Avram Iancu" la revoluția din 1848. Remarcat și apreciat pentru păstrarea cu sfințenie a steagului escadronului rășinărean, adăpostit în turla bisericii (aflat în prezent în muzeul satului). Apreciat de Octavian Goga care l-a numit "înțelept și profet plin de cunoștințe și patriotism".

2. Muțiu Ioan (n. 13 octombrie 1891 com. Rășinari - d. 30 ianuarie 1975 București, cimitirul militar Ghencea), nepot al lui Petru Muțiu Bădițoiu și al lui Octavian Goga pe linia descendentă a mamei, veteran al celor două războaie mondiale.

După absolvirea liceului teoretic la Sibiu, trece clandestin Carpații (1914) și urmează doi ani facultatea de litere și filosofie la București, participă voluntar ca mulți tineri ardeleni la primul război mondial, remarcându-se ca erou, a fost rănit și decorat.

S-a consacrat carierei militare parcurgând ca ofițer toate treptele militare: sublocotenent 1916, colonel comandant de mari unități militare 1941-1943. A activat ca ofițer de stat major 30 de ani la mai multe regimente și 2 ani al regimentului 4 Argeș-Pitești, 1941-1943.

În 1926 s-a căsătorit cu Ortansa Năstăseanu fiica unei tradiționale familii de moșneni rucăreni - musceleni.

Pentru întreaga sa activitate ca ofițer și veteran al celor două

războaie mondiale a fost apreciat și onorat cu ordine și medalii dintre care: "Crucea Comemorativă" cu bretele Dunărea, Dobrogea și Carpați (1918-1919), "Medalia Ferdinand" (1931), Ordinul "Steaua României" în grad de ofițer (1942) s.a.

În dosarul personal la Comisariatul militar este caracterizat "Colonelul Muțiu este unul din cei mai distinși ofițeri ai armatei române"

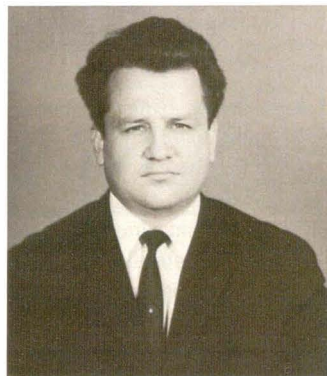
Trecut în rezervă (1948), pasionat de istoria patriei, folclor și lingvistică - în 1927 a fost laureat al Uniunii Compozitorilor; 37 melodii com Rășinari câte 6 melodii din comune sibiene și făgărășene. A alcătuit un dicționar cu neologisme în limba română (manuscris).

Prieten și camarad de arme cu colonelul Gheorghe Eminescu, nepotul marelui nostru poet, corespondent și întâlniri cu Tudor Arghezi și Octavian Goga.

Cei 6 urmași ai familiei Ioan și Ortansa Muțiu au moștenit înaltașii, remarcându-se în activitățile profesionale, pentru omenie, dragoste de țară, modestie nobilă, pasiune pentru literatură, folclor, muzică, respect și dragoste pentru meșteagurile muscelene.

1. Muțiu Voichița (Popa) n. 7 februarie 1928 - d. 13 octombrie 1985, București. Profesoară de limba și literatura română, scriitor, orator cu har și talent de reporter; a absolvit liceul "Carmen Silva" București, Facultatea de drept și un an Facultatea de Arte frumoase București.

Cu talent moștenit și

dotată cu calitățile sale, a scris romane și nuvele despre Rucăr și rucăreni, artă și pitoresc între care: Dincolo de Cetini, Jurnalul Ioanei Bogdan, Popasuri despre Rucăr ș.a. Recunoscută și apreciată pentru talent de reporter, a organizat cenecluri literare și interviuri cu George Călinescu, Vintilă Corbul, dirijorul Emanoil Elenescu, Forț Eterle, Ilarian Ciobanu și alții. A lucrat 20 de ani la Uniunea Scriitorilor din România, a câștigat respectul și admirația multor profesori și discipoli. A decedat în urma unei boli necruțătoare.

2. Muțiu Ion (n. 8 octombrie 1929 Arad - d. 19 septembrie 2015 Rucăr). A absolvit liceul "Gheorghe Lazăr" București (1948). Facultatea de Arhitectură București (1954), membru al "Ordinului Arhitecților", Cetățean de onoare al comunei Rucăr (2010). Unul din susținătorii Cenaclului literar "Mihail Lungianu" și al revistei "Piatra Craiului" Rucăr, membru de onoare al cenaclului rucărean. A lucrat în proiectare și avizare proiecte, centre industriale, proiectant principal - Combinatele industriale

Slatina, Copșa Mică, Baia Mare, a relevat 100 de case și porți vechi.

Scritor de proză scurtă, a publicat 10 cărți de povești rucărene și nu numai, dicționar cu cuvinte specific rucărene (1996-2013) după cum urmează:

1. Parte din inima ta
2. Suflete curate
3. Zâmbet amar
4. Ținta dragostei
5. Pentru flăcăi și moși
6. Dibăcie și cărcală la Rucăr
7. Rucărul în noua Europă
8. Rucăr, grai și joacă – bazaconii și alandale
9. Povești rucărene
10. Scurt de proză scurtă. Miez de scurt, verticală cu rânduri oarbe. Rucăr în grai.

Cele 400 de schițe publicate au un conținut consistent și pilduror, descrie oameni, locuri și fapte; a întocmit planșe cu arhitectură populară, 3 albume cu ilustrate ale Rucărului de altădată, simfonii, muzică populară, 3 albume filatelice cu timbre tematice.

3. Muțiu Rodica (n. 10 februarie 1931 – d. 1 februarie 1970 București). A absolvit liceul de fete "Iulia Hașadeu" și "Carmen Silva" București, Facultatea de arte frumoase (2 ani), eliminată din anul 2 sub motivul concepției din perioada respectivă "origine socială burgheză".

A terminat cu rezultate remarcabile "Școala populară de arte București". Talent deosebit pentru portretistică, portretele sale de personalități române și străine executate cu multă finețe (în peniță, tuș, creion, și acuarele) au fost apreciate în expoziții organizate.

A scris poezii simbolistice cu teme ca: cine sântem, lăcomia betegului, numărul stelelor, dincolo de nori; pe teme filosofice, unele rămase din păcate în manuscris, activitate întreruptă de trecerea prematură la cele veșnice.

4. Muțiu Radu născut la 1 februarie 1935 la Câmpulug Muscel, inginer doctor, geolog, laureat al Academiei Române și al Societății Paleontologice din România.

A studiat la liceul "Gheorghe Lazăr" și liceul mixt București (1952) Facultatea de geologie București (1957). Activitate profesională: Institutul de cercetări petrolifere București (1957-2000) șef de laborator, doctorat cu tema "Albionul din platforma moesică", premiată de Societatea Paleontologică din România 1991, premiul Grigore Cobălcescu al Academiei Române pentru lucrarea științifică Cambridge în România (1991); a creat primul laborator de macro paleontologie din industria de petrol. A participat cu peste 40 de lucrări la diferite congrese naționale și internaționale. Universitatea "Cambridge" l-a desemnat printre 8000 persoane din întreaga lume cu realizări remarcabile în știință sau artă (1992). A susținut recitaluri de lieduri la Ateneu și la radio, a făcut turnee cu Opera "Don Pasquale" alături de nume renumite ale scenei lirice românești, a publicat poezii, unele în volumul "Sub soarele anilor" (2009). A absolvit conservatorul popular de 5 ani (1965), membru de onoare al Societății "Muzica" - București. Pensionat în anul 2000.

5. Muțiu Șerban (n. 10 iulie 1936 Tulcea – d. 26 mai 2013 București) inginer constructor. A absolvit liceul

"Mihai Viteazu" București (1959). A fost inspector general la Ministerul Sănătății cu responsabilitatea construirii, amenajării și organizării spitalelor din România. După 1989 s-a ocupat în același scop de spitalele: "Bogdan Arseni", "Fundeni" și "Câmpulung", după care s-a orientat către economia de piață lucrând cu responsabilitate și rezultate economice remarcabile cu firme particulare.

S-a remarcat și pentru activitatea de scriitor, poet filosof, umanist și pamfletar. A avut înclinații deosebite pentru lucrări cu caracter științific și istoric între care: "Adevărata obârșie a poporului român", protolatinitatea poporului român dovedită prin citate de scriitori antici, lucrare brevetată de O.S.I.M și în manuscris al unei lucrări de mare profunzime științifică "Codul Genetic al Universului" - nefinalizat datorită decesului, urmare a unei comotii cerebrale cu multe implicații.

6. Muțiu Dinu profesor în București, remarcat în vremea lui pentru calitățile sale de dascăl formator și îndrumător al tinerilor pe cărările vieții.

Toți cei care i-au cunoscut pe membrii familiei tradiționale - Muțiu le poartă mult respect și o profundă amintire.

Documentare:

- documente și discuții cu membrii ai familiei (Ion și Radu) - Prietenie și colaborare cu arhitectul Ion I. Muțiu în cadrul Cenaclului literar-artistic "Mihail Lungianu"-Rucăr și revista "Piatra Craiului" 2011-2015

Ing. Pietrăreanu Ion – Pitești

ÎN MEMORIAM

*Să ne amintim de ei
urmându-le exemplul.*

Societatea omenească a avut întotdeauna nevoie de exemple pozitive de urmat: personalități, înfăptuiri, scrieri, realizări deosebite în toate domeniile, întâmplări, evenimente, eforturi, suferințe și sacrificii, au influențat și românii în decursul vremurilor, exemplele acestora i-au mobilizat și încurajat în furtunile nu puține pe tabla de șah a istoriei noastre.

Este îmbucurător și de felicitat Cenacul literar-artistic „Mihail Lungianu”- Rucăr care continuă cu perseverență publicarea acestora în revista sa „Piatra Craiului”.

Rucăreanul Rădescu Gheorghe, colonel în rezervă, veteran de război (n. 18 noiembrie 1929, com. Rucăr – d. 8 martie 2016, depus la Cimitirul militar Pitești)

A absolvit în 1950 liceul ”Enăchiță Văcărescu” Târgoviște; a urmat școala militară ofițeri de tancuri și auto „Mihai Viteazu” Pitești. Specializări: Cursuri de cunoaștere a tehnicii noi (1956-1958), cursul academic pentru pregătirea loțiitorilor tehnici de unități, mari unități și ateliere centrale de reparații tehnică de luptă (1958-1959), cursuri de Psihopedagogie logică și știința conducerii București (1970-1972).

Activități în domeniu: Loțiitor - tehnic de batalion la

unități militare din Pitești, Călărași, Târgoviște (1952-1965) Comandant de batalion la centrele de instrucție tancuri, Târgoviște și Lugoj (1956-1958),

loțiitor comandant pentru partea tehnică și conducerea tancurilor la centrul de instrucție Lipova (1958-1965), Loțiitor șef la școala de ofițeri de rezervă Lipova(1965-1979), Inspector tehnic de calitate la uzinele Dacia Pitești (1979-1987) în urma detașării la Inspectoratul general de stat pentru calitatea produselor.

Pensionat pentru limită de vârstă și activitate completă (1987)

Contribuții mai deosebite:

- Instruirea tehnică a cadrelor militare, a ofițerilor de rezervă, a militarilor și mecanicilor de tancuri și autotunuri în unitățile militare în care a lucrat.

- Colaborare în stabilirea principiilor și elementelor tehnice moderne de control al autoturismelor destinate exportului la uzinele „Dacia” Pitești împreună cu colonel în rezervă Ion Nicolescu și directorul tehnic al uzinei Matea Nicolae.

- Colaborări și activități prețioase susținute în cadrul „Cercului Militar” Pitești și grupul veteranilor de război.

- Corespondent al revistei „Cultul Eroilor” filiala Argeș și revistei „Piatra Craiului” Rucăr.

- Membru al colegiului de redactare a revistei bianuale militare „ Gând tineresc” al școlii militare ofițeri de rezervă Lipova.

- Articole de specialitate la revista inginerilor și tehnicienilor militari București.

- Aprecieri în cadrul Consiliului de onoare al ofițerilor.

- Unul din susținătorii activi al Cenacului literar-artistic „Mihail Lungianu”, Rucăr în cadrul căruia am lucrat împreună, ne-am cunoscut și ne-am împrietenit.

- Aprecieri în cadrul consiliului de onoare al ofițerilor.

- Distincții militare: Medalia „Meritul militar” clasele I și II, Ordinul ”Meritul Militar” clasele I; II; III, ”Crucea Comemorativă” a celui de-al doilea război mondial.

Camarazii, colaboratorii, prietenii și toți care l-au cunoscut îi păstrează o vie și respectoasă amintire pentru omenie, simțul datoriei, patriotismul și modestia nobilă, exemplu de soț și părinte, cinstea și corectitudinea ce l-au caracterizat.

Ing. Pietrăreanu Ion – Pitești

FEMEI RUCĂRENE - MUSCELENE**PROF. MARIANA LAMBESCU**

Cu prilejul ieșirii la pensie înv. Ilie Tărași a spus în spiciul domniei sale, citez: "Prof. Mariana Lambescu rămâne incontestabil, eterna și fascinantă pasăre - Calandron, a calcului uzual matematic..."

Luna septembrie (Răpciune-vreme de gustat din poame), ziua a cincea a anului 1945 vine pe lume micuța făptură de sex feminin-Mariana. Este unicul copil al familiei Eufrosina și Dumitru Iova refugiată din Iașii Moldovei pe plaiurile mioritice ale Rucărului Muscelan.

Se naște în zodia "Fecioară", zodie care a protejat-o toată viața, având nenumărate bucurii și iubire, multă dragoste în plan sentimental, în rest a trebuit încă din fragedă tinerețe să aibă parte de multă muncă, realizările au venit mai târziu, fiind răbdătoare și perseverentă, pe tot parcursul vieții.

După cel de-al II-lea război mondial întreaga familie-părinții și bunicii- se refugiază la Rucăr, în partea de sus a comunei-Suseni-în punctul "Cășerie".

Aici vede lumina zilei, micul copil care s-a născut la izvoarele râului Răușor, care împarte satul în două, până la vărsarea în apele Dâmboviței și la poalele munților Iezer Păpușa.

Copilăria și-a petrecut-o în satul natal, în sânul

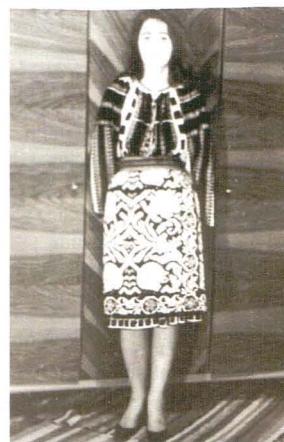
familiei, lângă o familie de gospodari- Niță Popa Simon, de la care a putut învăța multe lucruri folositoare vieții.

Până la vârsta de 7 anișori a avut o copilărie frumoasă și fericită lipsită de griji, părinții i-a asigurat toate condițiile pentru a se dezvolta armonios și sănătos, având avantajul față de alți copii că era singură la părinți și familia o iubea foarte mult, fiind înconjurată cu dragoste.

Cu toate greutateile generate de război, de distrugerea țării și de marea secetă, care a devastat economia țării, familia - oameni gospodari, muncitori și cu inițiativă au făcut să nu-i lipsească nimic și să nu ducă lipsa zilei de mâine.

La vârsta de 5 ani este înscrisă să meargă la grădiniță, bucurându-se în continuare de copilărie. Aici se servea o masă caldă pentru toți copiii, după care urma somn obligatoriu, educatorii Jana Radu și Elena Vasilescu- preoteasa, care este încă în viață, depășind suta de ani, nu au precupețit nici un efort pentru a-i pregăti pentru clasa a I-a.

Vine și vremea să mergă la școală, este înscrisă la școala primară Suseni în clasa a I-a, în anul 1952. În perioada celor 4 ani, încetul cu încetul, cu ajutorul d-nei înv. Filofteia (Vica) Ștefănescu este ajutată să descopere tainele și secretele

abecedarului și al aritmeticii (cls. a I-a), iar începând cu clasa a II-a ale celorlalte obiecte. A fost o elevă silitoare și cu o comportare ireproșabilă, în școală și în afara școlii, pe stradă, în relațiile cu cei mari, dar și cu cei mici.

A învățat foarte bine și a fost răsplătită cu premii, familia și școala fiind mândri de ea.

A terminat cursurile primare în anul 1956, dă examen de absolvire pe care-l obține cu notă mare după care trece în ciclul II-cursurile elementare, în clasa a V-a la aceeași școală. Cei 3 ani trec repede, vine anul 1959, termină cele 7 clase elementare cu rezultate foarte bune, aureolată cu premii, doamnele profesor diriginte: Dulamă Lucreția, Constantin Tatiana și Doană Maria fiind foarte mulțumite de activitatea școlară și extrașcolară.

În clasa a VI-a a avut probleme de sănătate, inerente copilăriei, fiind nevoită să

lipsească de la școală o perioadă, dar a avut o voință de fier să recupereze materia.

În această perioadă a cochetat și chiar i-a plăcut muzica instrumentală cântând la mandolină și chitară, la inițiativa tatălui s-a apucat de pictură dar mai mult a reușit în desen. Pe timpul vacanței de vară desena, făcea portretele unor poeți, prozatori- în general scriitori- autohtoni și străini, dar își amintește că nu a reușit să execute portretele lui Sadoveanu și Lunca din Mircești, dar cu sprijinul tatălui a reușit. În timpul ciclului II,elementar a jucat în piese de teatru, în brigăzi artistice de agitație la nivel de școală și cu ocazia unor evenimente la nivel de cămin cultural comunal.

Școala avea lot agricol și elevii erau obligați să-l cultive, să-l îngrijească și își aducea și ea contribuția, având îndemânarea din gospodăria familiei.

Mai sunt dator cu o explicație despre familia lui Mariana, tatăl era moldovean, iar mama era basarabeancă, de aici provine nașterea unei muntence, în vechiul regat – regățeancă, dar din păcate a trăit toată viața cu stigmatul "Refugiata".

După terminarea celor șapte clase la școala generală Suseni- Rucăr (actuala Nae A. Ghica) se înscrie la liceul nr.2 din C-lung, în clasa a VIII-a- prima clasă de liceu pe care o absolvă cu brio. După unificarea celor 2 licee nr.1 și nr. 2 din C-

lung, ia ființă Liceul Dinicu Golescu și aici își desăvârșește încă trei ani de liceu, cu rezultate deosebite la învățătură și purtare obținând premii în fiecare an școlar.

A fost UTM-istă ca și ceilalți colegi așa era politica partidului pe timpul acela avea o funcție în organizație și trebuia să facă materiale pe linie școlară referitor la învățătură și purtare, dar nu-i plăcea și nici nu voia, a găsit salvarea tot la tatăl său care i le făcea. La desen li s-a dat mână liberă să facă fiecare ce dorește și Mariana și-a ales să deseneze , ce credeți? "Secera și ciocanul", dar a apărut din nou "salvatorul tată" care i le-a făcut cu măiestrie.

Tot în perioada liceului printre alte activități școlare și în afara liceului avea ca preocupare pirogravura, de care era atrasă.

În anul 1963 se termină acea perioadă de adolescență , o perioadă cu care nu se va mai întâlni niciodată, dă examenul de maturitate și intră într-o nouă etapă a vieții.Obține diploma de maturitate cu note mari și toate cărările îi sunt deschise spre etapa următoare- Facultatea de Matematică- . Ajunge în anul 1963 la București, la Universitate, dar apare primul insucces al vieții ei, ratează intrarea „la mustață” cu câteva sutimi.

Nu se lasă descurajată și alergă spre "găsirea destinului" aceea căutare ce deschide toate

perspectivele minții și intră printre primii la Institutul Pedagogic de 3 ani București- Facultatea de Matematică, obținând bursă , deoarece a obținut rezultate excelente.

Se spune că după un insucces vine un mare succes și el a venit pentru munteanca- rucăreancă, pentru că aceea țărâncuță modestă, deșteaptă și frumoasă aștiut ce a vrut.

După 3 ani dă examenul de definitivat și la 01.09.1966 este repartizată la școala generală Podul Dâmboviței din comuna Dâmbovicioara ca profesor titular până la 31 .08.1969, unde a pus în practică calculul uzual matematic.

Aici îl cunoaște pe viitorul soț - Gheorghe Tiberiu Lambescu - nepotul filozofului Petre Țuțea - profesor de geografie, apoi director la școlile Podul Dâmboviței, TCH Valea Lui Ivan și nr. 1 Rucăr.

Anul 1967 este anul când pornește în viață alături de jumătatea sa, se căsătorește formând un cuplu din dragoste și iubire, iar din cele două sentimente rodește în pântecele ei doi copii, un băiat și o fată- Lucian Tiberiu și Maria Cristina , ambii licențiați, căsătorii , cu copii. Este o bunică fericită și mai ales bogată, deoarece are patru nepoți, o fetiță și trei băieți.

Anul 1969 - revine la școala generală nr.1 Rucăr ca profesor titular de matematică, unde a

funcționat până în anul 2003 neîntrerupt. S-a pensionat după o activitate de 37 de ani pe tărâmul instruirii și educației multor generații de elevi, care au ajuns oameni de nădejde ai societății românești, făcând cinste României.

În anul 1971 obține gradul definitiv în învățământ, în anul 1976 gradul II, iar anul 1987 îi aduce gradul I.

Matematica o știință exactă de o importanță majoră pentru elevi și școală, D-na Mariana Lambescu a reușit ca printr-o muncă asiduă și de o înaltă ținută profesională, a valorificat în cel mai înalt grad cunoștințele acumulate în anii de studii și în perfecționările făcute.

A urmărit și a format deprinderi matematice elevilor pentru viitoarea activitate profesională și socială cu care se va confrunta. A militat permanent pentru pregătirea elevilor, pentru aprofundarea cunoștințelor predate, pentru însușirea lor, fiind urmărit și ajutați la cursuri, la cercul de matematică, la pregătire și meditații în școală. A fost diriginte la 10 serii de elevi fiind luați în clasa a V-a și duși până la finalul clasei a VIII-a, fiindu-le nu numai profesor, diriginte, îndrumător, dar și mamă sfătuidu-i pentru viața viitoare de liceenii și studenți, pentru viață și mai apoi pentru familie, pentru societate și țară.

A reușit să cunoască și să-i ajute pe elevi, le-a

cunoscut grijile și greutățile, le-a format cultul muncii, opinii sănătoase despre lume și viață cu care se vor confrunta.

Acum pe bună dreptate se mândrește cu foștii săi elevi care au devenit profesori, medici, ingineri, tehnicieni, maiștrii și muncitori de înaltă calificare în diverse domenii. Le-a urmărit ascensiunea, sunt modele de urmat, munca domniei sale nu a fost zadarnică.

Desfășoară activități culturale artistice în școală, cu școala și în afara școlii, amintesc câteva:

- joacă teatru în piesele Năpasta și Mihai Viteazul, având roluri principale, etc.,...
  - participă în brigăzile artistice de satiră și umor;
  - a cântat în corul căminului cultural pe diferite scene.
- Domnia sa și-a adus o contribuție deosebită:
- a condus comisia metodică de matematică-fizică mulți ani;
  - a condus lectoratul cu părinții;
  - a avut rezultate bune la olimpiadele de matematică;
  - participare activă prin materiale practice și teoretice la cercurile pedagogice de profil;

În cei 37 de ani de activitate profesională a dat dovadă de o înaltă ținută morală, prin atitudine și preocupări a contribuit la a ține unit colectivul de dascăli, fiind apreciat de

conducerea școlii și a comunei, a elevilor și părinților.

Vine o zi când o jumătate din cuplu Mariana-Tiberiu pleacă pentru totdeauna din mijlocul familiei, a comunității lăsând un gol imens. Acea despărțire s-a produs în 28.02.2013, a plecat dintre noi, tot așa cum a venit pe lume, lăsând în urma sa o soție îndurerată, doi copii fără tată și patru nepoți fără bunic. A plecat să se întâlnească cu dascălii lui în universul stelelor, unde va preda geografia universului, lăsând în urma sa regrete și durere.

Și să închei mai optimist pot afirma fără a greși că la vârsta de 72 de ani a fost și a rămas un model de dascăl, o FEMEIE neostenită a învățământului rucărean și muscelean pe care l-a slujit cu credință și devotament și va rămâne un reper pentru dascălii tineri, care sunt și care vor veni după domnia sa.

Am să închei cu fostul elev și coleg învă. Ilie Tărași de la Școala „Nae A. Ghica Rucăr”, care în spiciul său în 2003, la pensionarea d-nei Lambescu Mariana a spus, citez:

”Pleacă modestă, tăcută, solemnă peste văzduhul orelor pitorești ale tinereții mele și-a vremurilor noastre actuale.”

*Ec. Cornel Stoian
Rucăr- Muscel*

DIN VOLUMUL "LABIRINTUL LEONOREI"

I. LABIRINTUL LEONOREI

Tot orașul o cunoștea pe doamna Leonora. Cei vârstnici spuneau că înainte să i se întâmple nenorocirea aceea, era o femeie frumoasă și elegantă. Locuia împreună cu soțul într-o casă mare, construită într-un autentic stil românesc, cu scări înalte și cu cerdac sculptat din lemn de stejar. Acum locuiește la bloc.

Cei tineri și copiii o cunosc bine, fiindcă o întâlnesc zilnic rătăcind printre blocuri, ca și când ar căuta o adresă pe care a uitat-o, alteori o întâlnesc venind de la piață.

Chiar astăzi, iată, doamna Leonora se întoarce acasă ducând o sacoșă voluminoasă într-o mână, iar cu cealaltă gesticulează în timp ce vorbește tare. Uneori se oprește și râde din toată inima.

Dia o vede și cu greu o recunoaște.

-Bună ziua! Ce mai faceți, doamna Leonora ?

-Bună ziua, dar dumneata cine ești, că nu te mai cunosc.

-Sunt Dia, fiica prietenei dumneavoastră. Nu vă mai aduceți aminte de mine, că nu m-ați mai văzut demult. Am fost plecată din oraș.

-Știu, cum să nu știu! Îmi amintesc, dar câteodată mai uit. Vezi dumneata, îmi vâjâie capul și amețesc, parcă aș fi într-un butoi mare și gol...

-De ce nu vă duceți la policlinică?

-N-am timp, toată ziua, rufe, curățenie, piață, că barbatul meu vrea să fie toate cu rânduială...!

-Și acum veniți de la cumpărături?

-De la piață. Am cumpărat cartofi, morcovi, zahăr, ulei, lapte...

În timp ce vorbea, bătrâna începu să se clatine, pierzându-și echilibrul. Dia se repezi și o prinse de umeri.

-Stai puțin pe loc să-ți revii. Dă-mi mie plasa că este prea grea.

-Nu, nu, se sperie bătrâna. Mai bine lasă-mă să te iau de braț. Ce să fac! Îmi vâjâie capul și amețesc....

-Câți ani ai?

-De, fă și dumneata socoteala. M-am născut în 1913, pe 13 mai. Dar acum în ce an om fi? Oi fi având vreo optzeci de ani, cine mai poate ști?!

-Suntem în anul 2002. Ai optzeci și nouă de ani. Mulți înainte!

-Așa de mulți oi fi având? Doamne, că și uitasem câți ani mai am! Și iar călcă împleticindu-se pe marginea trotuarului.

Dia o trase spre sine, restabilindu-i echilibrul:

-Hai că te duc până sus, să nu cazi pe scări.

-Bine, numai că știu dumneata unde stau eu ?

-Știu, cum să nu știu, doar am venit cu mama pe la dumneata de mai multe ori.

-De..., mai... uit.... Capul ... parcă aș fi într-un butoi mare și gol...

Bătrâna urcă scările respirând greu. E extrem de slabă, cu fața pământie și uscată, încrețită toată de riduri. E îmbrăcată într-un pardesiu uzat, cu pantofi rupți, încălțați fără ciorapi. Pe cap are o pălărie de paie cu o panglică albastră decolorată și cu borurile zdrențuite. De sub pălărie, ies în

neregulă șuvițe de păr cânepiu. Când au ajuns la etajul patru, bătrâna abia mai respira. Dia o sprijini de braț. Ușa apartamentului ei era întredeschisă. În locul yalei, două găuri mari, nici mânere nu mai erau. Intrară.

Un miros greu de sărăcie și neaerisire îi izbîră nările. Ușa de la sufragerie era deschisă. Bătrâna lăsă plasa pe hol și intră. Aici Dia văzu un pat mare acoperit cu niște pături de culori incerte. Doamna Leonora se culcă pe pat, cu capul pe o pernă pămîntie. În cameră mai erau două fotolii decolorate și murdare, o vitrină plină cu servicii de vin, de ceai, de cafea peste care praful aproape se pietrificase. Pe masă, câteva fotografii erau rezemate de o vază spartă. Dintr-un colț în altul al camerei se întindeau pânze de păienjeni, ca niște cearșafuri rupte și murdare, uitate în ploaie și în vînt. Lustra nu avea nici un bec.

-Doamna Leonora, ai mâncat astăzi ?

-Am mâncat, cum să nu mănînc!

-Poate ai mâncat puțin, ce-ai mâncat?

-Am mâncat cu bărbatul meu, înainte să plece. Am mâncat supă cu tăieței, cum

îi place lui și friptură cu sote de mazăre. Prăjitură n-am făcut, că facem numai sâmbăta.

-Dar soțul dumitale unde a plecat? Văd că ți-e rău, nu pot să te las singură.

-Stt!! Vorbește încet că te aude cineva. E în pădure. Acolo stă ascuns, vine numai seara, după ce se întuneacă bine.

-De ce se ascunde, ce a făcut?!

-Păi dacă l-am omorât pe Ceaușescu?! Noi i-am omorât pe amândoi, în noaptea aia, știi dumneata. Am tras în ei cu mitraliera până când n-am mai auzit casa plângând...am tras până când n-am mai auzit casa tipând...O,oo ce mă doare capul, începu să se vaite, mă doare rău capul și aici în piept mă doare și amețesc...

-Nu mai vorbi, închide ochii și stai liniștită, că mă duc la bucătărie să-ți fac un ceai.

-Du-te, dar nu știu dacă mai ai chibrituri să aprinzi aragazul!

Tânăra trecu în hol și pe ușa deschisă la perete, intră în bucătărie. Ușile de la debara, cu balamalele rupte erau rezemate de fereastră. Înăuntru nu era nimic de mâncare. Nici urmă. Sticle, borcane, cutii, cratițe, toate goale, prăfuite și ascunse dincolo de pânzele de păianjeni cenușii. Jumătate din cameră era plină cu sticle goale de plastic. Aragazul și chiuveta erau deconectate de la rețeaua de apă și gaze. Frigiderul, scos din priză, plin cu sticle goale. Îngrozită, Dia ieși în hol și trase cu ochiul în plasa adusă cu grijă din piață. Sticle goale, pungi de plastic, o cutie goală de bomboane!

Intră din nou în sufragerie.

O găsi pe doamna Leonora la fereastră.

-Vino, dragă să-ți arăt ceva.

Dia se apropie.

-Uite vezi casa aia frumoasă de lângă fântână?

Tânăra nu vedea nici o casă și nici o fântână, numai blocuri. Blocuri și iar blocuri. Dar răspunse totuși:

-O văd, ce e cu ea?

-Vezi și macaraua aia mare? Uite acum o să-și înfigă ghearele să smulgă din casa mea. Vezi, îi smulge acoperișul și-l încarcă în camioanele alea mari. Casa tipă. O auzi cum tipă? Mie îmi pocnesc timpanele de strigătul ei și-mi pocnește inima de durerea ei! Uite cum trag nenorociții!! Îi smulg ferestrele, auzi cum pâraie lemnul? Și câinele urlă! Vezi ghearele?! Iar își înfige ghearele în zidurile ei...Huoo, huoo! Nenorociților! Opriți-vă, nu vedeți cum o doare?! Opriți-vă! Opriți-vă!...Și doamna Leonora se agită la fereastră, urlând răgușit, amenințând cu pumnii mici și uscați.

-Hai în pat! Hai că o să-ți vină rău! zice Dia și o ia în brațe și o așează pe pat.

Tot atunci năvălește pe ușă o femeie tânără, îmbrăcată într-un trening verde:

-Doamna Leonora, potolește-te! Lasă-i păcatelor de bandiți, c-o să mori de inimă, apoi o vede pe Dia și continuă mai calm: O aud de la mine din apartament, de două trei ori pe săptămână face criza asta, eu o mai iau să mănânce la mine, îi mai fac uneori ceai...

-Nu vrei să-i aduceți o cană cu apă?

-Cum nu, mă întorc imediat, zice și iese grăbită.

Bătrâna plânge înăbușit, frământându-și mâinile. Dia

încearcă să-i abată gândurile în altă parte:

-Dar soțul dumneavoastră cum mai arată? că era frumos când l-am cunoscut eu.

Brusc femeia se opri din plâns și fața i se destinse:

-E frumos, e tânăr și frumos! Seara, când stă colea pe scaun, lângă masă și-l vad așa tânăr și frumos, parcă-mi pare rău că eu m-am prăpădit așa, am îmbătrânit, și-mi vâjâie urechile și mă doare în piept. Dar să nu spui la nimeni că se ascunde în pădure, la nimeni ai auzit? că-l ia la pușcărie. Așa, tot e bine, că vine seara, stă pe scaun, la masă și vorbim amândoi până la ziuă.

Vecina se întoarce cu o cană de apă și niște miere într-o ceșcuță de cafea. Bătrâna ia o linguriță de miere și câteva înghițituri de apă, apoi întreabă:

-Dar dumneata cine ești că nu te cunosc?!

-E vecina dumitale și chiar acum o să mă ajute să te ducem la spital...

-Auzi, fată, la mine în casă nu spune nimeni cuvântul acesta! Știi ce e acela doctor? Știi ce e ala spital? O trage spre ea și-i șoptește la ureche: Doctorul te taie. Zice că te operează, dar minte! Am văzut eu când l-au băgat într-o cameră și acolo l-au omorât....De ce vrei să mă omori?! Vezi iar îmi tipă în urechi și iar mă apasă ceva pe piept...dar n-ai avea dumneata niște pastile?

-Stai cu vecina, că mă duc la farmacie să cumpăr.

-Să cumperi și o lumânare.

-Ce să faci cu ea?

-Să mă duc la cimitir, nu e mâine sâmbătă?

-La cimitir!?

-La ala bătrânu-al meu!!

II. CĂLĂTORII

Doi călători, Ion și Ioane s-au întâlnit într-o seară de toamnă, dumneata, răspunse primul venit om mai gândi la noapte!

la marginea orașului, într-o pădure și se trase deoparte să-i facă loc. „Apoi au vorbit îndelung, ca de fag. E de-ai noștri”, gândi tot atunci și când până atunci fuseseră muți.

Ion venise primul. Căuta văzând Umbra- Dihanie în urma Au vorbit povestindu-și unul altuia culcuș pentru noapte în stratul gros lui. Uriașă, diformă, cu mii de viața, ori băsneli despre viața lor. și cald de frunze uscate. guri ca niște ventuze și ochi Înainte de culcare, și-au

Acum stătea în fund, întunecați de fiară. făcut culcuș de frunze, s-au așezat rezemat de trunchiul unui copac Când străinul se așază lângă spate-n spate și s-au învelit cu gros și privea asfințitul. Departe, Ion, Dihania se retrase furioasă, pătura lui Ion.

perdeaua metalică, lucioasă a ochii-i luciră metalic și trupu-i Când să adoarmă, acesta pădurii de fag, coborâtă parcă din hidos se întinse, făcându-se una cu întrebă:

cer, încerca să oprească alunecarea pământul. -Ascultă, de ce te cheamă „

soarelui dincolo de orizont, iar - Și dumneata ca și mine, Ioane” ?

aici, aproape, un plop înalt, cu zise noul venit și scoțând din - Păi așa-mi zice lumea frunza galben roșcată primea din rucsac o jumătate de pâine, răsuflă „Ioane !” Îmi mai zice și „plin lumina violacee a asfințitului. ușurat, că fiara se retrăsese mai în Prostule!” dar mie-mi palce „Și când vântul i se furișă printre pădure. Ioanel”

ramuri, bănuții frunzelor începeau Tot atunci și Ion trase cu -Bine, Ioane, dormi!

să tremure, iar flăcările roșii- ochiul și văzu că și Umbra – Și Ion gândi că celălalt e gălbui dansau în lumina înserării, Dihanie care-l urmărea pe el cam prost, dar e bun acum la drum jocul neliniștit și ademenitor al alunecase prelung, depărtându-se. când timpul se face tot mai rece și comorilor tănuite în adâncuri... - Mă cheamă Ioane, nopțile se fac tot mai lungi și

Ațipise, când deodată prinse continuă străinul și rupse în două Umbra –Dihanie se revarsă tot mai cu auzul foșnet de frunze. Se trezi jumătatea lui de pâine, dându-i și des asupra lui, chinuindu-l și brusc și rămase la pândă. Curând celuilalt o parte. sorbindu-i ultima picătură de

apăru printre copaci un bărbat nu -Eu sunt Ion! Ce faci cu vlagă.

prea înalt, slăbuț, care purta în joagărul? Întreabă după ce înghiți Când au plecat a doua zi la spate un rucsac decolorat, iar pe câteva bucături. drum, hotărâți să rămână

braț, legat colac, ducea un joagăr -Tai lemne pe la oameni, dar împreună, să taie lemne pe la cu dinți mari și ascuțiți, pentru e greu! Mă gândii c-ar fi mai ușor oameni, fiecare s-a uitat furiș în tăiat lemne. în doi, mai ales că și dumneata urmă și a văzut că Umbra

-Bună seara, zise străinul. ești.... întunecată, care nu-l părăsise de

atâta amar de ani, acum rămânea și iar se culcau spate-n spate, culcuș din table și cartoane, sub un tot mai în învelindu-se cu cea pătură, mereu pod.

urmă, pândindu-l de departe, cât tot mai găurită și împărțind bucata Aici îl găsi într-o seară, un colea printre copaci! de pâine, mereu tot mai mică. copil călător ca și el. Bucuros să

Și de atunci Ion și Ioane Iar într-o noapte, sufletul lui aibă un tovarăș, copilul îl îngriji cu călătoresc împreună. S-au săturat Ioane se furișă încetitor afară din milă și cu dragoste. Ziua cerșea, demult unul de altul și totuși.... trup și o zbughi spre cer. Plecase mai lucra câte ceva, iar noaptea îi

Ion e iute la mânie, iar vorba liniștit, în somn, acompaniat de aducea mâncare și se culca lângă el lui e sabie! El nu glumește sforăiturile ritmice ale tovarășului încălzindu-l și dându-i din niciodată și nu vrea să gândească de drum. tinerețea lui.

la ziua de mâine. „Taci, nu mai Plecase, dar lăsase Umbra- Când porniră iar la drum, cobî, om vedea!” zice și merge mai Dihanie care ieși din ascunzătoare spre sfârșitul primăverii, era o zi departe. și se revărsă asupra lui Ion. caldă, luminoasă și copilul,

Ioane, deși e slăbuț și firav, Puternic, cesta s-a ridicat și a înfășurat în raze de lumină, alerga râde din te miri ce și nu se supără plecat la drum, târând acum după fericit în jurul bătrânului, care când la sfârșitul zilei se află cu el cele două Umbre, pe-a lui și pe- deodată se opri:

burta goală, iar prin buzunare-i a lui Ioane. -Ai luat ,tu, joagărul ăla, că fluieră vântul!

Despre umbrele ce-i lihnite, cele două singurătăți! -Da, tată, răspunse grăbit urmăreau, nu vorbiseră niciodată, Dar Ion se credea puternic. „, băiatul, așteptând o clipă să vadă, dar ei știau că fiecare ține în frâu „, Ce-mi pasă de Ioane ! E mai bine nu-l ceartă cumva, pentru Singurătatea „celuilalt și-ar fi fără el! Fac ce vreau!” repeta cu îndrăzneala de-ai zice, tată! ?

destul să plece unul, că Dihania ar voce tare seara, culcat sub vreun -Bine, Ioane, fiule! Să țâșni din întuneric, i-ar înșfăca și, boschet, ascuns de lume și de el mergem, zise și-l luă de mână, fără milă, le-ar suge viața clipă cu însuși! călcând hotărât, cu pas tineresc, clipă.

Dar, în întuneric, cele două dar în fugă strecură o privire în

Uneori se băteau, alteori se Umbre-Dihăanii se aruncau asupra urmă. Umbrele întunecate și reci, urau de moarte, râvnind fiecare la lui și-l chinuiau toată noaptea. Iar a sub lumina caldă a soarelui, se tot libertatea lui. Atunci unul rămânea doua zi în zori, tot mai palid, lipsit prelungiră și se tot prelungiră, se în urmă, iar celălalt se depărta de putere, Ion pleca la drum, subțiară și se tot subțiară, devenind grăbit, cale de o zi ori de două. Dar trăgând cu greu după el cele două transparente, din ce în ce mai nu trecea mult și cele două Dihăanii Dihăanii care se făceau tot mai transparente, până pieriră cu totul. se repezeau înfometate, Umbre mari, tot mai negre, mai reci, mai alunecoase și reci le încolăceau nesătule.

*Prof. Aurelia Corbeanu
Curtea de Argeș*

inimile și le sugeau puterea. Și-ntr-un timp, nemaiputând

Și iar se căutau unul pe altul umbla, rămase bolnav, într-un

POVEȘTI ADEVĂRATE DE IERI ȘI DE AZI ELEVI DE LICEU ÎN ANI 60

La Curtea de Argeș, în zilele de sărbătoare națională, după defilare, se dădeau tot felul de spectacole, atât pe scenele amenajate în parcul Zăvoi sau parcul Săn Nicoară, cât și pe stadionul 23 August, amplasat în spatele Casei de Cultură "George Topârceanu", de pe bulevard. Într-un an, mai aproape de zilele noastre, profesorul de sport, Mălăcea, ne-a pregătit cu executarea unor exerciții fizice de pe vremea străjeriei inventate de Regele Carol al-II-lea. Punctul de vârf era atunci când pe stadionul de fotbal, se trasa conturul României cu trupurile noastre. Eu căzusem într-o zonă foarte grea, marcam Dunărea la intrare în țară. Toți care formau granițele țării pe ape erau îmbrăcați în albastru: răurile erau semnalizate prin mișcarea de vâslire a unei bărci, iar Marea Neagră prin mișcări care imitau valurile. Eu cu încă vreo doi colegi, căzusem în zona Cazanelor. Aici se vâslea mai repede, în plus, trebuia să și scoatem niște sunete de Niagara, să atragem atenția dușmanului că stă patriotismul pe noi ca nămolul

sapropelic pe spatele frumoaselor despuiate, care fac ghiol la Techirghiol.

La repetiția finală, cu spectatori din rândul conducerii administrative a Raionului, dar și propagandiști culturali de la Regiunea de Partid, când s-a ajuns la acest tablou, profesorul Mălăcea, după comenzi repetate a apreciat exercițiul: *Admirabil de mizerabil!* Ce se întâmplase? Doi „elementi” din granița de pe Prut aveau scarlatină. Au fost înlocuiți la rezezeală cu două fete care făcuseră ele ceva...pe dealurile liceului și ca să fie iertate au intrat pe... Prut. Se pare că nu se aveau bine cu geografia pentru că au marcat o deviere spre dreapta, făcând crima de a intra cu teritoriul nostru peste URSS, adică peste Republica Socialistă Sovietică Moldova. La controlul efectuat sumar celor două fete, s-a constatat nu numai că nu știu geografie, dar nu au nici cele mai mici urme de textile intime pe timpul desfășurării acestui exercițiu, lucru care a derutat pe cei care făceau pe Bucovina și care au pierdut mormântul lui

Ștefan cel Mare de la Putna, oferindu-i ucrainenilor. Dezastru! Dunărea a intrat în țară mototolită, gata să inunde Oravița, iar nouă, Cazanelor, ni s-a reproșat că am dat din mâini ca înecații, ceea ce nu era așa de rău, dar în schimb am scos niște sunete, adevărate behăituri subacvatice care au dus la inundarea orașului bulgăresc Nicopole și dispariția fabricii de rahat, și apoi și a aceleia de izmene de pe insula Ada-Kale.

Apoi, nu s-a mai dat nimeni în spectacol, am rămas cu sfânta defilare de 23 August, până Nea Nicu a luat-o la picior, ca Ulisse prin Itaca, pe Autostrada A1 și-a nimerit la Târgoviște în gura lupului. Ursu a devenit ministru peste câteva luni iar vecheștile și-au împărțit alunele și nucile între ele.

DETECTIVII DE LA MIEZUL NOPTII

Am povestit de mai multe ori despre vârul meu Aurel, bucureștean cu marca de "bariera Vergului" sau "Vatra Luminoasă", cu stagiatura efectuată în Ferentari, locul de desăvârșire a cunoștințelor aplicative ale bruneților locuitori ai capitalei noastre. Aurel era mai mare ca mine cu șapte ani. Era un băiat frumos, hazos, haios, un fin observator a tuturor amănuntelor și întâmplărilor din jurul nostru. Pe timpul verii, atunci când era în vacanță sau concediu, părasea un București îmbăcsit de căldură și

transpirație și venea la noi, la Curtea de Argeș.

În serile de vară, foarte calde, plăcute, ne uita Dumnezeu pe afară, prin curte, prin grădină sau pe bulevardul cu tei. De multe ori, până îi greierași plecau la culcare. Aurel, mare descoperitor de lucruri ciudate dar și clasice, tot urmarea pe întuneric, de câteva zile, niște mișcări la balconul de la ultimul etaj al casei doamnei Tomescu. Cine era doamna Tomescu? Era vecina de peste drum, de peste bulevard, femeie la circa 80 de ani. Era singură, posesoarea unui imobil

imens, palat, nu alta!.. Casa avea două etaje, apartamente și camere închiriate, iar proprietăreasa, ca să nu stea singură, mai ținea și fete în gazdă.

Aurel, foarte concentrat, întreba unde dă balconul acela, în ce cameră. Îi răspunsei sigur pe mine, că în camera de somn al doamnei. Știam că doamna Tomescu dormea cu fetele la un loc în camera aceea, care era foarte mare, iarna făcându-se focul doar într-o sobă, economisindu-se lemnele.

Mă mai întrebă dacă au toalete în casă. În afară de cele amplasate afară! Știam că nu. Marele descoperitor trase concluzia care se strecura printre două urme de licurici "E clar!" Așteptăm, așteptăm! Deodată Aurel zice: "S-a aprins o lumină în dormitor. Este o veioză mică." Mi se adreasează dur: "Nu te mișcă!" Îmi face semn să ascult. Se aude scârțâind suav la o ușă. Vărul zice: "Este ușa care dă din dormitor în balcon. Scârțâit de deschis!" La colțul balconului

apare o năluca albă, cu cap de femeie care înaintează cu prudență. Aurel fredonează: "Iată subiectul!" Fantoma face câteva mișcări și dispare brusc în plan vertical. Licuricii s-au stins. Noaptea e deasă. Până și greierii s-au culcat! Aurel face semn cu urechea: "Ascultă gușbete!". Se aude ca din depărtări astrale și australe, un zgomot ce pare cunoscut! Apoi lucrurile prind viteză. Apare mogâldeța, cu mișcări hotărâte, se aud niște zgomote elastice de elastice

aranjate, și așteptând scârțul simetric al ușii care se închide, aud vocea vărului care bubuie în liniștea olimpiană a orașului de munte: "Să-ți fie de bine!" Ușa închisă, veioză stinsă, liniște. Apare mama mea: "Ce faceți voi afară la ora asta?" Vărul răspunde respectuos: "Studiem Urso Mare, tanti Mimi!"

Apoi zice ca pentru sine: „Toți facem pipi!” Și dispare la budă!

AVENTURI LA BÂLCIUL DE SFÂNTA MARIA

Să zăbovim câteva clipe în vechiul cartier al orașului Curtea de Argeș, unde pe vremuri, era centrul comercial al târgului. Deci târgul, săptămânal dar și cel anual de Sfânta Maria. Aici era abatoriu, erau multe fabricute de prelucrarea lemnului, într-o perioadă era și stadionul de fotbal. De aici, de la Gara Mică, plecau trenurile pe linie îngustă, mocănițele, după cum le spuneau ardelenii. Tot aici era și Uzina Electrică, era zona comercială, se ajungea la piața centrală, la CEC, la Bancă, etc. În zăvoiuil Argeșului, cel din spatele Gării Mari, la începutul anilor 50, se desfășurau de Sfânta Maria zilele de bălci la care participau locuitorii din nordul județului Argeș și Muscel.

Mi-amintesc de o întâmplare care mi-a rămas întâipărită în memorie. Era, cred, în vara anului 1952 sau 1953, și am plecat cu mama mea și cu mai multe vecine însoțite de copiii lor la bălci. Acolo, în funcție de banii disponibili am încercat toate „coțomediile”, călușari, tiribombe, l-am văzut pe Titu Boldescu, cel mai tare om din lume, vorba bănățeanului Vlad de la Marina. După ce ne-am saturat de gogoși, turtă dulce, merdenele, ne-am

pozat. Ieșeau poze la minut, iar eroii pozați aveau niște mutre că „învătau câinii să latre dacă le priveau”, după cum declara un vecin simpatic. Apoi toate spectacolele, muzeele cu copii cu cap de vițel, piticii „uriasi”, motocicletă de la zidul morții, se derulau prin fața ochilor noștri apărați de ochelari de soare galbeni, de un galben halucinant, cumpărați de mame ca urmare a smiorcăielilor noastre asemănătoare unor behăieli prefăcute. Deodată, un cuvânt pleacă de la marginile bălciului către interiorul acestuia, pe cale orală, ce încrețea buzele oamenilor: RAZIE.

Nimeni nu mai putea să iasă din bălciul încercuit de sute de milițieni, dacă nu era verificat la sânge, percheziționat, legitimat, interogat. Era vorba de o procedură care trebuia aplicată la mii de oameni. Cine nu avea la el Buletinul Populației era urcat în dubă și dus la Miliție, băgat la beci, unde aștepta să fie interogat și apoi se hotăra dacă va fi eliberat pe bază de martori și alte probe neincriminatorii. Deci erau 2-3 mii de oameni. Muzica la coțomedii cânta și oamenii fără buletin plângeau. Eu cu sora mea eram speriați că mama noastră nu avea buletinul la ea. Copiii nu

aveau voie să iasă singuri prin cordoanele de milițieni decât însoțiți de părinți. Deci părinții la beci, copiii cu ei la beci! Nu aveam decât o soluție. Eu, ca băiat, să fug din încercuire până acasă, cale de un kilometru, să găsesc actul de identitate al mamei, să sparg din nou cordonul, să-l dau mamei și să putem ieși din necaz pe cale legală. Totul trebuia făcut în mare viteză pentru că cercul se strângea și erau apucați și verificați oamenii, la întâmplare. Tatăl meu era de serviciu la școala unde era profesor și nu avea de unde să știe ce se întâmplase cu noi. Chiar dacă afla, tot nu putea să intervină, putând întâmpina și el greutăți nebănuite. Razia era efectuată de trupe de miliție și securitate venite de la București. Nu cunoșteau pe nimeni și nu se putea interveni în nici-un fel. Aceste acțiuni erau în legătură cu partizanii din munții Argeșului, unde aveau loc lupte ca pe front. Se svonise că în acea dimineață sosise din munți un tren cu soldați răniți dar și mai multe cutii mai mari din care cursese sânge omenesc, după cum erau de mânjite. Lumea vorbea Eu aveam în jur de 7-9 ani. Făceam acasă numai drăcii, așa că, după cum văzusem prin filmele rușesti de

război, am plecat în misiune. Mama mea să nici nu audă. Spera să găsească pe cineva care să ne ajute. În realitate nu avea nici-o șansă să ieșim de acolo. Am păcălit-o că mă duc să fac pipi și m-am apropiat de cordonul milițienilor. Aici, vre-o trei șapcalii, mai mari ca mine cu câțiva ani, unii mai țigănuși, alții mai de la țară cu pălării de paie pe cap, se hârjoneau cu milițienii. Am intrat și eu în jocul lor periculos. Și am observat că în spatele unor dărăpănături, unde era o mizerie îngrozitoare, dejecții de oameni și animale, nu era nimeni, pentru că mizeria era neexplorabilă. Eu eram îmbrăcat frumos, de oraș. Am găsit momentul prielnic și am intrat căzând de mai multe ori în șleaurile mizerabile. Am fost observat prea târziu de a mai fi prins, am auzit în urma mea înjurături și apoi râsete la adresa mea. Băiat de bălci, am făcut un

ocol printr-un abator unde țigani omorau vacile cu toporul și murdar în ultimul hal, am ajuns acasă.

Am luat buletinul mamei și după alte peripeții, că de prostii eram bun, m-am întors la bălci. Am văzut că pe unde ieșisem se putea și intra, vigilența milițienilor fiind mai mică la cei ce ar fi putut intra. Mirosind în ultimul hal, am găsit-o pe mama plângând pentru că nu găsisese nici-un ajutor și mă pierdu-se și pe mine. Ne-am apropiat de cordon. Le-au verificat pe mama și sora mea. Pe mine când au văzut cum put, mi-au tras un șut în fund. Mama le-a explicat că am diaree și că trebuie să mă ducă la doctor că s-ar putea să am dizinterie. Ția au început să scuipe și să se ferească de mine. Au mai întrebat-o pe mama de ce iese așa de târziu, la două ore de la declanșarea raziei. Nu știu ce le-a mai răspuns, dar am rupt-o la fugă

toți trei. Mi s-a părut în ultima clipă că venise și un milițian care păzise locul blestemat cu dejecții și văzându-mă acumă cum miroseam să începă să facă legătura. N-a mai apucat, că eu am rupt-o la fugă printre barăcile mizerabile dinspre gară.

Acasă, când a auzit cele întâmplare, tatăl meu s-a crucit. Putea să se întâmple cu mine ce putea fi mai rău din partea unor brute înarmate. Mai știu că apoi mama a încălzit copaia, că m-a îmbăiat ca pe cei mici pentru că nu ieșea mirosul din mine. Această întâmplare a rămas ca un fapt care trebuia uitat. Am primit puține observații pentru că puteau să apară complicații cu soarta părinților și deci și cu a noastră, a copiilor.

Am rețrăit povestirea de mai sus, mulți ani mai târziu când a rulat la televiziunea română filmul „Pistruiatul”.

REPORTAJ TURDEAN

era capitala afacerilor cu lână, așezată - localitatea, nu lână - la vărsarea Ialomiței în Dunăre și în care s-a născut domnitorul Țării Românești. Deci, vorbesc despre locul în care s-a născut Mișu Vitezomanul, pentru că aici unde i-a cântat biblică, mie *nu mi place!* *La bulivar birjar, la bulivar!* Cum bine zicea Nenea Iancu, în sensul că nu vrem să oprim aici, că albanezi ca Basta am mai văzut și pe Bughea și pe Hășdate.

Mă uit pe geamul mașinii și mai văd niște munți, și un râu, care curge și la vale și la deal - cred că se vede așa din cauza foamei. Ne uităm pe tablete și vedem că mergem paralel cu Arieșul, iar aceștia sunt Munții Trascăului. Cinstit să fiu, dar n-am crezut vreodată că voi ajunge pe aici.

Băști! - vorba englezului, lăsăm Județul Cluj și intrăm în Județul Alba. O luăm spre Câmpeni. Adică la moți, moțogani, dar cu nume de familie și de localități, ba ungurești, ba românești, cu peisaje ca-n povești, cu întâmplări vânătoarești ce te-ndeamnă să vorbești despre minuni Dumnezeiești!

Citim: Râmeți. Comună frumoasă. O luăm pe un drum secundar și asfaltat. Citim: Satul Colțești. Foamea a devenit cât Casa Scânteii. Ieșim din sat și dăm de două mănăstiri mici și ortodoxe, apoi de o vale. Zdranc! Coborâm printre bolovani, ne redresăm, ne oprim. Linște! Ne deșteptăm. URA! Am ajuns! Liștinee măăă, că vine ursul!

Altă viață, doar știm unde ne aflăm! În jur ne zâmbesc dealuri

Noile repere turdene au darul să ne dezmeticească și să ne aducă la realitate. Spuneam că după ce am terminat de așezat tablourile pe simeze, am plecat de la Galeria de Artă din centrul orasului Turda, la pensiunea ce ne-a fost rezervată de către gazde. De regulă, românul obosit, care vine dela 300 de kilometri, nu mai știe unde merge sau mai bine zis, merge ca Moise în pustie sau pe unde **îl taie capul pe șofer**. Il taie capul am zis? Aoleo! Văd pe geam că am intrat în localitatea Mihai Viteazul. Mișule, scoală că vine Basta! Se produce un mic curent de opinie care naște un fior sentimental iubitorilor de istorie.

Iată că am ajuns și acolo unde a mierlit-o (nu râdeți, n-a fost ca la Câmpia Mierlei din Serbia), Mișu din Târgul de Floci, localitate care pe vremuri

împădurite, stânci cu miros de Trascău, posibil

și pești cu iz de Arieș. Mâncăm, ne săturăm, apoi gândim: unii cu ochii deschiși, alții cu palinca-n mansardă și cu gândul plecat cu sorcova. Eu, geograf de când m-a făcut mama, mă întreb cum aș face ca să găsec un avion căzut prin această junglă. Fac trimitere la întâmplarea de acum 2-3 ani ce a avut loc la 40 kilometri de aici.

Frumoasă țară! Istoricul se trezește: Române, îți amintești că puțin mai sus, la 5-6 kilometri de aici, trecea granița, atunci când prin Diktatul de la Viena am pierdut 10 județe, adică Ardealul de Nord? Dincolo de dealul din față se plimbau penele de cocoș. Se stăpânea pe ungurește și se plângea în românește! Noroc că a venit Alioșa și am fost obligați cu toții, români și unguri, să învățăm limba rusă înjurând și plângând! Nu mi-am propus să comentez prea multe asemenea greșeli ale istoriei, de aceea voi continua să prezint *lucrurile care fac toți hunii* și care vor rămâne ca amintirile mele de neuitat până mă va pupa Condurățeanu pe suflet, mîncal-ar goi și strigoiu, de papagal coclit și vopsit!

Să cunoaștem puțin Comuna Râmeți și satul nostru Colțești. Incepem cu Cetatea Colțești, atestată documentar în anul 1285, pe vremea Regelui Bela al IV-lea, construită de acesta între anii 1253 și 1275. Se pare că această cetate apare în urma invaziei mongolilor în Ardeal, atunci când populația locală nu a fost pregătită de apărare și care a fost obligată să-și construiască cetăți întărite. Cu timpul, nemaivând atacatori, cetatea se ruinează, astfel că în anul anul 1514 răsculații lui Gheorghe Doja asediază o cetate locuibilă a familiei Torockay. Apoi, în

anul 1707, generalul Tige, comandantul armatei imperiale, asediază din nou cetatea noastră. O ocupă, pune explozibil și dărâmă zidurile de apărare, dă foc satului, distruge tot. Ușor, ușor se mai reconstruiește pe ici, pe colo, până cînd apar răsculații Horia, Cloșca și Crișan care o ruinează din nou. La ce a mai rămas din ea, dă foc Avram Iancu la 1848. Nu-ți vine a crede că în aceste locuri atât de liniștite astăzi, secole întregi au fost brăzdate de războaie și distrugerii. Ruinele se țin *bătoase* și astăzi, înfruntând timpul și vitregiile naturii.

Rețin anul 1275. Cetatea era gata. Oare, în același an, pe unde tropăia Basarab, el sau tatăl său Negru Vodă, care avea niște socoteli de împărțit cu turcaleții cumani sau cu gepizii bănăteni! Cu uzii o încheiaseră după cum procedaseră și cu iașii. Concluzie: nu s-au prea citit cărțile lui Neagu Djuvara! De aceea, românul de tip Bulă, a acționat ca Itik și Ștrul, care erau pe drumuri, permanent, cînd la Viena, cînd la București! Concluzie dureroasă: documentarea se face după WIKIPEDIA care are numai surse maghiare. De aceea aflăm că răsculații de origine română au fost mai răi decât secuii și maghiarii la un loc.

Să spunem câteva cuvinte și despre Munții Trascăului. Sunt, de fapt, niște munțișori, vârful lor cel mai înalt se numește Dâmbău și este înalt de 1369 de metri. Un pitic față de Moldoveanul sau Negoii Făgărășean care sunt de două ori mai înalți. Aflu totodată, că sunt deosebit de frumoase și Cheile Râmeților, dar și Piatra Secuiului, ca să nu mai vorbim de Cheile Turzii. Interesant este modul cum își apar brusc formațiile stâncoase cocoțate pe dealurile care își desfășoară

arpegiiile ca un cîntec de liră orfeeană!

Ardealul, pentru fapta bună pe care o face, aceea că există pe harta României, ar merita mai mult, mai multă ocrotire și grijă din partea oamenilor, indiferent de limba pe care populația locală o *tocește zilnic*.

Mai completez cu amănuntul că Munții Trascăului se găsesc mai mult în Județul Alba, punct de plecare fiind Valea Ampoiului, la sud, și Valea Racilor din sudul Județului Cluj, la nord.

Râul ce ne susură culoare aurie în buzunare se numește Arieș. Puțin mai spre stînga, mai spre dreapta, așa!...apa asta mare se numește Mureș. E un râu fain, liniștit, nu este gureș ca Oltul, ca Jiul, ca ..Cârcinovu! Ca Câr...

Seara ne întorcem acasă, la cabană. Treceam din nou prin Comuna Mihai Viteazul. Nu mai pot să-l las pe Mihai de ... capul lui! Că nici noi nu suntem de capul nostru. De câte ori ne urcăm în microbuz, Domnul Director Cioacă ne numără cu voce tare, ca pe berbeci, ca să nu ne confunde cu cine știe ce urmași ai regelui Bela al ... cătelea vrea el, ca să nu dea de belea! Că tot se zice la berbec – belier – în limba franceză. Șirul logic va fi următorul: Bela, belea, belier, berbec. De abia acum vin de acasă și pricep că această comună se numește așa din secolul al XII-lea, adică Sfântul Mihai, deci nu are legătură cu domnitorul român, acesta găsindu-și sfârșitul în apropiere, între Turda și Câmpia Turzii.

Măine la salină! Solnițele rămân acasă.

Ing. Constantin Agricola Miu - Godeni

POEZII

THEODORUS VON RUCKEN-MAGISTER LITERATOR

NUNTA DIN IARNĂ

Bate zăpada vânturată peste sat
Arde un lemn încet trosnind în vatră
Un lup departe-n codru urlă neîncetat
Iese ciobanul iar afar din șatră

S-a pus pe iarnă simplă și cu rost
Umblă flăcăii iară cu Brezaia
Se strânge anul spre sfârșit la adăpost
În suflet tot nestinsă e văpaia

E numai foc în suflet și în vatră
E numai ger în oameni și în munți
Nu mai sunt toate cum „au fost odată”
Și alinare-i numai pe la nunți

Poetul iar îmbracă straie de demult
Merge încet la nunta unei vechi iubite
Ce l-a vândut în taină și-n tumult
Lăsându-i visele și viersul încă nerostite

Îi duce dar de nuntă încă un poem
Scrie mare pe o lespede de piatră
Să-i fie bucurie blândă nu blestem
Și suvenir în casa cea fără de vatră

RUGĂ PENTRU ZEIȚA DEȘERTULUI

*Eram un om rătăcind prin deșert
Căutând un loc de rugăciune, un templu, și o zeiță
Soarele ardea, trupul ardea, sufletul mocnea
Și cu ultimele puteri,
M-am prăbușit în altarul șoldurilor tale
Într-o nesfârșită rugăciune
Acolo am murit
Trupul s-a făcut râu și s-a scurs
Până la ultima picătură
Sufletul a devenit foc
Și apoi am renăscut
Cu unica dorință de a te venera
Până la următoarea rugăciune
Până când întreaga existență
Va deveni o nesfârșită rugăciune...*

POEZII - DEBUT POETIC

Autor – ANUȚA ALEXANDRA, elevă clasa a IX-a –
Liceul Dan Barbilian
Câmpulung

Vraja nopții

El de cufundă-n vraja acestei nopți
ușor
Și inima-i tresaltă de-al dragostei
fior.
Rămase singuratic. Și-a început să-l
doară
Străfundul lui de suflet în
dragostea-i amară

Fuse o greșală... El o știa prea
bine
Dar totuși numai ea putea să îl aline
El o iubea, iubește și speră s-o
revadă.
La acest joc al vieții refuză să mai
piardă.

Pe-acest fundal nocturnic
adânc se tot gândea.
Acum nu vrea pe nimeni, o vrea
numai pe ea!
Să-i caute privirea, să-i simtă
sărutarea,
Să o cuprindă-n brațe, ca un ecou
chemarea...

Dar liniște... Nimic, nimic nu se
aude!
Liniștea asta lungă în suflet îi
pătrunde.
Acum el înțelege c-a stat și a privit
Cum lumea lui întreagă încet s-a
năruit.

Îl doare... Îl doare dar stă
drept!

A-nâmpinat viața ținând sus al lui
piept.
Nimic nu-l mai doboară și-și va
mplini dorința
De-a numai ști nicicând ce este
suferință

DORINȚA

Când ploaia începuse să-i
bată în fereastră
O fată mărunțică în rochie albastră
Se ridică încet, vizibil tulburată,
Și de gândea la viață care i-a fost
furată.
Coșmarul-mi începuse tot într-o zi
ploioasă,
Când mă plimbam cu mama
printr-o pădure deasă

Atuncea a lovit necruțătoare soartă
Iar mama brusc picase fix lângă
mine. Moartă.

Tata înnebunise și el de grea durere
Și toată ziua plângea fără putere.
A încercat zadarnic să uite tot ce-a
fost...

Simțea cum a lui viață chiar nu mai
are rost.

Dar, într-o zi, un înger de dor l-a
izbăvit

Și l-a învățat cum poate fi iarăși
fericit
În inima-i rănită intră altă femeie
Senină și suavă, un abur, o idee...

Dar scumpa mea „mămică” avea
mai multe fete
Și singura-i dorința era să se
răsfete.

Tata era orbit. Credea că e iubit.
Ea însă-i oferea o dulce amăgire.

Aș vrea să îl ajut dar mie peste
putință
Nu vreau iluzii moarte sau cruntă
suferință.
Dar până-l scot din oarba, adâncă
supărare
Rămân ceea ce sunt. O simplă
visătoare.

POEZII

Autor: OLIVIA GABRIELA STOIAN, elevă clasa a IX-a – București

POVESTEA TOTALITĂȚII

M-am îndrăgostit de mare
M-am refugiat în cer
În timp ce am fugit în slăbiciuni
Și m-am ascuns în veșnicie
M-am pierdut în culori
M-am regăsit în ochii tăi
Căci culoarea unde m-am trezit se afla și-n ei
Apoi am călătorit cu răsăritul spre sufletul tău
Și am văzut scrise poezii între artere
Și am colindat cu trenul spre ele
M-am folosit de zămbete când întinericul mi-ai șoptit
Și mi-ai povestit informații despre cum și-a pierdut
lumina
Am zburat printre cuvinte și am dispărut printre
metafore
Am visat în zare la citatul "Speranța ultima moare."
Am rătăcit prin muzică și prin amintirile lumii
Am dormit cu stelele în timp ce mă mângâia pădurea
M-a atins lumina și m-am trezit subit
M-am lovit de Soare, mi-ai sărutat rănilor
M-am sărutat cu cioburi și m-a ngrijit vântul
M-au ajutat amintirile să-mi desenez imaginația
În timp ce lupii mă țineau în brațe
Am sfârșit în copilărie deși viitorul m-a iubit
Dar viața mi-a oferit ajutorul ei și m-a ridicat
Când doar moartea m-a distrus

TIMPURI

Stoian Olivia Gabriela
Odată cu apusul ai plecat și tu
Dacă te-ai întoarce cu răsăritul, nu aș spune nu
Dar tu stai și-ai adunat răsărituri multe
Pentru a veni să-mi dai un pupic pe frunte
Stai secunde grele să prinzi
Pentru câteva momente cu mine să te destinzi
Pentru a consuma un apus în doi
Cu îmbrățișări calde și săruturi moi
Stăm și plătim cu momente de-așteptare
Lăsăm gândul și dorința să zboare-n depărtare
S-ajungă cât mai repede la celălalt
Să-l susțină, să-l aline târziu în pat
Să-l facă să zâmbească, plânsul să îi sece
Să-l încălzească, să nu îl lase rece
Și soarele răsare și apune, iar tu încă nu vi
Doar că eu o să te tot aștept în brațe să mă ții.

**POEZII – Autor Ing. - PROF. GHEORGHE
A VRAM -Rucăr**

BOCET DE IUBIRE...

Când trupul petrece-n plăcerea
patimilor morții ,
sufletul zace liniștit în tăcerea
falnicei nopți;
s-a -mbrăcat ca o desfrănată, și-
au pus la cale
să se facă surori ca să fiu ostatic
pe cărare.

Din poftă, am făcut un martor mincinos
și-am plecat la luptă împotriva lui Hristos;
trăim pentru poftele noastre și plecam la război
să fim robi și să-nmulțim patimile din noi.

Pofta e dragostea care surâde –n fire,
cercetează sufletul să nu-l îmbrac în neprihănire ;
ai intrat în suflet prin cuvinte amăgitoare
și m-ai vânat,cu genele tale crunte , aducând oroare.

Un glas mă cheamă la izvorul de tămăduire
să fac război ca să nu mai lucreze patimile din fire;
sufletul cade-n în lupta patimilor și-am să mor,
priveag prin locuri pustii, strig după ajutor.

Viața fără Hristos e o poftă, nu iubire,
și curg lacrimi din a mea orbire;
rămân singur și n-am nimic de câștigat
când a mea oștire de virtuți e-nvinsă de păcat.

CÂNTAREA MIRELUI ȘI A MIRESEI

Când dorul bătea la poartă-n inima mea
tu ai fost mireasa de care mi se vorbea,
a apărut o stea când viața-mi era grea
tu ești mirele din inima mea.

Erai străinul care pe drum se ruga
eu am fost gazdă pentru inima ta ,
ai pimit inelul și am îngenuncheat
te-am cerut de nevastă și tu mi te-ai dat.
să-mi lumineze calea după pașii ei .

Doamne ai fost martor, te rugăm fii cu noi,
credeați să ne fie scut, Tu pavăză-n nevoi ;
chipul dragostei care s-a născut
să crească pe drumul nostru ca la început.

Privește-ți chipul ca un mire drag
pe cerul ochiilor mei ești un șirag,
vino la izvorul unde iubirea mea curge
să bei din apa vieții ca să nu poți plânge.

Când inima îmi bate tare pentru mireasa mea
eu o iau de mână ca să știe și ea,
o chem pe drumul pașilor mei

Astăzi la nunta noastră sunteți martori și voi
să vă-nălțați gândul spre cerul iubirii noi,
dragostea noastră s-o cântați mereu
să ne fie viața ca un curcubeu...

Aceste poezii au fost prezentate în Cenaclu în
28.02.2011 .

CULTURĂ LA RUCĂR - POEZII

Autor - VÂLCU ALEX – Titu, Dâmbovița

LAMPA DE TITU

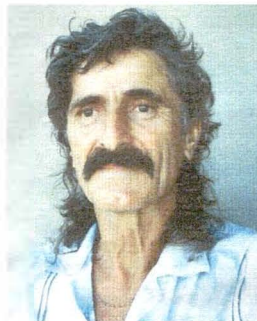
Când mergeți la București,
Opriti-vă și la Titu.
La noi multe s-au schimbat.
Zău, nu vorbesc cu păcat
Nu mai e ce a fost odată.
„Îmi iau lampa și chibritu”
Și plec cu trenul de Titu.

CASCAVALUL

Am trecut adesea pe-aici
Erau roți de cașcaval.
Dar acum ce s-a-ntâmplat,
Oameni buni, voi l-ați mâncat?

GHIDUL NOSTRU

De la București la Rucăr.
Dâmbovița ne-a fost ghid.
N-a fost chiar așa ușor,
Dar am ajuns la Podișor.

TĂRIA

Cum mai stați cu tăria,

Va fi bună recoltata?

O tărie dac-aș bea,

Dâmbovița-ar fi șosea.

Domn' primar, zi dumneata,

am dreptate, nu-i așa?

TĂRÂMUL DE BASM

Rucăr –Bran

Cu sute de ani în urmă,

Pe acest tărâm de basm,

În nopțile cu lună plină,

Venea contele Dracula.

Urmărea pe la ferestre,

Fete tinere, fecioare.

Le lua cu vorbă dulce,

Și le ducea la castel.

Nicio fată nu s-a-ntors,

La căsuța părintească,

Ca să spună ce se-ntâmplă,

La castelul dintre munți.

Azi legenda e știută.

Contele era vampir.

Se hrănea cu sânge proaspăt,

De la fetele,fecioare.

Dar cum toate au sfârșit,

Un țărșuș din lemn uscat,

Inima i-a perforat,

Și vampirul a murit.

ALE TIMPULUI CĂRĂRI

Din ale timpului cărări,

am rămas cu multe amintiri.

Cum aș putea să uit primul sărut?!

Cum aș putea să uit prima iubire?!

Când mână-n mână ne plimbam

tăcuți,

sufletu-mi vibra de fericire.

În minte-aveam atâtea întrebări ,

dar nu-ndrăzneam să le rostesc.

Iubirea aceasta s-a sfârșit,

așa cum a-nceput—ca o furtună.

Din ale timpului cărări

îmi aduc cu drag aminte,

de ziua când am dus-o la altar

pe cea care și-acum e lângă mine.

Lumina noastă strălucește

prin stelele iubirii sfinte.

Să fie viață pe pământ

și-n cer iubiri de stele.

Aceste poezii au fost prezentate

la Casa Osiceanu Rucăr, în

29.11.2011, la lansarea

Revistelor apărute, Piatra
Craiului.

SOAPTE

*Pentru Cornel și Angela Stoian
A apărut în revista Amurg
Sentimental- București*

Un flăcău, băiat de țară,

a pus ochii într-o seară,

pe o copilă frumoasă,

sprintenă, dar cam „bătoasă” .

De la un timp, junele

îi „ținea” drumurile.

Iar la horă când venea ,

Era mereu lângă ea.

Atunci când o tangota,

la ureche îi șoptea:

„Vreau să fi soția mea .

Domnișoara, se-nroșea ,

la dans se împleticea,

și timidă îi spunea:

„Dar ce va spune tata?”

Pân' la urma a spus: DA!

De atunci sunt împreună.

Sunt perechea cea mai bună.

Doamna este comandantul,

iar domnul executantul.

01.09.2011

POEZII – Autor ing. DAMIAN AVRĂMESCU, Mereni – Constanța

FEMEIE, DACĂ N-AI FI TU ...

Ești primul dintre doruri și nesfârșitul dor
Tu, pentru Lumea toată ești veșnic Mărtisor,
Dacă nu ești, femeie, mi-e sufletul schilod,
Orbecăind prin Lume, m-aș afunda în glod!

De nu erai, în stare n-aș fi nici să visez
Nici rosturile Lumii n-aș ști să descifrez,
Iar dacă eu sunt singur, la ce să mai trăiesc,
Cine să mă învețe ce-nseamnă, „te iubesc” ?

Iubito, fără tine mă-ntreb de ce aș fi fost
Hălăduind prin Lume, aiurea, fără rost,
Eram o neștiută, demonică fantomă,
Incendiind-ca Nero-aceeași mândră Romă!

REPETABILA POVARĂ

(Parafrază după Adrian Păunescu)

Cine n-are părinții în suflet și-n gând ,
N-are cum să-i audă suspinând sau plângând,
Să le vadă pe-obraji lacrimi grele, fierbinți
Nici măcar nu le pasă, nu-li-e dor de părinți!?

Ce părinți? Niște oameni ce-aproape n-au loc
De nepoți, de copii și de mult nenoroc,
Descărnați, cocârjați și pășind tot mai greu...
Ce mai vor, ce doresc, ce oftează mereu?

Ce părinți? Încă sunt? Și de sunt, ce vor ei,
Și la ce au nevoie de-o sută de lei,
Sunt bătrâni și albiră...și-atunci ce mai vor,
Ce tot murmură-ntr-una că albiră de dor,

Că albiră de muncă, de-atâta nesomn,
Să le fie copilul cu-o treaptă mai domn,
Și că iarna n-a fost cald în casele lor?

Fiindcă exiști mă-ntreb cum
să te răsplătesc,
Ajunge că te-ador, de-ajuns
că te iubesc

Și că iubirea mi-e vâpaie arzând nedomolită
Și tot mereu va arde, vâpaia infinită?

Te rog cât sunt cu tine să îmi aduci în dar
Un strop de fericire, atâta vreau măcar,
Iar la final promite-mi-când noi nu vom mai fi
Că sufletele noastre nu se vor despărți!

Ce contează, trăiesc, chair de oasele-i dor,
Nu contează, rezistă și din asta, nu mor
Și trăiră destul !Și ce dacă li-e dor?
Între ei și copii e de câini o prăsilă?
Tu copile ești câine , că de ei nu ți-e milă!

Dacă nu ai părinții în suflet și-n gând ,
Nu ai cum să-i auzi suspinând sau plângând,
Să le ștergi de pe-obraji lacrimi grele, fierbinți,
Milă nu ți-e deloc de bătrânii părinți?

Ești bătrân, fiu bătrân cu părinții bătrâni,
Amintește-ți de ei, du-le câteva pâini,
Vezi de lemne și au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă încă trăiesc, triști în casele lor!

Ce crezi oare că tu nu ești tot muritor?

N-o să plângi în curând când de fii îți-e dor,
Când cu anii nu-i vezi pe copii și nepoți
Când nici ușa odăii s-o închizii nu mai poți?

Încă-i ai ... sunt bătrâni ...și sunt triști ...și cumiți,
Nu se plâng ...uneori, plâng cu lacrimi fierbinți
Fiindcă simt că-s povară, mult prea grea pentru fii,
Că mai bine sar pierde , undeva , în pustii,

Nici acum nu te-apucă o milă de tot ,
Când îi vezi cu ce chin mai trăiește, că nu pot?

FOC STINS

S-au stins vâpăile din ochii mei
Și focul sacru al iubirii –e stins,
Nici o vestală nu-l ține aprins,
Nici jar nu e, nici foc fără scânteii!

Încerc să par că încă mai exist....
Jalnic, parcă-s o biată precepeață.
Care își strigă marfa proastă-n piață....
Însă eu tac, iremediabil trist.

Ce pot să-ofer? Iubirea mea e moartă
Credeam că voi iubi la nesfârșit,
Focul s-a stins și am îmbătrânit,
E spuză doar, pe care vânt-o poartă

Din loc în loc... n-a mai rămas un fir!
Eu, șovăind, scot bătrânețea la plimbare,
Aproape orb, tot timpul mi se pare
Că spinul e un fir de trandafir!?

Aud glas de femeie în calea mea
Și mă feresc grăbit din calea lor
Cât le-am iubit! De ochii lor mi-e dor,
Aproape orb, oare-i voi mai vedea?

Clepsidra vieții mele s-a golit
Și Hades mă pândește nesătu!
Filmul vieții-i gata? E destul?

Atunci, generic de final;
SFÂRȘIT!

Într-o zi vei afla că e greu ca să ai fii
Nu copil de părinții, ci părinții de copii!

De părinți să ai grijă, că doar nu ești păgân,
Că din tot ce-au fost ei, doar morminte rămân...

Într-o zi de –om vedea râu de lacrimi, atunci,
O să știm : Plâng copii de părinți pe la cruci
Și atunci, chiar va fi un potop de cuprins,
Chiar de n-a mai plouat și de mult n-a mai nins.!

DE-AȘ FI MOȘ CRĂCIUN...

Iar te-aud suspinând
Într-un colț de odaie...
Bat în geam stropi de ploaie
Și nu știu ce-ai în gând!?

De ce taci deseori
Lung privind pe fereastră,
Sau spre floarea din glastră
Și adormi abia-n zori?

N-astepta tinerețea...
A plecat... și e greu,
Lungi tăceri tot mereu,
Grea povară tristețea!

Moș Crăciun dac-aș fi
Timpu-aș da înapoi.
Să fim tineri și-apoi,
Înfin te-aș iubi!

Nu vrei daruri,eu știu
Dar din ochii-ți căprui,
Vreau tristețea s-alung
Să-i sărut .....tu să-mi spui
De nu e prea târziu....

Dar eu nu-s Moș Crăciun
Să pot face minuni....
...Singuri sunt doi bătrâni,
Într-o seara de Ajun..

SCRISOARE

Nu ți-am mai scris demult. Îmi cer iertare
Și dac-ai ști ce dor îmi e de-acasă,
De tine, tată și de iarba deasă
De lângă râu, acolo-n Lunca-Mare!

Nu ți-am mai scris...și știu cât ți-e de greu,
De-atunci când mama a plecat spre
veșnicie
În suferințele noastre-i încă vie
Și-n rugăciuni o pomenim mereu!

Dac-ai să-mi scrii, să-mi spui cum e livada
Pe care am sădit-o amândoi,
Să-mi spui de-n floare-i lanul de trifoi
Și cât de minunată e ograda!

Când mergi în codru pe sub brazi si fagi
Spune-mi, la fel de deasă e pădurea,
Sau răii au rărit-o cu securea?
Poienile mai sunt pline cu fragi?

Te-mbrățișez acum, la sfârșit.
Să-mi scrii de toate și de toți de-acasă!
La vară poate am să vin la coasă
Mi-e dor să dorm pe-un braț de fân cosit!

Scrisoarea mea să te găsească sănătos!
Parcă te văd:aproape alb și-e părul...
Abia aștept să îți ating privdvorul
Și să-ți aduc al dragostei prinos!

POEZII din Volumul "FREMĂTÂND PE CORABIA VIEȚII"

Autor jurist ION OCTAVIAN BĂNICĂ, BOTENI

„LA ANIVERSARA” - ZIUA
LUI EMINESCU

E, a mea... impresie
Și-o pun în expresie
Scriu cu pana versul
Și trimit demersul...

„Fruncea” / cea de azi a urbei
Fosta - Prima Capitală
Au cinstit cu ignoranță
Sfânta zi omagială

Alte griji! zic ei îi roade!...
Și n-au timp pentru cultură
Nu de-așa ceva le arde
Nu servesc... „Literatură”!

Treacă azi, treacă și mâine
Alte vremuri... va să vie
„Ei”... aleargă după pâine!
Nu mănâncă... „poezie”!

Ce-au făcut, ce vor mai face,
S-a văzut, și -om mai vedea...
Se găsesc la patru ace
În fotolii să mai stea

Tristă azi; realitate!
Lucrurile-s... clar văzute
„Peștii” de la cap se-împute!
Pentru toți rumegătorii...

Gândul undeva mă duce
Spun trecându-mă florii
„Eminescu să ne judece”
Eminescu, Eminescu.

EMINESCU, EMINESCU...

De Aur-astru solitar,...
Te-ai stins ca Biet, de tine!
Ești „Crai”- Luceafăr legendar!
Și vreau să zbor spre tine

Cum te aprinzi mereu din
ceruri?
Lumina ta, aș vrea s-o Caut
Cu suflet călător de-a pururi
Să-mi fac din inimă un flaut!

Să prind căldura dulce-i raze
În suflet să mi-o pun cunună
Să fiu iubit de multe muze

Cum tu iubești pe sora-ți Lună!

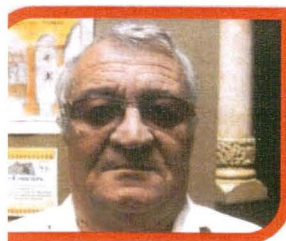
Regina nopților albastre
Un far spre „naltul univers”
Speranță împlinirii noastre
Veghezi nocturn al vieții mers

E tristă viața, aici, jos
Ca și răcoarea nopții reci
Acolo sus, rămâi frumos
Strălucitor în veci de veci!
Ești muza, dragostei curate
La inimă tu dai flori
Balsam de flori înmiresmate
Îndrăgostiților feciori!

Eminescu

ASFINȚIT

E apus... Amurgul serii...
Ne vestește ziua trece...
Apar stele, ca străjerii...
Păzitori de noapte rece...
Glas metalic, scos din clopot...
Cheamă satul să se culce...
Liniștea cuprinde totul
Vine somnul, cântec dulce...
Numai inima nu doarme...
Precum ceasul mereu bate...
Ierni au fost, au fost și toamne
Primăveri și veri în toate
Clopote ce bat alene...
Cheamă satul să se culce...
Mâine vine altă vreme...
Azi ”a fost” mâine se duce...
Prind în zbor august visarea...
Adornit pe alt tărâm...
Las în urmă depărtarea
Rătăcind pe același drum...
Mă trezesc sau nu vreodată
Văd lumina sau viseze
Ispitirea mă îmbată?
Nu mă lasă să veghez?...
În poemă, visul, gândul
Ca o pernă vreau să-mi pun...
Căci curând îmi vine rândul
Și la toți! Adio spun!
Inima mereu să-mi bată...
Cam etern, Sfântă Fecioară...
Nu e Maica Preacurată
Te chem dulce primăvară.

O, ARDEAL!

O, Ardeal ! Pământul meu
Iubit și de Dumnezeu
Ești al nostru pe vecie
Toată lumea să o știe!

O, Ardeal ! O, Ardeal!
Pământ de la Decebal
De la Traci, de la Iliri
De la Geto-Daci-martiri!

Noi, aici, lângă Carpați,
Între Dunăre și Mare
Toți românii suntem frați.
Și nu vrem alte hotare!

Tu Ardeal și Tu Regat
Bucovină, Tu Banat
Tu Moldovă strămoșească
Asta-i glia Românească!

N-am furat pământul ista
Ni l-a lăsat Burebista
Testament, oricine știe
Doar Românilor să fie!

Și la Roma, scris din daltă...
Pe columnă-n... dură piatră...
Certificat pe vecie
Țara de vis Românie!

Tu Ardeal și Tu Regat,
Nu ești pământ blestemat,
Aici suntem și-vom fi
- Câți dușmani vor mai veni!

August 1964, Cluj, cu ocazia întâlnirii cu
Doamna Venturia Goga - soția lui
Octavian Goga

NEMURITOR LUCEAFĂR

Motto: Tu, ai deschis o poartă

Spre nemurirea poeziei
Țâșnind din glia noastră
Spre faima României.

O lume-ntreagă piere, răpusă de păcat,
„Și vis etern e moartea; ai spus adevărat”!
Vei străluci, de-a pururi-LUCEAFĂR între Stele
Poet al vieții noastre-în veci neegalat!

Adevăratul sens, ai dat iubirii noastre
Puternic ai pătruns, în toți ce te-au citit
Ai străbătut cu geniu-ți și bolțile albastre
Iubirea ta de țară, a fost de neclintit,

Tu, ai mișcat o lume, luându-i pulsul, mersul;
Ai colindat cu pana-ți, Pământul, Universul
Nu-i suflet să nu miște, nu-i inimă să tacă
Nu-i ființa omenească: ceva egal să facă

Nemuritor vei Fi! Strălucitor și rece
Un Far nestins spre inimi-în anii care trece!
Rămâi, „EMINUL” nostru, legendă și poveste
„El n-a fost când era! Dar e prezent când este!”

POEZII - VASILE ONEAȚĂ, LUNGULEȚU – DÂMBOVIȚA**MĂRTURISIRE**

Am ajuns în toamna vieții	Poeții sînt frații mei
Și o iarnă- mi pregătesc	Lângă care eu axist...
N-am să pot pleca din viață	Am trăit în lumea asta,
Cărțile să- mi părăsesc ...!	Când mai vesel, când mai trist.

Copii, îmi sînt străjerii	Las acum ca testament ...
Nepoții... mă prețuiesc	Cărțile-mi de poezie...
Poezia-mi este viața ...	Ele vor rămâne, totuși
O respir, și o trăiesc!	Pavază, și chiar solie!

GÂNDITORUL NOSTRU

(Minunea lumii!)

Oare unde se mai află?-Nicăieri în astă lume.
Chip de lut care gândește, nu e oare o minune?
Mă întreb cu modestie; undeva, s-o mai afla?
Doar aici-la Hamangia! România,-țara mea.

Înțelept, băgând de seamă, cred, bine am chibzuit;
Cu gând la "Statuia noastră" spre "albastrul
infiniit"?
Și Brâncuși, măiastră daltă! „, Cea coloană; spre
înalt”
Geniu, în sculptură spirit, încă-n lume ne aflat.

VATRĂ DE NEAM - CÂMPULUNG

Aici în vechiul târg-mustește veșnicia
Sub ziduri legendare curg izvoare
De-aici cu Negru-Vodă, începe România.
Gură de rai...păscută de mioare,
Picior de plai în jilțuri de baladă
Și cântece măiestre de legendă.
Pe metereze munții stau la sfadă,
Străjeri ai veșniciei să ne vadă.
Ei s-au zidit în timp spre dăinuire
În scaun de domnie Basarabă
Cetatea Cea dintâi spre cărmuire,
Cu împlinirea neamului spre slavă
NEGRU VODĂ!
Legendă și mit, etern dăltuit.
El s-a zidit în timp, ca zeii din Olimp.

PAZNICUL DE MĂRUNȚISURI**CÂNTEC MAMEI**

Mi-e dor de tine mama mea
Și de dulceața din cuvinte
Ce le rosteai adânc și blând
Și le-ascultam cu luare-aminte.

ÎNTRE NOI, CUVÂNTUL AU FOST IUBIȚI

Eminescu și Veronica

Erai atentă și duioasă
Și-aveai răbdare pentru toți.
Cu inima ta preocupată
Ne alinaii: copii, nepoți.

Au fost odată doi iubiți
A fost ca niciodată....
Că ne-au rămas și-n rugăciuni
Acum, și-n viața toată.....!

În ochii tăi plutea iubirea
Și brațul tău pe toți ne cuprindea;
Te văd mereu cu ochii minții,
Căci ești în veci icoana mea.

Ei s-au iubit.....
Și au rămas în veșnicie
Ca doi români .....
Eterna bucurie!

Acum în casă singur am rămas,
Locul pustiu îl tot privesc
Și plâng, măicuță sfântă și curată,
Ce mult aș da să te mai regăsesc.

OMUL TRECUT

E atât de rece
Acestă dimineată
În care vorbim despre un om
Ce s-a trecut de curând
Ca o pasăre mare
Fără consistență
Încât nu e de mirare
Că nu are chip
Nici formă-prezent sau viitor
Și seamănă
Cu o pată uscată de frig
Uitată pe inima mea.

FĂRĂ TEAMĂ...CAII

În țara dorului
caili se scaldă
și calcă pe lespezi de piatră
albite de păstrăvi.
Adulmecă limpezimea cerului
Și împung norii cu frunțile
Caili de foc ai pământului
scurmă cenușa dimineții.
Ei vin tropotind din balade
și caută pășuni înverzite
fără teamă...caili.

NESOMN

Trăiesc
O viață nescuturată
Dar ofilită încă de la început
Uneori oftez...
Atât cât pot
Concepe o idee
Și
Noapte de noapte

Îmi urlă în cap
Deznădejdea și luna

CATREN

Viața este un dar închiriat
Și chiar plătim anticipat
Nu mai putem sta în chirie
Ce triști proprietari am devenit...

PENTRU TINE

Soției mele

Rânduri simple aștern
Pentru tine
Privirea mea călătoare
Poate atinge inima ta,
La o simplă adiere
Sau un foșnet oarecare
Rânduri simple
Pentru ochii tăi biruitori
Ca o legendă
Privindu-mă pe dinăuntru
Ca pe un inel
Aducător de iubire

FRAGMENT

Călugării pășesc ușor în mănăstiri
Poeții vopsesc cu cerneluri de vis
Colile albe ale iernii
Și își piaptănă părul în rime...
Doar noaptea târziu,
Când lupii se plictisesc urlând,
Atunci,
Dincolo de bariera aceasta,
Câinii treji ca soldații
Ne cheamă mereu în afară!

30.06.2011

POEZII – Autor MARIA CONSTANTIN, Livezi, Râmnicu Vâlcea

Din Volumul "SECUDE ȘI SPAȚII"

ÎNTREBARE

Vă-ntreb pe voi, fugari gălăgioși,
Care bârșiți pământul strămoșesc,
Cu ce sunt palmierii mai frumoși
Decât stejarul nostru românesc ?

Ei stau înfipti în solul nisipos
Ca niște slăbănogi cu păr vâlvoi
Și despuiați de sus și până jos,
Se mișcă biciuiți de vânt și ploi.

Stejarul nostru-i arbore domnesc
Înscăunat în munții de granit,
În care vânt și ape poposesc
Și peste care luna s-a topit.

Vă-ntreb pe voi, copii ai nimănui,
Unde-ați găsit popor mai primitiv,
Care v-a așezat la masa lui
Fără să ceară drept de autor.

Întreb pe iubitorii de frumos,
Ce-au colindat ținuturi fel de fel.
E undeva pământul mai mănos
Și mai frumoase florile pe el ?

Există undeva mai multe flori
Să le oferi iubitei, fără bani,
Exist-atâtea suflete comori
La alți, ca la fiii de romani ?

E cineva din ceruri respectat
Mai mult decât la noi, în mănăstiri ?
E cineva cu suflet mai bogat
Pe tot cuprinsul acestei omeniri ?

E treaba voastră ce ați hotărât
Pentru întregul vostru viitor,
Dar n-aveți dreptul să vorbiți urât
Despre români și despre viața lor!

Chiar dacă n-avem azi ce ne-am dori,
Chiar dacă traiul e aici mai greu,
Pe alt pământ eu n-aș putea trăi
Și n-aș putea trăda poporul meu!

De Rouze – oraș la Corbici, Izvoiaș e Prateri

POEZII -Autor TRAIAN DORZ- sfințită

O, OM!

O, om, ce mari răspunderi ai
de tot ce faci pe lume,
de tot ce spui în scris sau grai,
de pilda ce la alții dai,
căci ea, mereu , spre iad sau rai
pe mulți o să îndrume .

Ce grijă trebuie să pui
în viața ta în toată ,
căci gândul care-l scrii sau spui
s-a dus...în veci nu-l mai aduni,
și vei culege roada lui
ori viu, ori mort, odată.

Ai spus o vorbă, vorba ta,
mergând din gură-n gură,
va-nveseli sau v-antrista,
va curăți sau va întina,
rodind sămânța pusă-n ea
de dragoste sau ură.

Serii un cuvânt...cuvântul scris
e-un leac sau o otravă,
tu vei muri, dar tot ce-ai scris
rămâne-n urmă drum deschis
spre moarte sau spre paradis,
spre-ocară sau spre slavă.

Ai spus un cântec, versul tău,
rămâne după tine
îndemn spre bine sau spre rău,
spre curățire sau desfrâu,
lăsând în inimi rodul său
de har sau de rușine.

Arăți o cale, calea ta
în urma ta nu pierde,
e cale bună sau e rea,
va prăbuși sau va-nălța ,
vor merge suflete pe ea
Spre cer sau spre durere.

Trăiești o viață... viața ta
e una , numai una,
oricum ar fi tu nu uita
cum ți-o trăiești vei câștiga
ori fericire pe vecie
ori chin pe totdeauna

O, om! ce mari răspunderi ai,
tu vei pleca din lume,
dar ce ai spus prin scris sau grai
sau lași prin pilda care-o dai
pe mulți, pe mulți, spre iad sau rai
mereu o să-i îndrume.

Deci nu uita!...Fii credincios
cu grijă și cu teamă
să lași în urmă luminos,
un semn, un gând, un drum frumos,
căci pentru toate, neîndoios,
odată vei da seamă.

Recuperată de la prof. Gina Benga,

Rucăr de Cornel Stoian

POEZII Autor Ing. RĂZVAN UDUDEC

Ududec e al meu nume,
De la tata moștenit,
Ududec nu-s mulți pe lume,
Doar puțini am pomenit
Eu în viață nu mă plec,
Cât mă cheamă Ududec

BARABA

Baraba-i omul rău,
Baraba sunt chiar eu,
Dar s-a-ndurat de mine
Eternul Dumnezeu

Din slava lui, de sus
Și tronul Său ceresc,
El a venit la mine,
Dar n-am vrut să-l primesc

Scârbit de-a mea urgie
Putea s-o ștergă-n zbor
Și să mă lase baltă
Ca javrele, să mor

Dar s-a gândit la mine
Privind la nesfârșit
Și renunțând la viață
Pe Sine s-a jertfit

Acuma eu sunt liber,
Cu binele sunt chit
Cât a ținut la mine,
Ce mult El m-a iubit !

Baraba-i omul rău,
Baraba suntem toți
Dar, datorită Lui
Să scapi de moarte poți

BREZAIA LUI BICI

La noi în sat de când se știe,
De când erau părinții mici,
Se tot spunea legenda vie
Despre brezaia lui 'nea Bici

Un mustăcios cu spicul des,
Cu răgnet groaznic ca de leu !
Legenda spune c-a ales
Măciuca lui de la un zmeu

Un zmeu pe care l-a învins
Pe când era flăcău cât clăia
Și de atunci el mi s-a prins
Să umble cu brezaia
Și a făcut un legământ
Cu alți flăcăi ce avea satu :
Să umble cât sunt pe pământ
La gospodari cu colindatu

Și de atunci s-au prins cu el
Trei frați subțiri ca pila :
Sunt fiii lui nenea Cinel
Cu stâna din Berila,

Un crescător de porumbei
Din rasa lui " Guțanu ",
Un braț voinic din Ciorciovei
Cu numele Bițanu,

Răuță Nelu, om cu cal
Frumos de tot și breaz
Cu nenea Sever de pe Mal,
Sau Cică cel viteaz

S-au prins odat' cu ei Bunel,
Scânție cel vestit
Și lăutarul de Ionel
Răuță cel cumplit

Dar au mai fost și alți flăcăi
Ce li se duse veste,
Dar au uitat să strige " hăi "
De când și-au loat neveste

Când vine timpul de plecat,
Ei pleacă iute, știu
Și ca putere au de luat
O sticlă de rachiu

Și casa-n care au intrat
Cu cântec și cu joc
Se umple de un trai bogat,
Se umple de noroc

La noi în sat se tot spunea
De când erau părinții mici
Că-n orice casă se primea
Cu drag Brezaia lui nea Bici !

IEZER - PĂPUȘA

Din Muscele se ridică
Și se pierde printre nori :
Să îl urci îți este frică
Îți ia sufletul și mori

Pe Măra, pe Mușuroaie,
Printre fagii ce-nfrunzesc,
Printre stânci și prin noroaie
Diamante se găsec

De pe Roșu ori Bătrâna,
Poți fura o mică stea,
Întinzând cu silă mâna
Spre a cerului mărgea

De sub vârful Colții Caprei
Mici izvoare evadează
Și-ascultând suspinul apei
Tot ce mișcă delirează

Dracsin, Cascoe, Cățunul
Se ascund sub afiniș,
Iar Păpușa cel nebunul
Sub bujorul în tufiș

Muntele captive ține,
Rătăcite prin verdeată,
Cocoloașe de-ape line,
Din masivele de gheață

Noaptea luna se-oglindește
În grămezile lichide,
Ziua codrul povestește
Despre boțuri de fluide

Dâmbovița din Otic
În cascade multe sare
Și gonind-o prin Sățic
Duce muntele la mare

LEAOTA

Cu Bucegi se-nvecinează,
Chiar din Bucșa, peste Dude
Și din pântec lăcrimează
Vrând poienile să-și ude

Peșteri zeci l-au ciuruit,
Chei imense l-au tăiat,
Brazii toți au amețit,
Cât de sus s-au înălțat

Văi adânci și-mpădurite,
Cum e valea din Brătei,
Ape mari și repezeți,
Se agită printre Chei

Și privind prin România,
Cu-ale sale culmi mărețe,
Șade albul Sântilia,
Stăpânind în trei Județe

Lângă el Secarea Mare,
Iar apoi Secarea Mică,
Sunt brăzdate de izvoare,
Ce pe spate le despică

Lacul Verde din Albescu,
Creasta Lungă dezbrăcată,
Golul ars din Românescu,
Ca-ntr-un vis ni se arată

Iară Cioara munte mare,
Ce-are afine potop,
E brăzdat de ploi, de soare,
Ca vecinul lui Prislop

Codrul verde de foioase
Se ridică cu-ndrăzneală,
Multe țăncuri calcaroase
Sunt pătate cu cerneală

PĂDURE...

Pădure, tu care odat'
Le-acopereai pe toate,
Arăți acum ca un soldat
Târându-se pe coate

Și ce frumos te întindeai
Pe munte, deal, câmpii,
Cât de gingaș le-acopereai
Ca mama blândă pe copii

Dar se mai află loc
Unde să-ți pui piciorul,
Când hainei tale îi dau foc
Și bat în tine cu toporul ?

Pădure, tu, căminul meu
Și casa mea de-aici
Să te ajute Dumnezeu,
Din haos Doamne s-o ridici !

PIATRA CRAIULUI

Unde cerbii iarba toacă,
Unde vântu-n frunze sună,
Unde ape multe joacă
Sub cerul trădat de lună

Piatra Craiului stă-ntinsă
Și se scaldă între ape
Și din coama ei cea ninsă
Cad nămeții peste groape

La Om, vârful pitoresc,
Vede-n punctele din zare
Tot pământul românesc
Și săraca blândă mare

O, ce stâncă, ce abrupt
Și ce-ntins de grohotiș !
Numai jnepenii l-au rupt
Și ienuperii-n tufiș !

Nicăieri în astă lume
Garofița nu mai crește ;
Neagra capră face spume,
Dacă, floare, te zărește

Gaița, mierla, cocoșul
Dau pădurilor de veste,
C-au pornit pe Brâul Roșu
Țapii negrii ca-n poveste

Culegând din iarba tunsă
Tot ce este colorat,
Ajung în Poiana Ascunsă
La izvorul fermecat

Piatra toată-i minunată,
Ca un colț de paradis
Și privind la stâncă lată
Ți se pare că e vis !

POEZIA ȚICHI

Țiculita mea, țicuță,
Udă tu gâtlejul meu,
Ia durerea mea drăguță,
Când m-apasă cât-un greu;
Apa nu-i pe gustul meu

Fie vremea cât de rea
Eu trăiesc ca Faraonul,
Când la iarnă am ce bea
Câteo țică ca tot omul

Fie vremea cât de rea
Că mă doare drept în cot
Am acasă țica mea,
Am și putini cu borhot

Și le-oi duce la povarnă
De mai scot vreo trei butoaie,
Bea " foresta " lângă " Jvornă ",
Bea ciobanul când e ploaie
E bună ca medicament,
E bună pentru frecții,
Dar dacă bei cam insistent
Apuci pe trei direcții

Bună fiartă, bună rece...
Să fie cât mai tare,
Că fără țică parcă trece
Și pofta de mâncare

Fie țica cât de rea,
Tot mai bine-n satul meu,
Bea din țică cine-o bea,
Tot mai bună-i când beu eu !

Valea Vladului

În Făgăraș e valea,
Depart, spre Negoii.
Acolo-i ține calea
Doar culmea Berivoiu

De ziuă când se crapă
Cocoși rotesc pe ram,
Iar păstrăvul din apă
E peste-un kilogram

Să vezi aici cum crește
Zimbrul – specie rară –
Ce fain împodobește
Pădurea seculară

Sunt păsări felurite,
Sunt brazii plini de pere,
E iarbă pentru vite,
Sunt afine-n durere

Sunt capre în Cățunu,
Sunt capre și-n Brătila,
Iar jneapănul nebunu
Se-ntinde cu de-a sila

În Boarcăș martinei
Se dau de-a rostogolul,
Când turmele de miei
Aleargă pe tot golul

Sub trăznetele bolții,
De mii de ani în ploaie,
Un deget, nu scad Colții
Și două Berivoaie

Așa ni-s date nouă,
Tot neclintite-n cale,
Sățicele-amândouă
Și Rucărul din vale

VALEA CHEII

Doarme ursul cel carpatic
Îmbrăcat în părul luciu
Jos, în Crovul cel sălbatic,
Sus, în Puțuri, sus, în Ciuciu

Păstrăvul stăpân pe gârlă
Dă mirosul Văii Cheii,
Iar pe margine de târlă
Se aud lătrând căței

Cerbii pasc în Prepeleac,
Râșii sar prin Căpățână,
Iară florile de leac
Învelesc frumos țărăna

În Ghimbavu dorm mistreți,
Potârnichea stă-n Zacote,
Ulii – atacă în Pereți,
Mierla cântă după note

Iar pe moșul Sântilia
E rotitul de cocoși,

Lupii bat în fugă glia
Și atacă feroși

La cantonul Rudărița
Au venit corbii nițel,
S-au simțit în Urdărița
Hoituri crude de vițel

Croncănit și – n jos pe vale,
La doi pași de la Uluce,
C – au venit așeară bale
Și au pus la turme cruce

Și la Colțul cel Surpat,
Lângă stâncile cărunte,
Și – au făcut prin frunze pat
Negre caprele de munte

Și, curgând ușor, curgând,
Ape intră în Cheiță
Și asemeni unui gând
Se cufundă – n Dâmboviță.

PROFESORII ȘI DERBEDEII

Când privesc zilele de aur ale vieții ce s-au scurs
Văd în față derbedeii și profesorii de curs :
Doamna Geta, mama noastră și stăpână peste noi,
Ce-am făcut-o-n patru zile veterană de război
A trudit din greu săraca să învețe orice ficior,
Însă noi, ca derbedeii, o cam luam peste picior
Văd pe domnul Nicolae cum spunea în miez de oră
Câte-o maximă celebră ca românii prinși în horă
Domn' Popescu, câteodată, ne era ca antrenor,
Alte dați, asemeni nouă, bătea mingea din picior,
Doamna Vlad vorbea de Cezar și de lupte vitejești,
Domnișoara noastră Arsu de iubirile cerești
Domn' Bălașa despre plante, despre gene, spirochet,
Despre câte sunt în lume ne dedea tacăm complet
Și-acel rege-al povestirii, ce la note se îndură,
E domnul Catrina care, mii de basme dă pe gură,
Iar doamna Doina șterge colbul de pe tablele pictate
Tot de dânsa cu probleme și formule fermecate.
Văd pe domnul Rădulescu care spune tot pe nume,
Domnul Dede care-ntruna ne vorbește numa-n glume,
Doamna Ana, directoarea, fire blondă și engleză,
Domnul Niki geograful, cu cravată și cu freză,
Domn' Stănescu de chimie, ce ne spune despre clor
Și doamna Pestrițu care, s-a legat strâns de folclor.

Iară noi ? Noi derbedeii ?...doar simpaticele
mele

ÎNVAȚĂ DE LA RUCĂR

Învață de la Rucăr să-i porți frumosul nume,
Învață de la munți cum să trăiești în lume,
Învață de la stânci când nu mai ști să crezi
Și vezi la Vârful Crucii cum trebuie să veghezi
Învață de la Crai să fii mereu mai mare,
Învață de la Crov să fii în viață tare,
Învață de la Grind să-ndui ce e mai greu
Și vezi la Munișor ce vesel e mereu
Învață de la jip, când n-ai noroc de soartă,
Învață de la Grind să-ndui ce e mai greu
Și vezi la Munișor ce vesel e mereu
Învață de la jip, când n-ai noroc de soartă,
Învață de la cerb ce coarne grele poartă,
Învață de la Pleașe să fii bătut de soare
Și du-te la bujor să vezi ce viață are
Învață de la Dâmboviță să nu dai înapoi,
Învață de la ceață să te ridici din ploi,
Învață de la Căpitan, când ești amenințat
Și-ascultă la Tâmaș ce multe-a îndurat
Învață de la Barbu ce-nseamnă-o viață grea,
Învață de la Vladu cum să răzbați prin ea,
Învață de la Luțe cum poți atinge zarea
Și-ascultă la Sătic ce-nseamnă supărarea
Învață ce e munca de la sârmanii cai,
Învață de la viață ce viață scurtă ai,
Învață de la toți, învață de la tine
Să treci și tu prin viață făcând măcar un bine!

Cunoscute-n toată lumea dup-a` lor mândre porecle

Văd pe Bobo cabanierul, solitar în vârful de munte
(Bogdan Bălan)

Și pe Radu-ndrăgostitul cu steluță dalbă-n frunte,
(Bențea Radu)

Pe Raluca lui Brănescu ce se-nalță subțirică
(Brănescu Raluca)

Și pe Chiorcea, fata care, de catedră are frică,
(Chiorcea Ana-Maria)

Pe Cochînțu ce se-ntinde, începând din mâini să salte,
(Cochînțu Cristian)

Pe Cristina, care poartă, doar pantofi cu tocuri 'nalte,
(Cojocar Cristina)

Cristiana stă cuminte și suspină greu în bancă,
(Duruian Cristiana)

Iar Alina se foiește, mișcând tandru sub helancă,
(Gonț Alina)

Gabriel înalță capul și privește împrejur, (Idor
Gabriel)

Iar Adina dă dovadă că e șef plăpând și dur, (Jinga
Adina)

Mireluș cea zâmbăreață la taifas de mult s-a pus
(Miloș Mirela)

IMNUL RUCĂRULUI

Rucărul e comuna și locul meu cel drag,

În Rucăr este neamul din care eu mă trag

Rucărul e mare, de mulți el e iubit,

În Rucăr sunt străbunii, aici au adormit !

Codrul ne e frate, cu el suntem de-o seamă,

Iar Râușorul mare, tot frate ni se cheamă

Păpușa, Mezea, Vladu, Tămașele-amândouă,

Grindul, Țefeica, sunt prietene doar nouă

Iar Dâmbovița noastră, ce curge ne-ncetat,

E matoră săraca la câte-am îndurat ;

Martoră-i și Pleașa, martor e și Craiul,

Că-n Rucărul de vamă, cu greu răbdară-m
traiul

Părinții au luptat pe arșiță și ploaie

În zeci de bătălii și încă trei războaie

Să-l apere cu viața – atât de mare-i prețul :

Să spună Vârful Crucii, să spună Cuculețul !

În vreme de odihnă, 'nălțau câte-o cântare

Bătrâni, femei, copii, în vârful Măra Mare...

Și Ion privind în față, pare-a fi pe gânduri dus ;
(Miloș Ionuț)

Pe când Tica stă-n formule cu tangente, sin și cos,
(Nicolescu Elena)

Oltenaș ridică pixul, ce fusese dat pe jos. (Olteanu
Ion)

Văd pe Nana cum îngână toată ora integrale
(Petrescu Elena)

Și aud cum spune Șandru despre câini și despre bale.
(Șandru Bogdan)

Ududec cel vorbărețul orice oră deranjează, (Ududec
Răzvan)

Ungureanu Georgiana toată ziua se-aranjează,
(Ungureanu Georgiana)

Mădălina se gândește la petreceri și la horă, (Uretu
Mădălina)

Iar Vlădău privește ceasul să ne spună despre oră
(Vlădău Mihai)

“ Și te-ai dus dulce minune
Și-a murit iubirea noastră “

Iar vântul care bate, acuma dinspre Măra,
E vântul care duce cântarea tuturor !

Braniștea domoală, gătită-acum cu meri,
Măgura, cenușie în dimineți și seri,
La Rucăr se gândesc, la fel ca Podișoru',
Că poate într-o zi să-i afle viitoru'

Noi suntem viitorul, cei tineri care azi
Ne ridicăm în Rucăr mai sus ca niște brazi
De noi depinde Craiul, Păpușa și Tămașii,
De noi depinde soarta, de noi, depind urmașii !

Să-i dăm o șansă Rucărului !

Dacă nu,

de dragul părinților,

Dacă nu,

din dragoste pt. copii,

Dacă nu,

de frică de Dumnezeu,

Dacă nu,

din respect pentru săteni,

Măcar, din dorința

de-a nu ne lăsa prostiți !

POEZII

Autor – ec. NICU PETRESCU, București

Ce frumos sună cuvântul ăsta.. DOR

Ce frumos sună cuvântul... dor
care rupe bucăți din cuvintele mele nerostite încă
care îmi adună cioburile de suflet rătăcite
și care –mi pregătește
parfumul de crin să pășesc
pe urmele măcuței mele.

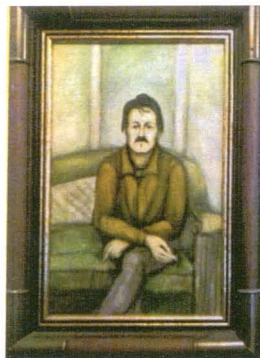
ce frumos sună cuvântul... dor
care reânnoiește visul trecerii mele către mine
de fiecare dată când vreau să apun
care deschide ușa dorințelor
ce au stat cumiți
la coada neîmplinirilor
și îmi hrănește respirația

cu secunde de trai
decent și salubru,

ce frumos sună cuvântul
ăsta ...dor
care asigură curgerea
trupului meu
către izvorul lacrimii
sărute
și veghează răsăritul
tăcerii
peste zbulcium de
eternitate,

ce frumos sună cuvântul ăsta ..dor
care călărește căldurile de senin
îmbibate cu tăceri și dureri
care mă oprește la margini de vis.

ce frumos sună numele tău ..Dor
acum și mereu.

POEZII

Autor – prof. dr. GEORGE BACIU, Domnești de Mușcel

S-a născut Iisus
(colind)

*Pe ușa sunt cîntăreți,
În noaptea sfîntă periea zăd,
În noaptea sfîntă periea zăd,
În noaptea sfîntă periea zăd*

Ninge-nceț și ninge blînd
Peste noi, cu bunătațe,
Dinspre inimă o rugă
înspre suflet se-abate.
Am venit cu toți acasă,
Mama plînge-a fericire,
Și cu lacrima-i prea dulce
Ne sfîntește-ntr-oare fire.

Pe la porți se-aud colinde,
La ferești zămbesc gutui,
Luna-și pune-n păr zăpadă
Un lup urlă peste grui.
Moș Crăciun este la ușă
Pe mustăți cu promoroacă,
Ne poștește în ogradă,
Fiindcă are chef de joacă.

Leșim unul câte unul,
În obraji avem roseață,
E trist omul de zăpadă,
Că n-are fular și-ngheață.
Cozonacul e pe masă,
Multă zarvă e afară,
Noaptea asta-i preafrumoasă,
Duhul Sfînt din cer coboară.

Ninge-nceț și ninge blînd
Peste noi, cu bunătațe,
Dinspre inimă o rugă
înspre suflet se-abate.
Ninge lin, parcă-i poveste
Miezul nopții-n zări s-a dus,
Moș Crăciun ne-a dat de veste:
-S-a născut Domnul Iisus !

DOAR O LACRIMĂ ...
ADAGIU

In memoriam
ADRIAN PĂUNESCU

„Cinicul nu vede calitățile unui om dar îi descoperă imediat defectele”
HENRY WARD BEECHER

Doar o lacrimă dintr-o cascadă, un tipăt vestitor, o nouă viață de bună seamă,
Doar o lacrimă din plânsul durerii, fericirii și devenirii, de la sleita mamă,
Doar o lacrimă uscată, din plânsul bărbiei în temur bărbătesc și de la tată,
Doar o lacrimă ne-a încercat, când s-a aflat, cumplita veste în lumea toată ?!

Doar o lacrimă în acest catren?! Omul se naște, trăiește spre finalul ce doare.
Doar o lacrimă, ca picătura de rouă pe un bobocel înflorit și-apoi moare?!
Doar o lacrimă?! Doar atât? Incredibil, este mult prea puțin într-o viață!
Doar o lacrimă. Sinceră, curată să fie, față de cel ce viața i s-a rupt ca o ață!

Doar o lacrimă la fiecă vers ce ne-a încântat, până la momentul final,
Doar o lacrimă pentru durerea femeiască, ce-n efemera viață, n-are semnul egal,
Doar o lacrimă pentru copii orfani, bolnavi, săraci, auroiaci, fără-adăpost,
Doar o lacrimă și-o rugă pentru ai noștri părinți și-a lor pildă, eroic rost!

Doar o lacrimă tinereii acelor romantici ani, ce cu sânge i-a promovat,
Doar o lacrimă de la voi, generații în adidași și blugi, ce mult v-a cântat,
Doar o lacrimă, de puteți și de vreți, cei cinici ce l-ați jignit, contestat,
Doar o lacrimă în cântă, de-aveți conștiință, n-o mai aveți? Mare păcat!

Doar o lacrimă de la noi, ne-ai fericit prin vers, cântec, folk, nopți în feerie,
Doar o lacrimă fără batistă, în 5 Brumărel, s-a dus EL, neâmpăcat, asta se știe,
Dor o lacrimă EL a vărsat, pentru al său popor încercat, din iubire, mărinimie?
Doar o lacrimă?! Un ocean a vărsat, neâmpăcat, lăsând, pe mâna cui, TU ROMÂNIE?

Doar o lacrimă, de la toți ce-au fost, fi-vor generații în adidași și blugi,
Doar o lacrimă, de la cei ce speră că fi-vom ce-am fost, nu un popor de slugi,
Doar o lacrimă de la toți, frați întru-neam, români patrioți, încă mai sănți.
Doar o lacrimă pentru cei ca EL, cu nume ESCU, valorile sacralului nostru pământ!

Căci acel ce ne-a părăsit, EL din versurile ultimelor două
catrene ale prezentului poem evocator, este un contemporan
al nostru, precum atâția mulți alți ESCU, valori de referință
din istoria ROMÂNIEI, EMINESCU, ENESCU, STĂNESCU, PORUMBESCU, MINULESCU,
CĂLINESCU, IONESCU, MUȘATESCU! EL, fost, este, va fi
ADRIAN PĂUNESCU. Ne-a părăsit în această lună Brumărel, în
ziua de 5, în urmă cu 7 ani, lăsând în urma sa un gol
imens pe tărâmul culturii naționale, al vieții politice, al
adevăratului patriotism, toate acestea izvorâte din marea
sa iubire pentru români, valori, datini, tradiții, (folclor)
pentru ROMÂNIA și al ei POPOR! DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ!
Finalizată această evocare, azi 30 Brumărel, 2017, de ziua Sf. APOSTOL ANDREI, OCROTITORUL
ROMÂNIEI! Din regală capitală, Curtea de Argeș, NICOLAE GEORGE CÂRSTEA

**AIEVEA ORI VIS,
ÎN UNDEA ?**

Semnez oricând, oriunde-i scrisul meu, la greu, același eu.
M-aș vrea un trubadur, să cânt nu doar iubirea , e-al vieții vis al meu !
Eu, un de rând muritor, vieții mereu dator, pe al ei drum , tot timpul călător.
Un menestrel pribeag, pe-al țării scump meleag și-al ei odor, ce tare o ador !

Averea mea-i modestă, e doar aceasta, vechea, ieftina mea, duioasa mea chitară,
Cu-a ei coardă-n vibrație ce mult seduce, atât de jucăușă, atât de sprintară !
Când, în suflet mi-a intrat, e mult de-atunci, nu pot uita, ochii mi-au lăcrimat
Și nimeni vinovat. Sunt fericit și împăcat c-așa mi-o fi fost dat...

Clepsidra vieții mele, nu doar a vieții mele, de ce tare grăbită ești?
Pe-al vieții tobogan, ce greu i-ajungi la vârf, apoi iute te mai goleşti!
Nu prididești, tu fără suflet ești, atâta doar te rog, grăbește-te încet!
O clipă, doar o clipă mai stai, nimic nu mă-nfioară precum, o viață de ascet!

Caci viața DUMNEZEU ne-a dat-o să o trăim și nu oricum, doar prin IUBIRE !
Pentru orice și oricine, musai IUBIRE plecată din, a inimii sălășluire.
IUBIREA, numai IUBIREA, doar EA, va spulbera tot răul din astă mare lume.
Nu de-asta s-a născut al nostru DOMN IISUS, prin marea SA MINUNE?!

Aste versuri, zorii de zi-n noapte-n decembrie, mă-ndeamnă a le scrie.
Noapte de insomnie precum atâtea, curând IISUS SE NAȘTE, CE MARE BUCURIE !
EL E SPERANTA LUMII, E VISUL MEU, AL TĂU, AL ORIȘICUI, SENSUL ȘI ROSTUL VIEȚII,
FARMECUL EI, CREDINȚA-N EL, ÎN SPIRIT, VEȘNICUL ELIXIR AL FORȚEI TINEREȚII!

Coboară IISUSE din seninul infinit, în astă lume-n păcat, veșnic nemulțumită
Să spulberi ura, tot răul, doar ȚIE-ȚI stă-n putere să o faci fericită !
Vino și-o îmbunează , doar TU o vindecă, o cunoști și îi cuprinzi limanul
Salvării, eu muritor de rând, plec, unde, când o vrea destinul, dulcele aleanul !

M-apropii de final, semnez micul poem , ție ți-l dăruiesc stimate cititor
Prin simplă, sincera semnătură, față de TINE, MĂRIA-TA același perpetuu dator.
Doar șapte catrene, ce scurtă visare, visând la SFÂNTA NOAPTE DE CRĂCIUN
Când EL IISUS SE NAȘTE, EL VRACIUL OMENIRII, ATÂT DE BLÂND ȘI-ATÂT DE BUN !

Și-acum finalul cerebral, din crez, din simț, din suflet și-un audio-video.
OMULE NU UITA , NU RĂTĂCI, NICICÂND , ORIUNDE TE-AI AFLA , TRIO-UL NIHIL SINE DEO !

Din regală capitală, azi 16 Undrea 2017, zi atât de tristă din istoria zbuciumatului nostru neam când
poporul nostru îndurerat, un ocean a lăcrimat, pentru al nostru REGE ce-a plecat, în „exilul” cel fără de
întoarcere și fără de prihană al divinității și al seninului infinit !!

ODIHNESTE-TE IN PACE, REGE ATÂT DE BUN , ATÂT DE BUN !

Din Curtea noastră de pe ARGEȘ mai în gios , al ARGEȘULUI mal frumos, NICOLAE-GEORGE
CÂRSTEA, azi 16 Undrea, 2017, la ora 20:30.

Din cartea aflată în stadiu de manuscris ,

NOPTILE INSOMNIILOR MELE

LAPTE ACRU - SFINȚIT

Într-un putinei cu lapte, un țigan găsisese
Un șoricel înecat, care îl scârbișe.

Scoțând șoricelul afară, la popă se duse
Cu putineii cu lapte, căruia îi spusese:

- Părintele, să fie bun, așa să trăiești,
Laptele din putinei, bine să-l sfințești!
- Du-l la biserică, zise popa Păcălici,
Și mâine pe vremea asta, poți să ți-l ridici!

A doua zi când veni țiganul flămând,
Găsi putineii gol de se vedea în fund.
- Iaca treabă, zise "cioara", laptele-a pierit,
Ș-apăi, taică părinte, așa l-ai sfințit?
L-au servit sfinții azi-noapte, popa îi răspunse

Privește la gura lor, au buzele unse...
Țiganul văzând că sfinții au lapte la gură,
Se miră scoțând prelung o fluierătură...

Apoi pe sfânt Neculae, privindu-l de-aproape,
Îi zise icoanei: țăi capu-n prosoape?

Geaba te-ascunzi prin perdele n-ai mai bătrân
Iaca de azi înainte nici la tine n-am să mai mă-nchin.

Trebuia ca sfânt mai mare să știi că în lapte
A fost un șoricel mort, căzând într-o noapte.
Pe taica popa și pe dascăl, zău i-aș fi poftit
Și zău nu mai pot de ciudă că nu i-am cinstit!

Auzind popa ce zice, țiganul plecând
Zise dascălului său, însă tot cântând:

Dascăle, auzit-ai haramina, de
Ce-l sfințeai, bată-l vina
Ne-a adus lapte spurcat și noi
Proștii, l-am mâncat.
Nu-i nimic, părinte Surcă,
Gura sfântă nu se spurcă!...

**(din umorul sec. al XIX-lea,
reprodus din memorie)**

**Diacon Gabriel Cotenescu,
Câmpulung 23 august 2017**

RECUNOAȘTERE

AUTOR PROF. GHEORGHE NICOLAE – PODISOR

Îți amintești de varnița lui nea Vică?
Deasupra ei, pe coastă, era un nuc
Mare și umbros, cu frunzele afumate
De la focul de la varnița-altfel doritor,
Era pe timpul când nucile se dezghioacă
Eram mai mulți copii atunci, nu mi-i mai
Amintesc pe toți, aruncam cu bolovani
Și reteveie din lemn de nuc și măr și
Salcie uscate, în nucul din grădina lui
Moise a lu Niță a lui Nae, tatăl Mioarei
Colega ta și vecina noastră, deci
Aruncam să cadă fructele din pom
Cel pe care l-ai aruncat tu mi-a venit mie
În cap, de-atunci cred că nu-mi pot potrivi
Rimele, prozodia și sunetele ce-mi inundă

Toate ungherele, glumesc firește -
Am început să țin și toți ne-am speriat
Atunci am simțit pentru prima oară
Frisonul rece și înconfundabil al morții
Parcă toata mintea mi s-a scurs subțindu-se
Și rătăcind în toate arterele și venele, articulațiile
Am fugit cu toții după ce țața Chiroftia lu' Șerb,
Vecina de peste gard, a alergat să vadă tărăboiul
Și mi-a pus o frunză de pătlăgină și a încercat
Să ne îmbărbăteze, sunteți bărbați, ce dracu,
Doamne, iartă-mă, ne-a amenințat ea, leapădă-i
Pe păcătoși ăștia mici de păcate și ce-or mai avea
Aici „filmul” mi se termină, pentru că
Nu-mi mai amintesc urmarea, mi-o zici tu?
N-o mai ții nici tu, păcat, atunci, am s-o
Întreb cât de curând pe ea direct
Că ea n-a mai avut săraca cu ce să-și ocupe
Mintea de multă vreme și e mai tânără la minte,
Vreau să-ți mai spun ceva sincer și fără ocolișuri
Eu sunt un simplu versificator pe care îl găsești
La nunți sau la agape prietenești...
Pretind ceva mai mult?

Prezentată în Ceneaclu în data de 28.02.2011

CINCI CĂLĂTORII LA SOVEJA

Prin anul 1904-1905 a venit în comuna Dragoslavele din județul Muscel, un străin, care a stat aproape două săptămâni. Eram copil în ultima clasă primară.

Străinul moldovean venise aici să se odihnească după studiile făcute timp de mai mulți ani în Germania, să cunoască și să vadă comuna de unde au fugit o parte din locuitorii ei în primele decenii ale secolului 17, din cauza asupririi boierești și a stării de rumânie și împreună cu vecinii rucăreni au întemeiat comuna Soveja, din munții Vrancei.

Am aflat în urmă că acest străin e fost distinsul fiu al Sovejei, profesorul universitar Simion Mehedinți, care dorea să aibă cât mai multe știri despre originea strămoșilor săi.

În 1919, la îndemnul său am cules de la cădemnii mei frumoase colinde care au fost tipărite sub îngrijirea profesorului Simion Mehedinți în Biblioteca poporului.

Am avut timp de mai mulți ani corespondența cu acest fiu distins al Sovejei, care m-a îndemnat să cercetez în Dragoslavele și Rucăr actele vechi în care s-ar afla știri privitoare la acei fugiți de aici și stabiliți în Soveja.

Le-am cercetat și materialul adunat l-am păstrat cu grijă. S-a născut apoi în inima și sufletul meu dorința de a face o

călătorie la Soveja ca să fac cercetări și la fața locului.

Prima călătorie. am făcut-o singur în luna octombrie din anul 1933. Sunt de atunci aproape 40 de ani. Am stat în localitate aproape o săptămână. Am cercetat actele primăriei locale și am identificat mai multe familii cu nume asemănător. Din Dragoslavele: Bălbălu, Ponea, Crețu, Borja, Mehedinși, Grobnic, Băra, Negoescu, Oancea, Jinga, Oprea, Pantă. Din Rucăr: Bălan, Țuluca, Dragomir, Dobrin, Hanță, Nistorică, Capră, Crăciun, Baștea, Cozma, Căciulă, Nedelcu, Bandu.

Am constatat menținerea portului vechi muscelan, multe obiceiuri asemănătoare, vorbirea ca în Muscel fără accent moldovenesc, învelișul caselor cu șindrilă, obiectele casnice asemănătoare. Toate acestea mi-au întărit convingerea că sovejenii sunt o interesantă insulă etnografică provenită din Muscel. Constatarea aceasta e pe larg arătată în paginile 49-54 din ediția a II-a a monografiei comunei Dragoslavele.

A doua călătorie, am făcut-o în septembrie 1958, de data asta cu soția și fiica, chimistă în Brașov. Satul Dragoslaveni era în mare parte reconstruit după groaznicul incendiu din 1943, când au ars 380 de case, 18 persoane și mai multe vite.

Prima zi am rezervat-o plimbării în satul Rucăreni cu

Preot I. Rădulescu și soția sa

populație mai puțină decât în Dragoslaveni. După această vizită scurtă în Rucăreni, pe care nu-l văzusem la prima călătorie din 1933, ne-am dus la Dragoslaveni, unde am fost cu plăcere găzduiți în casa lui Ghiță Popa a cărei soție se numea Viorica. Femeie înaltă, subțire, delicată, îmbrăcată național cu ie și fotă, cum de altfel se îmbracă toate femeile. Suflet bun și îndatoritor, cu gospodărie frumos împodobită cu multe covoare lucrate de mână ei.

La Sfatul popular local am lăsat o copie după un document din 7 iulie 1778 în care se spune că rucărenii Ion Băjan, Radu Dulea și Gheorghe Brănescu au fost atunci la Soveja la ruda lor Vlad Sfirnog care a înputernicit pe Gheorghe Brănescu să stăpânească el toate moșiile ce le avea Rucărul muscelan de unde fugise.

A treia călătorie, am făcut-o în august 1967. Din Brașov am plecat spre trecătoarea Oituz apoi mai departe la Cașin. Am oprit și aici fiindcă

documentele vorbesc precis și despre o așezare în Cașin în prima jumătate a secolului al XVIII a multor consăteni de-ai noștri și din Rucăr, o parte acelei comuni numindu-se și acolo Dragosloveni și alta Rucăreni. Am stat însă puțin acolo căci trebuia să continuăm drumul spre Soveja, unde am ajuns cu bine în seara zilei de 27 august. Din fugă am vizitat mănăstirea Soveja, ctitoria lui Matei Basarab, arămânând numai o zi în localitate, scopul nostru fiind să vizităm în cursul unei săptămâni toate mănăstirile din Moldova, unde am și fost până la Mănăstirea Putna.

A patra călătorie am făcut-o în zilele de 21-22 iunie 1969. Aceasta în grup mare de 120 de persoane făcută cu vecinii noștri rucărenii. La Tișița ne aștepta un grup de sovejeni în frunte cu profesorul Albu și

Hanță, Fătu și alte persoane. S-au bucurat toți în special de venirea mea cel mai în vârstă și cel care a descoperit multe acte privitoare la trecutul Sovejei. La Soveja ne aștepta un grup mare de săteni. Primire cu flori și urale. În dimineața următoare ne-am strâns toți dragoslovenii și rucărenii în locul unde urma să se desfășoare solemnitatea. Lume foarte multă. Solemnitatea a început la ora 10. Am fost ales și eu în prezidiu. Președintele Sfatului popular, Șerban Ion a ținut cuvântul de bun venit. A vorbit

Georghe Miloș, profesoara Albu după dânsa primarul

Rucărului, Lucreția Dulamă din Rucăr și apoi eu, documentat. Rucărenii s-au produs cu coruri, dirijate de Călin Cotolan, cu jocuri între care au fost mult admirat "Brîul", apoi piesa "Zestrea fetei" cu obiceiurile de la nuntă. Și bărbatii și femeile îmbrăcați în cele mai frumoase costume naționale. Totul s-a terminat la ora 15. Apoi am trecut dincolo de pîrîul Dragomira în altă poiană unde era o sală mare de mese. S-a servit masă comună îndestulată când a vorbit Spiridon Nițescu din Rucăr și profesorul Albu Iulian din partea Sovejenilor. După masă o horă mare în poiană în care s-au prins cei localnici și oaspeții într-o caldă înfrățire. Niciodată n-am văzut o așa mare horă cu atîta voie bună și însuflețire. Erau la un loc frații sovejeni urmași ai celor aduși de vitregia vremurilor în munții Vrancei și ai celor rămași în Muscel. S-au legat multe prietenii și nu ne înduram să ne despărțim. Ne-am retras pe înserat și a doua zi luni 23 iunie dimineața după duioasa despărțire am plecat cu cele mai frumoase impresii.

A cincea călătorie am făcut-o cu soția Mărioara și nepoata învățătoare Elena Catrinu în zilele de 27-29 iulie 1971 cu multe peripeții căci am voit să scurtăm drumul și să trecem peste munți. Abia la ora 20.30 am ajuns cu greu la Soveja. În dimineața următoare am văzut pe stradă multă forfotă. Am plecat și noi la noul cămin cultural construit în

centru, unde am asistat la înființarea Asociației culturale, prima din județul Vrancea. I s-a dat numele de „Asociația culturală „Simion Mehedinți”” acest ilustru fiu al Sovejei, căruia îi sînt dator să-i păstrez o vie și caldă recunoștință pentru atenția și bunele îndrumări ce mi-a dat. Am vorbit și eu și profesorul Ion Catrinu, de la Dragoslavele și delegația Rucărului, toți cerînd înscrierea ca membrii ai acestei Asociații. După amiază am plecat toți pentru serbarea câmpenească într-o poiană mărginită de o pădure de brad. Au participat și multe formațiuni din alte sate ale județului cu coruri și jocuri. A doua zi dimineață am plecat de astă dată pe drumul complet asfaltat Panciu, Mărășești, Adjud, Gheorghe Gheorghiu – Dej, Oituz. Astfel s-a încheiat și a cincea călătorie la Soveja.

Anul acesta la finele lunii august sunt așteptați să ne întoarcă vizita ce noi le-am făcut-o în 1969. Vizitele reciproce sunt de dorit, ele menținînd legăturile dintre noi.

Dacă puterile îmi vor îngădui la vârsta mea de 80 de ani, aș dori să mai fac și a șasea vizită la Soveja.

**Preot Ion Răuțescu
Dragoslavele, Argeș**

Sursa:

Preluare din Caiet Sovejan-foaie volantă editată de Asociația Culturală „Simion Mehedinți”-găsit și salvat de la distrugere de către ec. Cornel Stoian –Rucăr Muscel

DRAGOSLOVEANCA ȘI REGELE MIHAI I AL ROMÂNIEI

Născută în anul 1910, în familia Carman din Dragoslavele. Parascheva sau Chivuța cum o alintau sătenii, nici nu bănuia, că istoria îi va rândui un locușor, alături de una dintre cele mai importante personalități ale neamului nostru. Dau slavă Lui Dumnezeu, că în scurta perioadă cât am cunoscut-o, am putut să consemnez, o parte din amintirile dragoslovei, care nu fuseseră aduse la cunoștința celor interesați. Iată o parte din interviul publicat sub semnătura mea, în ziarle locale și județene:

• - Maică Chivuța, mi-ai vorbit adesea despre una din marile personalități ale neamului nostru, istoricul Nicolae Iorga. Cred că a sosit vremea să consemnăm aceste amintiri, pe care le-ai păstrat cu sfințenie atâta vreme.

Cum l-ai cunoscut pe marele Iorga și ce poți să ne spui, de anii petrecuți în slujba sa ?

• Chivuța Carman (căsătorită cu Fik, un nemț stabilit în sat)

-Părinte, la cei peste nouăzeci de ani că mei ... (vedeți că nu spun câți ani am fix, să nu ziceți că sunt bătrână) ha, ha, ha... rade plină de viață, maica Chivuța, am ajuns la „domnul Iorga”, datorită domnului Constantin Cotolan, tata învățătorului Puiu Cotolan, om „mare”, dicorat cu ordinul, Mihai Viteazul „care în anumite date, lua masa cu domnul Iorga, care venea des prin satul nostru, cercetând bisericile și crucile din toată zona.

„Domnul Iorga se temea tare să nu fie otrăvit, cum îl atenționase securitatea statului.

Așa că l-a rugat pe domnul învățător Cotolan, dacă poate să-i aducă din Dragoslavele „o româncă curățică, să știe să gătească și să nu să împiedice în opinci”.

Nu știu de ce, dar domnul învățător Cotolan „m-a ales pe

mine...ei!...nu eram urâtă ca acum, ia uitați-vă colea, în pozele astea...eram, oleacă mai ceva...!

Domnul Iorga părinte, era un om foarte fin, foarte delicat și respectuos.

Dacă cerea un pahar de apă, zicea: „Mulțămesc Chivuța! De curiozitate, l-am întrebat de ce zice...mulțămesc și nu mulțumesc ? Mi-a zis :Chivuța, să ști dumneata, că acest cuvânt „mulțămesc” este cuvânt curat românesc. Era tare dăștept bre și omenos din cale afără”.

Avea însă o mare frică de legionari. Când mergea la Sinaia, mergeam noi și agenții secreți, în fundul mașinii și el în față lângă șofer. Pe parcurs se schimba. Scria într-una. Avea dactilografe, șef de cabinet și le lua mereu cu dânsul bătând într-una la mașină. La București avea doi soldați, care erau la telefoane. Erau niște cabluri groase acolo, unde păzeau și făceau cu schimbul.

Domnului Iorga, îi era tare drag, să mă prezinte musafirilor săi, miniștri, ambasadori, în costumul meu din Dragoslavele - Muscel. Cum venea cineva străin la dânsul, mă ruga, să îmbrac fota „ia, cu maramă și opincile de acasă și mă prezenta musafirilor. Apoi mă puneă să spun ce reprezintă modelele de pe costum. Calea rătăcită, laba gâștei, dintele lupului, crucea ciobanului și toate cele.

Zicea că portul nostru muscelian e, „cel mai frumos port al neamului românesc”. Și copiilor dumnealui, le plăceau costumele mele. Eu, mă simțeam tare mândră, știind acest lucru. Nu-mi mai era rușine, că sunt de la țară.

*Eram odată la Sinaia și regele Mihai, scotea mașina din garaj. Eu fiind la oarecare distanță, tot cugetam cum să-l salut: „să trăiți Majestate”, sau „să trăiască

Majestatea Voastră”! Când am ajuns lângă dânsul și am văzut că se uită la mine, am zis iute: „Bună ziua”!

Regele era îmbrăcat în albastru. Când am zis „Bună ziua”, regele a ridicat mâna, a dus-o la chipiu și m-a salutat. Vedeți, m-a salutat regele pe mine, o țărăncă... azi nici nepoții nu te mai salută. Nepoții tăi, darămite astfel de oameni ca regele și domnul Iorga. Stați să vă arăt niște poze de ale regelui Mihai. Și maica scoate un teanc de fotografii. Le-am păstrat toți anii ăștia, că știu c-o să vină înapoi, pe tron. Sunt sigură că tare s-o mai bucura, când le-o vedea, dac-o mai apuca eu ...”!

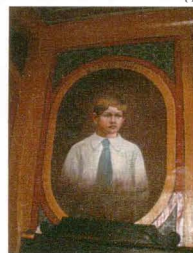

Dac-ar fi apucat ziua de astăzi, cu siguranță ar fi știut cum să-l salute pe Majestatea Sa Regele Mihai I al României:

- Drum bun Majestatea Voastră, spre Regatul Luminii!

1. (Articol apărut în ziarele: „Muscelul” din Câmpulung Muscel și „Argeșul” din Pitești, sub semnătura pr. Gh. Cîrstina-Dragoslavele)

Portretul M.S. Regele Mihai I, din Biserica Domnească Dragoslavele

MAREA REVOLUȚIE BOLȘEVICĂ

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a avut loc la 25.10.1917 (7.11.1917-stil vechi) de la care s-au împlinit 100 de ani-2017.

În urma asaltului Palatului de Iarnă, bolșevicii dau o lovitură de stat condusă de Lenin și Trotski la semnalul dat de pe crucișătorul „Aurora”. Pe 26 octombrie se înființează Consiliul Comisarilor Poporului având pe V.I. Lenin ca președinte, Trotski comisar iar Stalin comisar al naționalităților.

Imediat după 26 octombrie V.I. Lenin a luat conducerea (puterea) alcătuind un guvern și consilii locale formate din muncitori și țărani.

Vechea aristocrație și-a organizat cunoscuta Armată Albă și a luptat împotriva bolșevicilor lui Lenin care erau organizați în Armata Roșie. Numărul combatanților din Armata Roșie era covârșitor de mare, iar setea de răzbunare, de schimbare, era radicală. Amintirea umilinelor și a lipsurilor a adus de partea lor un mare număr de combatanți la victoria finală a bolșevicilor.

Tarul Nicolae al II-lea, care făcea parte din familia Romanovilor, împreună cu Țarina Alexandra și cei 5 copii sunt arestați și duși în vestul Siberiei, iar în noaptea de 16 spre 17 iulie 1918 au fost executați.

Revoluția bolșevică era bazată pe ipoteza că va fi punctul de plecare al revoluțiilor din Europa, că îndrăzneția inițiativă a Rusiei va fi un imbold pentru ridicarea proletariatului din întreaga Europă, dar până la sfârșitul anului 1918 această ipoteză nu s-a adevărat. Legenda asaltului Palatului de Iarnă, unde cabinetul Guvernului condus de prim ministrul

Alexander Cerneski, Ținea ultima ședință după care miniștrii sunt arestați, spune că Cerneski reușește să iasă pe poarta Palatului de Iarnă cu o mașină a ambasadei Angliei pe care era arborat un steag mare al Americii păcălind vigilența gărzilor bolșevice aflate la poarta Palatului. Reușește să fugă în America unde a trăit până în 1970, când moare.

Intrarea României în primul război mondial la 17 august 1916 alături de Antanta din care făceau parte Rusia, Franța, Anglia și Italia a implicat în mod obligatoriu colaborarea cu Armata Rusă pe frontul de est. De aceea orice defecțiune rusă afecta în mod direct situația României.

Situația militară a armatei ruse pe frontul de est, în timpul Revoluției bolșevice, era nesigură din cauza informațiilor care veneau din țară, soldații nu mai ascultau ordinele ofițerilor, dezertările erau zilnice, trupele nu mai erau aprovizionate cu armament și alimente ca la începutul războiului.

Zvonurile care veneau din țară pe front nu erau tocmai bune. Se dorea ca noua conducere bolșevică de la Petrograd să încheie un armistițiu cu Germania peste capul Antantei, lăsând România singură în fața Austro-Ungariei și Germaniei, lucru care s-a și întâmplat.

Singurul efect pozitiv al Revoluției bolșevice pentru Basarabia a fost înființarea „ Mișcării de Deșteptare Națională”, care venea în sprijinul României. Frații noștri de peste Prut înțeleg că de aici înainte vor trăi împreună cu „țara mamă România”.

A fost posibilă înființarea acestei Mișcări datorită faptului că în Rusia aveau loc evenimente grave după Revoluție – Războiul civil între Armata Roșie și Armata Albă susținută de țările din apusul Europei.

La Chișinău „Sfatul Țării” a luat hotărârea și a votat unirea cu Țara la data de 27 martie 1918, dată care va rămâne în istorie, un rol important l-a avut patriotul basarabean Pantilimon Halipa.

După încheierea primului război mondial, România revindică Basarabia lui Ștefan cel Mare, teritoriu dintre Prut și Nistru ocupat de Imperiu Țarist la 1812 în urma războiului ruso-turc. Câteva luni mai târziu, la 28.11.1918, la Cernăuți are loc Consiliul Național din Bucovina care hotărăște unirea cu Țara Mamă România.

În data de 1 decembrie 1918, Basarabia, Bucovina cât și Transilvania pe cuprinsul căreia trăiau 80% români curați, s-au unit cu Țara făurind „ România Mare” astfel, realizând unirea tuturor românilor.

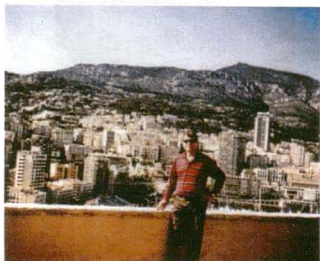
Aducem un omagiu miilor de soldați români care, au luptat și nu au murit degeaba, pentru întregirea României.

Pentru că am ajuns la evenimentele legate de România, vreau să menționez câteva date importante legate de ziua de 25 octombrie după anul 1921.

- La 25 octombrie 1921 s-a născut Regele Mihai I, fiul regelui Carol al II-lea și al Reginei Elena;
- La 25 octombrie 1927, Regele Mihai I a împlinit 96 ani și este singurul conducător de țară în viață care a participat la cel de-al doilea război mondial;
- La 25 octombrie 1944, armata română eliberează la Carei ultima bucată de pământ românesc aflată sub stăpânirea Austro-Ungară și Germaniei. Anul acesta se împlinesc 73 ani.;
- La 25 octombrie a fiecărui an România sărbătorește Ziua Forțelor Armate.

Cu toate că Revoluția bolșevică din octombrie nu ne-a afectat pe noi, românii, efectele ei s-au văzut mai târziu, după anul 1945 când s-a terminat războiul, deoarece o parte din trupele armatei sovietice au staționat pe teritoriul României până la data de 29 iulie 1958 când vor pleca la inițiativa forțelor politice din acea vreme.

Câmpulung 30.11.2018
ing.Nicu Lăcătușu

MONUMENTE MEMORIALE ȘI ISTORICE DIN VLĂDEȘTI MUSCEL

Comuna Vlădești este amplasată în zona central-nordică a județului Argeș, pe cursul mediu al râului Bratia, în aria de intersecție a paralelei 45° 15' latitudine nordică cu meridianul 25° 39' longitudine estică, comuna Vlădești s-a format și a evoluat spre configurația actuală, într-un context natural deosebit de favorizat constituirii și dezvoltării continue a unei comunități umane. Comuna Vlădești este formată, actualmente, din satele: Vlădești- reședința, Coteasca, Drăghescu și Putina. În contextul localităților componente, cea mai veche atestare documentară se consemnează în cazul satului Vlădești- menționat în hrisovul emis de cancelaria domnească a lui Vlad Dracul, la 23 august 1437 (6945)¹, prin care se confirmă strămoșului familiei boierilor Vlădești, Bodin, dreptul de stăpânire asupra moșiei deținute de sat. Situată în apropierea căii de comunicație care asigură legătura dintre primele cetăți de scaun ale Țării Românești, Câmpulung-Muscel și Curtea de Argeș, așezarea se va dezvolta sub raport economic, datorită posibilității desfacerii unor produse agricole, în orașul Câmpulung – cel mai apropiat centru urban, - dar și prin efectuarea unor schimburi de mărfuri (produse pomicole, mai ales, dar și piese ceramice) în zonele sudice ale județului, bogate în produse cerealiere pe care comunitatea locală nu le putea produce în suficientă măsură. Teritoriul localității Vlădești este încadrat în ariile comunelor: Aninoasa (nord), Godeni, Schitu Golești și Mihăești (est), Băilești (sud) și Pietroșani (vest). Suprafața actuală este de circa 42 km². Aproximarea evidentă dintre „neamuri” se explică prin aceea că „ele singure se considerau

legate de rudenie, în acest sens „existența unui bătrân sau moș << descălecător al satului >> care ar fi dat naștere întregii populații locale”².

Biserica din Vlădeștii de Sus cu hramul „Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul”, construită în anul 1656, este învăluită în episodul însângerat al uciderii locașului de cult, marele vistier Pârnu Vlădescu, prins în ițele unui complot care urmărea înlăturarea de la domnie a voievodului său, Mihnea III Radu, citorul sfârșind precum patronul spiritual al bisericii – nu întâmplător ales! – tăindu-i-se capul din porunca vicleanului domn. Așa se face că Biserica Vlădeștilor fusese începută de către marele boier și săvârșită de Anca, soția sa, care i-a strămutat osemintele, peste trei ani în locașul de cult citorit de vel vistier.

Biserica „Adormirea Maicii Domnului” și „Sf. Nicolae” din Vlădești-Pământeni era construită din lemn, avea un clopot și era împrejmuită cu palan aflându-se în proprietatea Mănăstirii „Negru-Vodă” din Câmpulung Muscel și a Mănăstirii Aninoasa.

Biserica „Sfânta Treime” din Prislop din Vale – era proprietatea megieșească, fiind construită din „lemn, avea un clopot și fără gard”. „La această biserică, din odoarele și cărțile trebuincioase, se află în ființă numai Sf. potir și antimisul cu tacămurile lor; triodul scris de mână, ceaslov, psaltire, iar celelalte toate lipsă”.

Biserica „Sfinții Voievozi” din satul Prislopul din Deal – era edificată din „bârne de lemn, avea clopot și închisoare cu parmaci”, fiind în proprietate moșnenească. În catagrafie, se preciza că „procovețele sânt cam vechi; cărțile

bisericii toate bune și în ființă, colimvitra de botez mică și spartă, iar celelalte toate bune”.

Pe teritoriul satului Vlădești, se află două cruci de piatră – monumente memoriale - datând din anii: 1600 și 1744.

Crucea de piatră din 1600 (7109) octombrie 10 este amplasată la circa 150 m nord de Primăria comunei Vlădești. Dimensiunile monumentului memorial sunt următoarele: înălțimea: 168 cm; lungimea brațelor transversale: 79 cm; lățimea: 32 cm; grosimea: 19,5 cm.

Inscripția de pe fața principală este excizată; literele având o înălțime de 6,5 cm. „*Ridicatu-s-a această cinstită cruce întru ruga preacuvioasei maicii noastre Paraschevii, în zilele <lui> Io Mihail voevod, cu milostivirea robilor <lui> Dumnezeu, pomenește, Doamne: Dobra, Iancul, Stan, Stoica și părinți săi, Dragomir, Vișa, Brăta. Scrisă în octombrie 10 zile, în anul 7109*”.

Crucea datată 1744 este amplasată la 5 cm est de Biserica Vlădești. Este o cruce de formă latină cu capitel piramidal monolit; fără soclu.

Dimensiunile crucii sunt următoarele: 74 cm; lungimea brațelor transversale: 32 cm; lățime: 16,5 cm; grosime: 12,5 cm. Sub raportul conservării, starea monumentului este bună. Inscripția de pe fața principală realizată cu litere incizate de 3 cm:

„*Odihnește Ele/na p(rez)vi/tiera./ 1744*”

În lucrarea „Monumente memoriale și istorice din Vlădești-Muscel” au fost prezentate principalele monumente istorice de o înaltă valoare istorică și monumentală cât și atestarea documentară a comunei.

² H.H. Stahl, „Contribuții la studiul satelor devălmașe românești Vol.I. Confederații de ocol, structuri teritoriale și tehnici agricole”, București, 1958, p. 49-71 passim

¹ D.R.H., B., Țara Românească, Vol.I. (1247-1500), nr. 87, p. 151-152.

O VARIANTĂ INEDITĂ DE PLUGUȘOR CULES LA RUCĂR

A trăi în sat înseamnă a trăi în zăriștea cosmică și în conștiința unui destin emanat din veșnicie (...). Mândria satului de a se găsi în centrul lumii și al unui destin, ne-au menținut și ne-au salvat ca popor peste veacurile de nenoroc.

Satul nu s-a lăsat ispitit și atras în „istoria” făcută de alții peste capul nostru. El s-a păstrat feciorelnic, neatins în autonomia sărăciei și a mitologiei sale, pentru vremuri când va putea să devină temelie sigură, a unei autentice istorii românești*.

(Lucian Blaga, „Elogiu satului românesc”, iunie 1937, discurs de recepție rostit cu prilejul primirii în Academia Română)

La Rucăr tradiția se păstrează în măsură mult mai mare decât în multe alte zone etnografice și aceasta pentru că istoria, tradiția și sărbătoarea sunt de fapt inseparabile. Cu toate că modernismul-sub toate aspectele lui- tinde să pună în umbră tradiția, aceasta din urmă rezistă și transmite peste timp un mesaj arhaic bine păstrat în fond dar cu evoluții în formă.

În vremea sărbătorilor de iarnă, acest aspect devine extrem de vizibil, impactul asupra comunității fiind major. Colindatul tradițional românesc, fie individual, fie de grup restrâns, fie colectiv, își exercită permanent funcția sa de „restauratio mundi”, prin intermediul cuvântului, fie rostit, fie cântat.

Oamenii cred în puterea magică a cuvântului, ei cred că realitatea poate fi

influențată de acțiunea nemijlocită a cuvântului. Mai mult decât atât, oamenii cred că lumea întreagă cu toate ale sale este recreată prin cântecele și urările colindătorilor, acțiunile lor câpătând

dimensiuni demiurgice. Se poate spune fără a greși că tot cosmosul e cuprins într-o ogradă. (Lovinescu, 1989, p. 177) Acesta e motivul pentru care colindătorii au fost primiți mereu cu bucurie, și răsplătiți cu generozitate. Toate ritualurile de renovare a timpului calendaristic erau centrate direct sau indirect în jurul acestei idei.

Textele colindelor formează poate corpusul cel mai bogat și mai variat al repertoriului folcloric românesc, iar din punctul de vedere al magiei populare românești, ocupă un rol tot atât de important ca și descântecurile. (Maria Cristea, 2007, p.348) Limba colindelor e de o mare bogăție și varietate, termeni dialectali, arhaisme, cuvinte de mult ieșite din uz, stau alături de forme lexicale vădind o mare mobilitate și vitalitate a limbii. (Brădulescu, 1964, p.20). Țăranului român, colindele îi aduc acea viziune feerică de viață, de care are nevoie, îi aduc imaginea purificată de orice negru pământesc, crescută pe un plan mitic. (Papadima, 2009, p.202). Nevoia de a colinda și de a fi

colindat este unul dintre elementele inseparabile de bunul mers al vieții. Colindele reprezintă și una din formele de manifestare a tradiției populare, iar tradițiile sunt expresia cea mai vie a caracterului național. (Rădulescu-Codin, 1986, p.16)

În calitate de sistem de gândire în jurul căruia se așează întreaga arhitectură a mentalului tradițional, calendarul, se dovedește a fi mai profund decât ar putea părea la prima vedere. Nu este numai o ordonare a timpului, o limitare a momentelor sacre în înșiruirea cotidiană a zilelor profane, dar în același timp și o ținere în evidență a curgerii timpului. Rostind lucrul și viața, calendarul este într-adevăr aceeași știință a vieții, rânduială a vremii, a ști când să faci sau când să nu faci un lucru. (Olteanu, 2001, p.7)

Ceremonialul sărbătorilor în Rucăr se înscrie pe deplin în aceste coordonate, îmbinând armonios sacrul și profanul, magicul de origine păgână cu norma și practica creștină, dând naștere unei note artistice elevate caracterizată prin „spirit de joacă matură” așa

după cum remarcase cu mult timp în urmă profesorul de română Mircea Rădescu, unul dintre cei mai de seamă dascăli ai satului, din toate vremurile. Dimensiunea sacrului este cea care se impune în aceste momente. Este și normal să fie așa, deoarece numai astfel omul poate descoperi realitatea și semnificația lumii. Așa cum spune Mircea Eliade, „în absența sacrului, omul nu mai percepe decât curgerea haotică și periculoasă a lucrurilor, aparițiile și disparițiile lor fortuite și vide de sens”. (Eliade, 1991, vol. III, p. 338)

Sărbătorile cu cel mai mare impact sunt cele de la sfârșit de an. Acum are loc o renovare a timpului, a naturii dar și a sufletului uman, deoarece viitorul unei grupări omenești depinde de substanța sufletească a membrilor care o compun. (Rădulescu-Motru, 2008, p. 129)

Tinerii sunt, sufletul sărbătorilor” și e și normal să fie așa, deoarece prin acțiunile lor se reînnoiește timpul, acesta „întinerește” acest lucru făcându-se prin energia lor pe care ei o investesc în ritualurile cu scop renovator. Întotdeauna vârsta copilăriei, a adolescenței și a tinereții au fost „rezervate” jocului, spiritului ludic fiind inseparabil de spiritul sărbătorilor. Astfel, copiii de la 6 la 10 ani merg cu

„Bună Dimineța lui Moș Ajun”, între 10 și 14 ani merg de regulă cu „Plugușorul”, iar între 14 și 25 ani merg cu „Brezaia.”

Scritorul rucărean Mihail Lungianu descrie astfel atmosfera de sărbători de la începutul secolului XX: „Colindele flăcăilor se înalță parcă în slăvi, făcând să

plutească cu ele, ca pe o barcă purtată de valuri, în legănări plăcute, domoale, grijile și amărăciunile oamenilor.. Cu voioșia lor sburdalnică, cu dueșia aleasă a cântecelor, gonesc umbrele amărăciunilor din suflete, așezând în locu-le, mulțumirea și tihna. Ei cântă dorurile de veacuri, purtate în inimi neștirbite, doar ici-colo și când și când schimbate, alină suferințele, înfrățite cu omul de când lumea.” (Lungianu, 1943, p. 30)

Primii care pornesc la colindat sunt băieții care merg cu „Plugușorul”. Obicei cu origini geto-dace, act esențial al comunității, străvechi ritual de belșug al holdelor și de spor al casei, „Plugușorul” alături de „Brezaie” sunt manifestările rituale cele mai așteptate. Biciul, clopotul sau talanga și pârâtoarea, sunt obiectele cu care băieții fac o serie de zgomote specifice acestui obicei, ele intervenind în momentul în care cel care rostește poezia specifică dă îndemnul: „la mai înnați măi flăcăi!”

Funcția acestor obiecte, este aceea de a alunga spiritele rele, dar ele contribuie decisiv și la formarea cadrului sonor specific acestui moment. Acțiunea de restabilire a cadrului existențial deteriorat de-a lungul anului, se face obligatoriu prin triada cuvânt- sunet-acțiune- specifică, această triadă fiind prezentă în cea mai mare parte a manifestărilor cu caracter ritualic de la vremea sărbătorilor de iarnă. După ce termină de colindat copiii primesc bani și pleacă cu urarea: „La anul și la mulți ani!” exprimând în acest fel și dorința lor să meargă cât mai mult timp cu colindatul dar și ca gazdele să fie la

fel de darnice și sănătoase și în viitor. Textul acestui plugușor cules la Rucăr, prezintă o situație oarecum atipică, o realitate din viața unei alte epoci a satului.

PLUGUȘOR:

„Aho, aho la căsuța-n vale
Cu ferestre-n cale
Era o șezătoare
Maica torcea, fiica vorbea:
-Fiică ficuliță, scumpa mea fetiță
Scoală nu dormi
Că te-i bolnăvi
-Mamă eu nu dorm
Stau și mă gândesc
Și mă frățuiesc
C-am avut ibovnic
Fecior de procovnic
L-am trînis la tîrg
Ca să-mi ia un sîrb
Sîrb de crăpțișin
Mai mult de mătase
Să-i fiu lui mireasă
Și nevastă-n casă
Sus pe deal stau frații grămăjoară
Și-ntr-ei cu o surioară:
-Surioară Mărioară
De ce ai fața gălbioară
Ți-e rău, zaci de boală
Ori iubitul ți se-nsoară.
-Las să-nsoare sănătos
Bată-l focul ticălos
C-a zis că m-o lua
Când s-o coace cânepa
Când s-o coace poama-n vîi
Vom merge la cununii
Poama-n vie s-a cules
Și el alta și-a ales
Pe mine m-a lăsat
Să fiu de răs în sat
De răsul flăcăilor
Și de gura babelor
Mănați măi
Trage-ți bice măi flăcăi
Și sunați din zurgălăi
Mănați măi
La anu și la mulți ani !”
(Cules în 2006 de la

Vacariu Maria , în vârstă de 70 de ani)

Acest plugușor-unic în toată zona investigată-prezintă o situație destul de des întâlnită în satul tradițional românesc, și anume aceea a fetei amăgite de flăcău, care nu și-a ținut promisiunea de a o lua de nevastă, chiar dacă îi dăduse și un soroc pentru vremea căsătoriei, toamna la culesul viilor și la coptul cânepii, deci toamna târziu. Motivul real al părăsirii fetei poate fi unul legat de diferența de statut social, feciorul de „procovnic” adică de polcovnic-comandant militar cu funcții administrative-trebuind conform mentalității epocii să se însoare cu o fată din aceeași clasă socială. Din acest motiv, fata are o atitudine extrem de dură, expresia: „bată-l focul ticălos” –reprezentând un fel de „blestem”, focul având de data aceasta un rol punitiv pentru cel care a trădat iubirea celei care nu își găsește alinarea în nimic.

Textul plugușorului, relevă ca și mentalitate, și ca manifestare, o structură compozițională aparte. Unicitatea și autenticitatea acestui Plugușor, rezidă în construcția sa emoțională. Aici este vorba despre o fată părăsită de flăcău, tristețea sa fiind dusă la extrem, prin plâns și sentimentul de secătuire emoțională, dar și de slăbiciune trupească.

Cadrul social-vatra satului cu babe și flăcăi, cadrul familial-mama fetei și frații ei, cadrul spațio-temporal, toamna târziu la culesul viilor și la coptul cânepii, dau o ancorare a plugușorului extrem de reală, veridică, aparte față de cadrul mitic sau istoric

al plugușorului în general.

Spre deosebire de alte variante de Plugușor, în care predomină elemente mitico-istorice, cum ar fi prezența împăratului roman Traian, sau elemente cu trimitere directă la activități cu caracter socio-economic tradițional -arat, semănat, recoltat, măcinat la moară-ori acte cu pronunțat caracter apotropaic sau acte de propițiere, această variantă de plugușor prezintă o situație cu caracter emoțional negativ, o situație destul de des întâlnită în lumea satului arhaic românesc.

Pare a fi oarecum destul de distantă situația descrisă în text, de acțiune generală de „restauratio mundi” a cadrului familial, gospodăresc, și social-comunitar, dar dacă se ține cont de momentul ales pentru a rememora o situație negativă-sfârșitul de an-totul devine clar.

La sfârșitul anului se rememorează și toate aspectele negative, desfășurate până atunci, pentru a fi transmutate în opusul lor. Este de fapt o operațiune „alchimică”, această operație realizându-se în cazul de față prin plugușor. Astfel în anul care vine, evenimentele negative, se transformă în evenimente pozitive, dacă toate condițiile desfășurării ritualului au fost îndeplinite așa cum cere tradiția, în rost și rânduială.

Deși pare a fi mai mult o doină de dragoste, acest text are totuși elementele care-l încadrează în categoria plugușorului, în ciuda alcătuirii sale.

Cu toate acestea, secvența poetică tradițională, oarecum standardizată

de la început : „aho, aho”, dar și cea folosită ca urare de final: „Mânați mâi / Trage-ți bice mâi flăcăi / Și sunați din zurgălăi / Mânați mâi / La anu și la mulți ani !”-încadrează textul acesta atât de diferit față de tipologia sa de bază, în categoria colindatului cu plugușorul.

Profesor Tudor Tiberiu Vlad-

Rucăr

BIBLIOGRAFIE:

- BRĂTULESCU MONICA-La luncile soarelui-Antologie de colinde laice- Editura pentru literatură, București , 1964
- ELIADE MIRCEA – Istoria Credințelor și Ideilor Religioase, vol. I- III, Editura Științifică, București, 1991
- LOVINESCU VASILE-Creangă și Creanga de aur-Editura Cartea Românească, București , 1989
- LUNGANU MIHAIL-În sărbători, Editura Cugetarea Delafras, București, 1943
- MARIA CRISTEA JULIA-Sărbători, tradiții, ritualuri, mituri, Editura Oscar Print, București, 2007
- OLTEANU ANTOANETA-Calendarele Poporului Român, Editura Paideea, București, 2001
- RĂDULESCU-CODIN CONSTANTIN-Literatura populară, -Editura Minerva, București , 1986
- RĂDULESCU-MOTRU CONSTANTIN-Psihologia poporului român, -Editura, Paideia, București , 1999
- RĂDULESCU-MOTRU CONSTANTIN-Timp și destin, - Editura, Semne, București , 2008

STĂPÂNUL MIOARELOR

Din volumul I/ „PARTE DIN INIMA TA” - autor arhitect scriitor - ION MUȚIU-Rucăr

Pe un picior de plai lângă colții lui Andrei din vecinătatea izvoarelor Dâmboviței și-a găsit răgazul cel de pe urmă Moș Stavaru, care întreaga viață a ciobănit prin munții noștri.

Nouăzeci și opt de ani a trăit cu oile și mioarele prin locurile neumblate ale înălțimilor ferind necuvântătoarele de furtuni și apărându-le de sălbăticiunile pădurilor.

Cu limbă de moarte a lăsat celor dragi dorința de a fi îngropat în tăpșanul bătătorit de el și de miile de oițe care l-au hrănit în lunga lui viață. A vrut sa fie mai aproape de cerul senin care l-a mângâiat și de furtunile care l-au oțelit în viață, iar sufletul lui să ajungă mai iute la Dumnezeu, înaintea căruia și-a plecat genunchii...

În drum spre muntele Berila de la capătul de miazăzi al Pietrei Craiului, rucăreanul Cicinel Răuță spune cu patimă și

respect povestea adevărată a ciobanului Stavaru...

- Și eu am bătut potecile munților cu oile vreme de patruzeci de ani, cu ele am trăit și am împărțit sarea, cu laptele lor mi-am hrănit cei trei feciori. Când aveam 11 ani m-au pus să păzesc oile, dar frânt de oboseală am adormit și când m-am trezit eram într-un loc necunoscut cu cojocul sfâșiat de urs și scuipat peste tot de către sălbăticiune. Am fugit acasă speriat și abia mai târziu am învățat că omul e prea slab ca să lupte cu această forță a naturii și nu trebuie să dai piept cu ursul. Cunosc vreo douăzeci de bărbați curajoși de pe la noi, care nu s-au temut și au fost omorâți de urși. Mi-aduc aminte de Gheorghe Bârloiu de la Podul Dâmboviței, de Nelu Olteanu din Mățau, de Ion Lemnaru, Robu, Dinică, pe restul îi mai știu doar la număr... Am mai întâlnit ursul în noapte și am rămas încremenit cu lumina în mână până când a plecat. Dar mai înainte m-a scuipat tot, de sus până jos și m-a rușinat... Altă dată mi-am arătat dibăcia și am prins în laț un urs uriaș. Dimineața l-am găsit strâns în zalele de fier ale lațului, legat de bradul gros pe care-l retezase în zbatere și abia l-am zdrobit cu bătele... Noaptea dorm sub cerul liber ca să păzesc somnul oilor, la fel ca și Rodica, femeia mea, care sare la urs ca un bărbat. Noi ciobanii ducem o viață

anevoioasă, dar ne-am învățat cu ea... Mereu îmi vine îmi minte bătrânul Moș Stavaru pe care-l socotesc al doilea stăpân al Mioriței

din legendă. Cum a trăit el 98 de ani în creierul munților, punându-și în primejdie viața lui ca să o scape pe-a oilor! Cât de liniștit își doarme somnul cel fără de sfârșit trupul lui ostenit de trudă, tăbăcit de arșiță și ger, în tunet de iad și liniște de rai... La capul lui îl veghează crucea credinței străbunilor, fluierul său tocit de cântec, prin care acum doinește vântul și talanga oiței pe care a îndrăgit-o cel mai mult dintre toate...

A dorit ca oile blânde să-i calce mormântul, să le hrănească cu iarba născută din trupul lui și clopotele oilor să amintească codrului de dorul lui...

Acum e împăcat cu rostul acestei lumi și tresare când vede de Sus oițele dragi, simte pacea din inima lor și ascultă șoaptele naturii ce amintesc de bătrânul cioban Stavaru, care nu și-a părăsit plaiurile nici în moarte...

*Selectat de Ec. Cornel Stoian
Rucăr - Mușcel*

NAȘTEREA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS - BUCURIE A TOATĂ LUMEA

Marele Praznic Împărătesc al Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos este așteptat cu mare bucurie în fiecare an, de către toată lumea creștină și aduce o rază de nădejde și de bucurie în sufletele tuturor. Prin intermediul sfintelor slujbe din Biserică, prin tradițiile și datinile care însoțesc acest praznic mareț, ne facem și noi părtași la bucuria pe care a simțit-o întreaga lume la vederea Fiului lui Dumnezeu întrupat pentru îndumnezeirea întregului neam omenesc.

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos este un eveniment istoric dar și tainic în același timp. Istoric pentru că se petrece într-o anumită perioadă de timp, pe vremea când în Imperiul Roman domnea Cezarul Augustus, iar în Iudeea guverna Irod. Dincolo de caracterul său istoric, Nașterea Domnului este o mare și minunată taină. „Ce să zicem? Ce să grăim? - se întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur cu privire la praznicul Nașterii Domnului, căci ne spăimântează minunea! Cel vechi de zile S-a făcut prunc; Cel ce șade pe scaun înalt și preainaltat Se pune în iesle; pentru aceea Se îmbracă cu trupul meu, ca eu să-L încap pe Cuvântul Lui. Și nu coboară doar rămânând ceea ce era – Dumnezeu, ci luând și ceea ce nu era – firea omenească, fără a înceta să piardă ceea ce era. Cel nevăzut cu ochii trupesti, necuprins cu mintea și neatinș cu mâinile, Se face Om văzut cu ochii, ascultat cu urechile, înțeles cu mintea și atins cu mâinile. Ochii omenești au devenit ochi ai lui Dumnezeu Cuvântul, iar gura omenească a devenit gura lui Dumnezeu Cuvântul. Cel de neatinș a devenit tangibil

tuturor, în chip de rob smerit. A ales să se nască din Fecioara Maria, ca noi să ne naștem tainic din Duhul Sfânt. Dumnezeu pe pământ a venit și omul la ceruri s-a suit. Fiu al lui Dumnezeu născut din Tată, fără mamă, Fiu al Omului, născut dintr-o mamă, fără tată: rămânând în sânul părintesc, deși iese din el. Fiul veșnic al lui Dumnezeu-Tatăl se naște din Fecioară fără tată pe pământ”.

La Taina Nașterii lui Hristos participă cerul și pământul, steaua și peștera, orașul și pustia. Fiecare din făpturile zidite îi aduce mulțumire, pământul, peștera, pustiul, ieslea, îngerii, cântarea, cerurile, steaua, magii darurile, păstorii minunarea, iar noi pe Maica Fecioara. Lumii ce caută lumină numai din marile orașe, Domnul a vrut să-i dea o lecție: că adevărata lumină se poate arăta și dintr-o peșteră sărmană. Dacă Hristos S-ar fi născut în vreo casă dintr-o cetate sau dintr-un sat, oare acea casă ar mai fi existat și acum ca să dea mărturie? Peștera a lui Hristos din Betleem dăinuie, dăinuie – și dă mărturie. Precum trupul Lui, casa sufletului Lui, nu este de la om, ci de la Dumnezeu Duhul Sfânt, nici casa trupului Lui, peștera din Betleem, nu este de la om, nici de la mâini omenești, ci de la Dumnezeu Făcătorul și Purtătorul de grijă. În peștera în care păstorii își adăposteau turmele, Cel Căruia I se închină lumea întreagă, Și-a aflat adăpost, iar Sfânta Fecioară L-a înfășat și L-a culcat în iesle. Cel nepipăit, și simplu, și nealcățuit din părți și fără de trup Se înfășă de mâini omenești ca să dezlege legăturile păcatelor noastre,dezlege legăturile cu

legături.: „Cu scutecele tale dezlegi legăturile greșelilor și cu multă sărăcie pe toți îi îmbogățești. Îndurate; că, venind în ieslea dobitoacelor, izbăvești pe oameni din dobitocia răutății. Cuvinte al lui Dumnezeu, Cel ce ești fără de început” (Utrenia dinaintea Nașterii Domnului, Cântarea a 9-a). Cel ce se poartă pe scaun de heruvimi s-a culcat în ieslea dobitoacelor vrând să întoarcă pe oameni din necuvântare către cunoștința cea dumnezeiască.

În ieslea în care păstorii puneau hrană pentru turmele lor, stătea înfășată în scutece Pâinea cea Cerească, care dă viață tuturor lucrurilor celor vii. Betleem înseamnă „Casa Pâinii”. Înțelesul ascuns al acestui nume a fost scos la lumină prin nașterea Dmnului nostru Iisus, Pâinea cea Cerească, în locul acela: „Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer.” (Ioan 6, 51). Păiele pe care le lăsaseră oile slujiseră drept pat pentru Cel Care, de la începutul lumii, stătuse pe heruvimi de foc. Păiele curate sunt mai bune decât mătasea murdă. Oile și boii nu cunosc păcatul și păstorii știu mai puțin despre păcat decât alții. Pentru Domnul Iisus, lumină este acolo unde sălășluiește neîntinarea și căldură este acolo unde păcatul nu îngheață inima.

Sfântul Vasile cel Mare spune că sălașul unde a născut Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este chipul Bisericii, pentru că ieslea este jertfelnicul,

Iosif sunt ierarhii, Domnul Hristos este Arhierul, Preasfânta Fecioară este tronul, vasele în care se amestecă vinul cu apa sunt sâni, întruparea, mantia, Heruvimii, ripidele, Sfântul Duh este discul, iar Tatăl, Care învâluie tot prin puterea Sa, este acoperământul discului.

Primii cărora li s-a vestit de către Îngeri Bucuria Nașterii, Mântuitorului, Păstorul cel Bun, au fost păștorii, oameni înfrățiți cu natura. Ei sunt cei care văd și-n pom, și-n floare, și-n pământ pe Creatorul lor, pe Dumnezeu. Așa cum un păstor îngrijește și își hrănește turmele sale, tot așa El îi îngrijește și îi hrănește pe toți oamenii. Și tot așa cum un păstor se îngrijește de oaia cea bolnavă sau răcaciă mai mult decât de nouăzeci și nouă de oi sănătoase, tot așa și El Se îngrijește mai mult de cei păcătoși decât de cei drepti – mai mult de oameni decât de îngeri.

În simplitatea lor, împletită cu smerenia și curăția inimii, ei au putut auzi cel mai ușor descoperirea Îngerului, care le vestea bucurie, bucurie mare. Și astfel, Domnul Iisus nu S-a născut în Roma, pentru a fi domnul lumii prin tăria armelor, ci printre păștori, pentru a dezvălui în felul acesta caracterul minunat al venirii Sale în lume ca iubitor de pace.

În Noua Zidire, îngerii lucrează ca vestitori ai Ziditorului. S-a arătat mai întâi un înger înaintea Sfintei Fecioare Maria, apoi înaintea dreptului Iosif și acum înaintea păștorilor și apoi se vor arăta înaintea crailor de la răsărit, toate potrivit cu nevoile hotărârii lui Dumnezeu.

Este prima oară când aflăm în Sfânta Scriptură despre o mulțime întreagă de muritori de rând care vedeau și auzeau

limpede mulțimea de îngeri nemuritori. Acesta este un semn că, o dată cu venirea pe pământ a lui Hristos, cerul este larg deschis celor ce îl caută în curăția inimii.

Îngerii, din strălucirea cea cerească, liniștesc păștorii prin cuvintele: „Nu vă temeți. Căci iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul: că vi S-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta vă va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle.”

Arhanghelul s-a închinat Sfintei Fecioare cu cuvântul: „Bucura-te.” La fel zice și păștorilor: „Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare.” Și magii s-au bucurat cu bucurie foarte mare, când au văzut steaua deasupra peșterii. Hristos este miezul unei bucurii de nepovestit.

Abia vorbise îngerul că s-a și arătat în jurul lui mulțime de oaste cerească lăudând pe Dumnezeu. „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie.” (Luca 2, 14). Astfel prin cântarea lor, Îngerii aduceau mesajul cerului adresat pământului cu ocazia Nașterii Mântuitorului: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoie. Dumnezeu fiind, ni se vestește că va coborî pace pe pământ, iar noi, oamenii, vom cunoaște din nou, între noi, bunăvoie. Mesajul trimis la Nașterea Domnului se adresează de fapt tuturor oamenilor, întregii istorii umane și în special nouă, creștinilor care Îl mărturisim pe Hristos, Mântuitor al lumii. Numai în măsura în care dăm slavă Creatorului Dumnezeu, vom putea înfăptui pacea și pe pământ buna voie, între oameni și popoare.

După această întâmplare fără de asemănare în istoria omenirii, și singura vrednică de Domnul și Mântuitorul nostru, îngerii s-au retras din priveliștea oamenilor, lăsând păștorii într-o stare de minunare bucurioasă.

Plini de bucurie, și repetând lauda îngerilor, slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoie, păștorii au pornit la drum: „Să mergem, dar, până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut.” Păștorii nu spun: să vedem dacă aceasta s-a făcut acolo. Ei nu au nici cea mai mică îndoială că ceea ce le spusese Domnul într-o asemenea descoperire minunată, trebuia să se întâmple cu adevărat. Inimile lor simple nu cunoșteau șovăială. Îndoiala se sălășluiește adesea în inimile care sunt întunecate de păcat și de patimi. Și grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle. Vă puteți închipui cât de grabnic au alergat păștorii până în dealul Betleemului! Bucuria le-a dat aripi și s-au aflat îndată lângă Sfânta Familie. Și, văzându-L, au vestit cuvântul grăit lor despre acest Copil. Și toți câți auzeau se mirau de cele spuse lor de către păștori.

Magii de la răsărit erau păgâni, după unele indicii din Persia au venit în numele întregului răsărit drept-măritor de stea, ca și cum ar fi aflat de la ea ca aceasta este doar o stea care duce către Împăratul nou-născut care era adevăratul Răscumpărător al oamenilor, pentru a aduce slavă Stelei celei mai strălucitoare a cerului din istoria lumii: Iisus Hristos.

Magii care căutau să descopere în cer judecățile lui Dumnezeu și erau gata să

meargă oriunde pentru a afla adevărul, au priceput glasul cerului. Strângându-și comorile ca să le aducă în dar nou-născutului împărat, ei își lăsă tronurile, își părăsiră pământul natal și plecară neștiind încotro, urmând doar mersului stelei, care le arăta calea spre împărăția cea veșnică. Anevoioasă le-a fost calea, dar raza stelei din Bethlehem o lumina. Și înțelepții-magi, depășind toate piedicile, mergeau pe cărările arătate de cer, lepădându-și voia lor proprie. Steaua i-a adus la Ierusalim, unde au auzit cuvântul scris al lui Dumnezeu. iar apoi la Bethlehem, unde au văzut Cuvântul întrupat, pe Dumnezeu în trup, și s-au închinat Soarelui Dreptății.

Magii au văzut, s-au sesizat de stea, poporul Israel nu s-a sesizat de prooroci. Prin magi, Iisus Hristos deschide poarta credinței pentru neamuri. El se descoperă poporului Israel prin păgâni, care vin de departe ca să vestească lui Israel pe Mesia - împăratul lor ce s-a născut. Venirea magilor este totodată o formă de prevestire a viitorului care arată că neamurile păgâne vor intra în împărăția lui Dumnezeu înaintea celor mulți din poporul ales.

Steaua de la Bethlehem a strălucit deasupra lumii, chemând toate popoarele și pe fiecare om în parte să-și aștească privirea spre cer, sus să-și țină inima, să cadă la Noul-Născut și să se bucure cu bucurie mare, fiindcă cu noi este Dumnezeu! „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți, neamuri, și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!”. Hristos S-a născut!

Chiar dacă a avut loc și un fenomen deosebit de care s-au sesizat, ceea ce a condus pe magi nu a fost numai rațiunea lor și o stea de pe cer, ci o

iluminare interioară prin care au deosebit lucrarea lui Dumnezeu.

Sfinții Părinți consideră că această stea călăuzitoare, care i-a condus pe craii de la răsărit la Betleem, nu era o stea ca celelalte, ci era o putere duhovnicească care avea chip de stea.

El S-a arătat crailor, care îl căutasă printre stele, ca o stea. Iudeilor nu li s-a arătat steaua, întrucât aceștia nu-L căutasă niciodată în stele.

Ajungând la Ierusalim n-au mai văzut steaua și au întrebat: „Unde este regele iudeilor cel ce s-a născut? Căci am văzut la răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui. Auzind regele Irod, s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el. Și adunând pe toți arhierii și cărturarii poporului i-a întrebat: Unde este să se nască Hristos? Iar ei au zis: În Bethlehemul Iudeii, căci așa este scris de proorocul” (Matei 2, 2-5).

Plecând din Ierusalim, steaua s-a arătat din nou magilor și mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul (Matei 2, 9). Ei călătoreau pe cămile, atât din cauza distanței foarte mari cât și din pricina pustiului de nisip, care nu se putea străbate cu piciorul. Ochii lor au urmărit steaua, inimile lor s-au bucurat de stea și gândurile lor erau frământate numai de Noul-Născut. Și ce bucurie i-a cuprins pe ei când steaua a venit și a stat deasupra peșterii din Betleem! Evanghelistul ne spune că ei s-au bucurat cu bucurie foarte mare.

Magii au intrat cu smerenie și cu bucurie și au văzut pe Hristos dimpreună cu Maria, mama Lui, și, căzând la pământ, s-au închinat Lui. Iosif nu este pomenit. Evanghelistul ne face

cunoscute cele despre sfânta Familie în ordinea însemnătății pe care o au pentru oaspeții lor din depărtări, din țările de la răsărit. Pentru ei, lucrul cel mai însemnat este să-L vadă pe Împărat, apoi pe Maica Sa, apoi pe ceilalți. Dumnezeu l-a rânduit pe Iosif lângă Fecioara Maria din pricina Iudeilor, nu din pricina păgânilor. Pentru iudei, Iosif trebuia să fie cunoscut ca logodnic al Mariei, pentru a o ocroti de batjocura legiuitorilor și de cruzimea legilor pământești; pentru magi, era ca și cum Iosif nici nu ar fi existat.

Căzând la pământ, s-au închinat Lui. Cei care se închinaseră stelelor cu frică și cu cutremur, acum cu mare bucurie cad la pământ și se închină Dumnezeului Celui viu, care a venit pe pământ ca să-i slobozească din robia lor față de stele.

Deschizând vistierile lor, l-au adus Lui daruri: aur, tămâie și smirnă, semnificând prin aceasta Sfânta Treime, dar cele trei demnități ale lui Hristos: Împărat, arhieru și prooroc - căci aurul semnifică împărăția, tămâia semnifică arhieria și mirul proorocia sau jertfa. Pruncul nou-născut va fi Împărat în împărăția veșniciei, El va fi Preotul și Proorocul fără de păcat și, ca majoritatea proorocilor dinaintea Lui, El va fi ucis. Este limpede pentru toți că aurul semnifică un împărat și împărăția lui; este limpede că tămâia semnifică rugăciunea ori preoția și că mirul semnifică veșnicia. Lumea trebuia luminată de Hristos, așa cum strălucește aurul, trebuia să se umple de rugăciune așa cum biserica se umple de mireasma de tămâie și să se pătrundă de mireasma învățăturii Sale și de trupul Său ca de mir.

Cele trei daruri semnifică veșnicia și neschimbabilitatea: aurul rămâne aur, tămâia rămâne tămâie și mirul rămâne mir: nici unul dintre acestea nu-și pierde esența sa în decursul veacurilor.

Și care alt lucru de pe pământ ar putea arăta mai bine adevărul decât aurul? Fă ce vrei cu aurul și el îți păstrează strălucirea.

Care alt lucru de pe pământ ar putea arăta mai bine rugăciunea decât tămâia? Așa cum fumul de la tămâie pătrunde și se înalță în Biserică, tot la fel și rugăciunea pătrunde întregul suflet al omului și înalță sufletul omului la Dumnezeu: „Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta”, (Psalm 140,2), cum cântăm la slujba Vecerniei. Este adevărat că și alte lucruri răspândesc fum binemirositor, dar nici un alt fum decât numai acela de tămâie poate să împingă sufletul la rugăciune.

Care alt lucru de pe pământ poate arăta mai bine nemuirea decât mirul? Moartea aduce duhoare grea: nemuirea este o mireasmă veșnică.

Și astfel crăii de la răsărit au mărturisit în chip tainic credința creștină în Sfânta Treime, Învierea și nemuirea Domnului Iisus.

Aurul era darul de mulțumire pentru bogățiile și bunătățile pământești. Prin aur i-au adus lucrul cel mai de preț pe care omul, încă legat de pământ, l-l poate aduce spre mulțumire. Magii, înțelepți fiind, îl dăduseră la picioarele Celui ce a venit să ridice pământul din deșertăciunea strălucirilor trecătoare. Ca unui Om i-au adus aur și ca pe un Dumnezeu L-au rugat să ne ajute să renunțăm la el.

Tămâia, simbolul jertfei de rugăciune, sprijină și deschide drumul rugăciunilor

noastre, pentru a ajunge până la scaunul Celui Prea Înalt. Ca unui Răscumpărător al nostru, magii au adus Pruncului jertfa de rugăciune și ca pe un Dumnezeu L-au rugat să rămână Mijlocitor înaintea Celui Prea Înalt.

Smirna este simbolul îmbălsămării trupului căzut în moarte. Ca unui Om l-au adus smirnă spre îmbălsămarea Trupului Său și drept recunoștință că binevoiește să primească moartea pentru noi. Ca pe un Dumnezeu L-au rugat totodată să primească moartea și să ne ridice și pe noi în învierea Sa.

Magii au devenit, nu sunt numai niște drept-măritori, ci și prooroci: prooroci ai credinței creștine, cât și ai vieții și lucrărilor lui Hristos. Ei nu puteau să cunoască toate acestea prin înțelegerea lor omenască, ci prin insuflarea lui Dumnezeu, care i-a trimis în călătorie la Betleem, dându-le steaua cea tainică care mergea înaintea lor pe cale. Astfel, lângă ieslea lui Iisus s-a întâlnit adevărata știință umană a magilor, cu smerenia curată a păstorilor. Putem spune că păstorii și magii reprezintă, în general, mintea înțeleaptă și inima curată, care de-a lungul istoriei L-au recunoscut pe Iisus Hristos ca Mântuitor al lumii, I s-au închinat și l-au adus daruri.

Și luând magii în brațe pe pruncul Iisus, sărutându-L fiecare și închinându-se Lui, iar pruncul râdea și sălta de mângâierile magilor. Și magii având cu ei un tânăr zugrav, au dus în țara lor chipurile amândurora și au pus în biserică icoanele lor, ca să fie cinstite de toți.

O veche legendă spune că, de fapt, patru au fost magii care urmau să meargă să se închine Pruncului Dumnezeiesc. Despre

cel de-al patrulea se zice că și-ar fi vândut tot ce avea și ar fi cumpărat trei nestemate - un safir, un rubin și o perla - pe care să le ducă în dar Mântuitorului. Și grăbindu-se el să ajungă în Babilon, unde, după cum se vorbiseră, îl așteptau ceilalți trei, acesta a întâlnit pe drum un om vătămat, la care nimeni nu se uita. Pe dată se hotărî să-l ducă la un doctor, căruia îi dădu safirul ca să-l îngrijească pe bolnav până la deplina însănătoșire. Numai că astfel, zăbovind prea mult pe cale, ceilalți nu l-au mai așteptat și au plecat fără el. El n-a deznădăjduit, ci, ținându-se după stea, a făcut singur drumul spre Betleem. Aici a aflat că magii îl găsiseră pe Prunc și l se închinaseră deja, că soldații lui Irod porniseră măcelul celor nou-născuți și că Sfânta Familie apucase calea Egiptului. Cum chiar în fața lui un soldat încerca să-i smulgă unei tinere femei copilul din brațe, pentru a-l omorî, magul nu stătu pe gânduri și, arătându-i soldatului splendidul rubin, îl înduplecă să-l primească în schimbul vieții pruncului. Soldatul a luat piatra, stergând-o în grabă de acolo, iar biata femeie nu mai știa cum să-i mulțumească străinului ca picat din cer. Magul își puse în gând să-l caute mai departe pe Mântuitorul, cu singurul dar care-i mai rămăsese: perla. A umblat el vreme îndelungată, dar n-a aflat ce caută, căci nu mai era steaua care să-i arate drumul. Si iată că, după 30 de ani și mai bine, află de la niște călători că Iisus propovăduia în părțile Ierusalimului. Porni bucuros într-acolo, dar în seara când sosi, află că Iisus tocmai fusese răstignit pe Golgota. Magul se duse la locul

cu pricina, ca măcar în clipa din urmă să se închine dinaintea Domnului încă în viață și să-l dea ce mai rămăsese din darul pe care i-L pregătise cândva din toată inima. Iată însă că prin fața lui trecură doi soldați romani ce târau spre temniță o tânără evreică. Oprindu-i din drum, magul scoase repede perla și le-o trecu pe sub ochi, zicând: „Dacă îi dați drumul fetei, vă dăruiesc vouă această perlă, și veți fi mult mai câștigați”. Lacomii, soldații luară perla și-o eliberară pe tânără, ale cărei mulțumiri înlăcrimate magul nu mai stătu să le audă, căci zorea să-L prindă în viață pe Cel răstignit. Inima îi era grea, căci nu mai avea nimic să-L dea în dar Împăratului împăraților, dar năzuia măcar să-L vadă și să I se închine. Când a ajuns lângă Cruce, Mântuitorul S-a uitat drept în ochii lui și i-a spus: În sfârșit, ai venit! Tu mi-ai adus cele mai frumoase daruri ... Bine, dar nu mai am nimic, ce Ți-am adus eu?! – zise magul, mirat. Tot ce duceai cu tine ai dat celor nevoiași. Or, dându-le lor, Mie Mi-ai dat. Darul tău a ajuns la Mine și, adevărat își spun, că este cel mai de preț dintre toate. Căci cel ce-L iubeste pe Dumnezeu, acela își revarsă dragostea sa asupra oamenilor; și cu cât te apropii mai mult de oameni, cu atât ești mai aproape de Dumnezeu.

După ce au adus slavă în Betleem Pruncului Iisus, magii au vrut să se întoarcă la Ierusalim, pentru a merge înapoi acasă pe calea pe care au venit. Irod îi aștepta cu nerăbdare iar ei cu gânduri curate s-au gândit să meargă și să împărtășească bucuria lor cu acest cârmuitor nefericit. Dar, luând înștiințare în vis s-au dus pe altă cale în țara lor. Ei se închinaseră

Noului-Născut și Noul-Născut le-a îndrumat pașii. Ei nu au cunoscut inima lui Irod și nici punerile lui la cale a celor rele, dar Dumnezeu le-a arătat aceasta într-un vis și le-a poruncit să nu se întoarcă pe calea pe care au venit, ci pe altă cale să se ducă în țara lor. Ascultând de Dumnezeu în toate lucrurile, ei îndată au pornit pe altă cale, ocolind Ierusalimul. Dând slavă cu bucurie și rugându-se lui Dumnezeu și Mântuitorului lumii cel nou-născut, ei au pornit spre casă, purtând cu ei un dar mai mare decât acelea pe care le luseră cu ei când au pornit să-L afle pe Împăratul Hristos, căci Îl purtau în inimile lor chiar pe Împăratul Hristos. În locul aurului, tămâiei și mirului pe care le dăruiseră, ei au plecat cu inimile pline de adevăr, rugăciune și mireasma nemuritoare a lui Hristos. Și astfel, în puțină vreme, au venit atât păstorii, cât și craii, oamenii cei mai simpli și cei mai învățați din lume, sub acoperișul peșterii din Betleem, pentru a-L slăvi pe Hristos. Din aceasta vedem, că noi toți avem nevoie în aceeași măsură de Domnul Hristos și că noi toți trebuie, cu aceeași smerenie și ascultare, să-L slăvim ca pe Dătătorul de viață și să-L mărim ca Dumnezeu și Mântuitor al nostru

Peștera din Bethleem s-a schimbat în mii și mii de Sfinte Biserici, mari și frumoase, care împodobesc toate colțurile lumii. Ieslea cea săracă s-a prefăcut în tot atâtea Dumnezeiești Altare. Pruncul Cel înfășat ne așteaptă acum sub chipul Sfințelor Taine. Locul magilor l-au luat Apostolii, iar al păstorilor, preoții, care împreună duc vestea mântuirii în toată lumea. Ceata sfinților îngeri este mărită acum cu milioane de

cuvioși și mucenici, care neîncetat slăvesc în ceruri pe Mielul lui Dumnezeu. Iar cântarea cea îngerească este continuată acum de dangătele clopotelor și de alese cântări bisericești ce răsună în toată lumea. Bătrânul Iosif simbolul Vechiului Testament, Fecioara Maria, Legea Noului Așezământ, scutecele închipuiesc sfințele veșminte, aurul, slava Dumnezeirii, tămâia – rugăciunile sfinților și ale tuturor credincioșilor, iar smirna – podoaba faptelor bune, steaua - Evanghelia lui Hristos, care luminează cu o făclie de călăuză întreaga omenire. Cum Îl primim noi pe Domnul Iisus Hristos? Cu încredință ca evreei cei de demult, sau cu credință ca magii? Îl odihnim noi pe Domnul în iesla de taină a inimii, sau Îl izgonim din cetatea sufletului, asemenea lui Irod? Nu am avea mare câștig să știm că Hristos a venit pe pământ numai în trupul pe care l-a primit din Fecioara Maria, important este să Îl știm prezent în sufletele noastre, și sărăcia se va preface în bogăție duhovnicească, întristarea în bucurie, neliniștea în pace, răutatea în bunătate, necunoașterea în înțelepciune, suferința în mângâiere și moarte în Înviere. Slavă Fiului Celui Unul-Născut, în Cer și pe pământ, de pe tronul heruvimilor din Cer în papele Betleemului de pe pământ, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Treimea cea deoiființă și nedespărțită, acum și pururea și-n vecii vecilor. Amin!

**Preot paroh dr.
Arsulescu Ion**

Sebastian
Parohia Rucărul de Jos

NĂMĂIEȘTI COMPONENTĂ A TRIUNGHIULUI MAGIC MUȘCEL

Așa cum deja se știe Mănăstirea NĂMĂIEȘTI - din com. Valea Mare Pravăț - face parte din Triunghiul Magic, împreună cu Mănăstirea CETĂȚUIA Negru Vodă - Meteora României" și Mănăstirea CORBII de PIATRĂ.

Ceea ce se cunoaște mai puțin, spre deloc așa spune eu, este MAREA EROINĂ de la MĂNĂSTIREA NĂMĂIEȘTI, MINA MARINA HOCIOTĂ care, a fost și STAREȚĂ și MEDIC și EROU în CELE DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE.

MINA MARINA HOCIOTĂ, născută în Săliștea Sibiului în August 1896, rămâne orfană de tată la o vârstă destul de fragedă (în 1908). Tocmai termina clasa a IV-a primară, cu „BINE” la toate materiile. (Certificatul școlar nr.49, eliberat la 10 iunie 1914 semnat de directorul Lepădatu și de învățătorul de clasă Traian Pavel. „Dascăli de Cuget și Simțire Românească”- dr. Antonie Plămădeală”)

Vitregiile vremurilor, o face pe văduva ANA HOCIOTĂ să semneze un „ act de consimțământ ”, că este de acord ca fiica sa MARINA să se călugărească. Așa o găsim la Mănăstirea Văratec din Moldova. De la vârsta de 18 ani, o găsim la Mănăstirea VĂRATEC, sub numele de călugărie „MINA”. La Văratec se organizează cursuri speciale pentru Crucea Roșie de război. Dar anul 1916, aduce „urgie războiului”. Se înscrie ca voluntar pe front, cu gândul la eliberarea Transilvaniei, după cum va mărturisi mai târziu. **Ordinul de culoare roșie cu nr. 671** o înștiință că a fost „ destinată la spitalele comitetului regional Tecuci”. Ministerul de Război îi dă un „ Bilet de autorizare” în Mai 1916 să poarte brățara Crucii roșii. De aici a mers „ în primele rânduri ale celor ce și-au riscat propria viață, pentru a salva , de sub bombe și ploaia de gloanțe, viața celor răniți”.

Ea s-a înscris cu gândul la

eliberarea Transilvaniei. O bună prietenă de-a ei, Adela Petrescu , va scrie în două pagini de „Amintiri despre maica Mina Hociotă”: „A fost mobilizată pe frontul de la Măreșești unde a primit gradul de sublocotnent”.

În vara lui 1917 , s-a expus atât de mult culegând răniți, încât este ea însăși rănită grav la coapsa stângă. I se propune să rămână la Spitalul 271 din Iași, condus de Prof.Dr. GEROTA. După însănoșire, în 1918 pleacă , întorcându-se la Văratec.

Prin înaltul DECRET regal nr. 1744 din 7 Iulie 1918 este decorată cu „CRUCEA COMEMORATIVĂ”. Are două astfel de cruci . Pe una scrie 1916-1918, iar pe cealaltă 1916 – 1919. Pe o insignă scrie „MĂREȘEȘTI”.

Octavian Goga spune în scrierile sale: „Cei care se duc în fața morții trebuie să simtă toată înrădăcinarea misterioasă cu pământul unde vor fi îngropați...”

Începând cu anul 1923 (după moartea matusii sale, Maica Melania Cruțui de la Văratec) o găsim pe „EROINA noastră” la Mănăstirea Nămăești – Valea Mare Pravăț. Va face față tot cu „Brio” și pe aceste meleaguri, vreme de peste jumătate de secol. A fost o femeie energică, Stareț la această mănăstire, medic în zonă, cu mare dragoste de țară și de oamenii întâlniți. Cât a trăit , nu s-a desprărit de „tricolorul românesc” și „Crucea Comemorativă” ce le purta cu demnitate la gât.

După 1930, dorește să-și completeze cunoștințele în munca sanitară. Primește aprobarea de la Patriarhul MIRON și se înscrie la „Institutul surorilor de caritate „Regina Elisabeta” din București. Obține astfel „Brevet de capacitate pentru îngrijirea bolnavilor” cu nr.111 din 6 Mai 1932.

În 1933, Patriarhul Miron, printr-o adresă, o numește pe Maica MINA HOCIOTĂ, conducătoarea unui grup de infirmiere la Școala din CLUJ. La izbucnirea celui de-al

Doilea Război Mondial, este mobilizată din nou cu ord. Nr. 8861 din 8 Iulie 1941. Avea 45 de ani. O găsim la Spitalul Z.I.nr.292 din Câmpulung –Mușcel. I se acordă „, dreptul la hrană de tip ofițeresc”.

Învățătorul pensionar V. Busuiocanu din Valea Mare Pravăț scria: „, ne-a fost de cel mai mare ajutor locuitorilor din comună prin cunoștințele sale medicale, pentru că a sărit ori de câte ori a fost nevoie în ajutorul suferinșilor și bolnavilor punând interes, zel și devotament pentru vindecarea și ușurarea celor bolnavi. A făcut chiar și sacrificii în această privință fără nici o precepușire și cu totul în mod gratuit.”

În 13 August 1968, la MĂREȘEȘTI are loc comemorarea eroilor și aniversarea a 50 de ani de la luptele pentru reântregirea neamului . Cu acest prilej, Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România i-a conferit Măicuței MINA HOCIOTĂ, medalia „VIRTUTEA OSTĂȘEASCĂ”, clasa I-a prin decretul nr. 1005 / 1968.Acum, la 100 de ani de la luptele de „reântregirea neamului”, purtate la MĂREȘTI, SOVEJA, MĂREȘEȘTI și OITUZ, DRAGOSLAVELE, RUCĂR, MATEIAȘ și toată zona MUȘCELULUI mergem toate generațiile să aducem un pios omagiu EROILOR care au luptat cu toată ființa lor pentru pământul strămoșesc. Eroina noastră, se odihnește acolo unde s-a simțit acasă. Are prieteni de nădejde, în persoana Stareței Lucia Nedelea de la Mănăstirea Nămăești. Tricolorul o însoțește pretutindeni.

Aug.2017

prof. NUȘA Cantemir

Bibliografie:

I.Dr. Antonie Plămădeală - „Dascăli de Cuget și Simțire Românească”. București 1981, p.461-464, p.468.

2. Octavian Goga - „Ne învăța Măreșeștii...” - Iași 1983, p.79

VIRTUȚILE LE LUCREAZĂ SINGUR DUMNEZEU

*În cei ce voiesc ; de la cei ce voiesc ia numai intenția, folosind-o
ca pe o unealtă spre scoaterea la iveală a virtuților*
(Scolie)

a III-a parte

Trei lucruri nu înțeleg:

*“O credință adogmatică
Un creștinism ne bisericesc
Un creștinism fără nevoie”*

Părintele Sofronie

(Scrisori către David Bolfour)

Dacă este să nădăjduim spre mântuire, singura speranță o avem în Biserica Cerească sau a Sfinților- biserica triumfătoare (biruitoare) acolo unde membrii ei au încetat lupta cu puterile răului, biruindu-le. Ca ierarhie, credincioși sau lăcaș de închinare unde biserica are Cap pe Însuși HRISTOS și prezența DUHULUI SFÂNT, în chip nevăzut, o parte din păstori cât și o parte din păstoriți, cu voie sau fără de voie, cu știință sau fără de știință, se abat lent dar sigur de la canoanele Bisericii noastre Ortodoxe.

Cei care prin Pronia LUI DUMNEZEU , am avut sau mai avem șansa să participăm la Sfinte Slujbe , unde de sute de ani s-au păstrat fără întrerupere sau schimbare Tainele Sfințelor Liturghii am simțit dinspre Sfânta Sfințelor o trăire aparte cu transpunere spre Biserica Cerească de unde DUHUL SFÂNT umple sufletul și trupul de LUMINA VEȘNICĂ.

Compatibilitatea și cursivitatea stranei cu Sfantul Altar prin slujitorii săi, ar trebui să copleșească creștinii prezenți , lepădați de orice griji lumești, dornici de a participa la Liturgia Cerească a îngerilor. Am avut această mare bucurie în copilărie , liceu, facultate, chiar sub prigoana regimului asupritor; dar și mai târziu căutând cu sete lăcașuri de cult ce nu au acceptat compromisuri și împărtășesc încă autenticitatea Ortodoxiei.

Smerenia Mântuitorului de la Nașterea Sa până la Înviere a rămas singurul exemplu de urmat pentru slujitorii Ortodoxiei: ierarhi, preoți, diaconi. Se mai găsesc astfel de slujitori la Sfinte Mănăstiri nealterate de modernism în locuri aride lipsite de confort fizic și material, dar bogate în mii de martiri: Antonie cel Mare , Sfântul Cuvios Paisie cel Mare, Sfântul Mare Mucenic Mina, Macarie, Mercurie, Sirieni, Romani, Sfânta Muceniță Ecaterina (Sinai), și multe alte sfinte mănăstiri unde participarea la sfintele slujbe alungă oboseala programului de pelerin, chiar dacă sunt noaptea sau în diverse limbi (greacă, coptă etc). Se găsesc și în România Sfinte Mănăstiri cu programe continue în rugăciune și administrare pe care prefer să nu le nominalizez păstrând smerenia lor.

Modestia și asceza monahilor și a monahiilor din aceste locuri îți oferă bucuria de a-L întâlni pe DUMNEZEU în sufletele lor. Din totdeauna Bunul DUMNEZEU a lucrat virtuțile în cei deschiși a le folosi începând cu : **Maica Domnului** , Prooroci, Patriarhi ai Vechiului Testament, Apostoli, Martiri, Pustnici, Cuvioși, spre care le adresăm rugăciuni cu simple apelative.

În Ierarhia Bisericii Ortodoxe se practică cultul personalității: Stăpân, Preafericit, Preasfințit, Preaînalt, etc.

“Singur DUMNEZEU este STĂPÂNUL “ Cel care stăpânește întregul Univers.

Oare aceste denumiri pământești pentru slujitori temporari ai vieții pământești , în afară de faptul că dau senzație de supușenie păstoriților nu împietează grav Dumnezeuia?

Căci la moarte – nici îmbrăcămintea strălucitoare a acestora sau numele lor pământești nu aduc speranță de mântuire decât prin fapte !

” Slava deșartă sau chenodoxia- vanitate în care diavolii au un rol deosebit de activ spre sporirea acesteia , care înrudită cu mândria – sunt rădăcini și izvor a multor păcate : cultul personalității, iubirea de arginți, împietrirea inimii, iubirea de stăpânire, minciuna, fătărnicia defăimarea aproapelui etc.”

(Claude Larchet – teolog)

Am ales a culege o părțică din scrierile unei mari personalități cu rost oficial în viața bisericii în Constantinopolul Împăratului Mihai al III-lea , ale Cuviosului Părintelui nostru Teognost care – ”culmea” – ! se considera prea-smeritul și nevrednicul întregii lumi:

Despre Preoție

13. Când te-ai învrednicit de preoția dumnezeiască și cinstită , te-ai îndatorat de mai înainte și te-ai jertfit morții patimilor și plăcerilor și așa să îndrăznești a te atinge de jertfa cea vie și înfricoșată , dacă nu vrei să fi ars de focul dumnezeiesc ca o materie ce arde cu ușurință.

Dacă Serafimul n-a îndrăznit să se atingă de carbunele Dumnezeiesc fără clește , cum te vei atinge tu fără pătimire prin care vei avea și limba sfințită și buzele curățite și sufletul curat împreună cu trupul și mâiniile însuși mai strălucite ca aurul, ca pe niște slujitoare ale focului și ale jertfei mai presus de ființă.

16. Gândește-te că te-ai învrednicit de o cinste întocmai ca a îngerilor și sânguește-te să rămâi nepătat în treapta în care ai fost chemat prin toata virtutea și curăția. Știi pe Luceafărul care a căzut, din ce era, ce s-a făcut din pricina mândriei! Să nu pățești și tu acestea închipuindu-ți lucruri mari despre tine.

70 . Cutremurându-te de patimiile Domnului și de umilirea (chenoza) LUI DUMNEZEU – Cuvântul pentru noi dar și de jertfa și de amestecarea în noi a trupului și a sângelui de viață făcător și dumnezeiesc de care ne-am învrednicit nu numai să ne împărtășim ci să le slujim, umilește-te pe tine ca o oaie de înjunghiere , socotind pe toți ca fiind întradevăr mai presus de tine și silește-te să nu rănești conștiința cuiva cu nesocotință. Iar fără de sfințenie să nu cutezi a te atinge de cele sfinte ca să nu fi ars ca iarba de focul dumnezeiesc sau să te topești ca ceara și să fi pierdut.

Mitropolitul HIREATHEOS VLACHOS, scrie că : ” Un preot vrednic, poate dezlega de păcate , dar nu poate vindeca” Prin posibilitatea de a obține dezlegare de păcate prin orice preot , (chiar nevrednic) ca aflat în continuitatea succesiunii apostolice. DUMNEZEU , ne face un dar minunat nouă credincioșilor, adică ne oferă o șansă de mântuire numai și numai pentru că ne-am pocăit, ne-am spovedit și am luat dezlegare de la acest preot care face parte organic din structura Bisericii și succesiunea apostolică.

De la a dezlega de păcate și până la vindecare , este un drum de străbătut , adică avem nevoie de o conlucrare fericită între duhovnic și noi până când trupul și sufletul scapă de discordanță și se vindecă armonic împreună.

Se consideră că cei mai mari Duhovnici sunt de regulă monahi - dacă- ? au și exercițiul ascezei și smereniei.

Duhul Sfânt vorbește prin ei, care ne învață că trebuie să priveghezi și să fi tare în fiecare clipă, căci în fiecare clipă poți cădea.

“Dar pentru vremurile care vin , noi creștinii nu putem dansa după orice lăutar.”

(Preot Arsenie Papacioc)

“Dacă se cumpără harul Duhului dumnezeiesc și chemarea nu mai este de SUS , sarcina este foarte grea , ca una ce este purtată fără vrednicie și peste putere jugul fiind foarte greu, roade grumazul și puterea celui cel duce, de nu-l pune jos până-l va sili și zdrobi cu desăvârșire . ”

(Cuviosul Părinte Teognost)

Iată, vocația de preot , presupune o mare responsabilitate!

Ca putere a exemplului pozitiv , slujire necondiționată, blândețe, înțelepciune, despătimire-virtuți ce trebuiesc practicate.

Biserica Creștin Ortodoxă al cărui Cap este IISUS HRISTOS, va rămâne neclintită în vecii vecilor având ca Stălpî pe : **Maica Domnului, Sfânta Tradiție, Sfinții Părinți .**

Cei care cu adevărat suntem creștini ortodocși practicanți, păcătoși ca toți oamenii dar contopiți cu biserica noastră în nădejdea mântuirii trebuie să avem îndrăzneala de a nu accepta nici o abatere de la canoanele credinței noastre

Înainte de a fi medic, sunt creștin ortodox practicant atât în profesia mea cât și în viața de toate zilele: motivația scrierilor mele este nemulțumirea raportării unei părți a societății față de Biserica Creștin Ortodoxă - ca fiind confundată cu “unii slujitori”- cu mai puține virtuți.

În Psalmul 145 –al lui Agheu și al lui Zaharia, ne îndeamnă:

3. Nu vă încredeți în cei puternici, în fiii oamenilor în care nu este mântuire.

4. Ieșiv-a duhul lor și se va întoarce în pământ. În ziua aceea vor pieri toate gândurile lor.

5. Fericit cel ce are de ajutor pe DUMNEZEUL lui Iacoh, nădejdea lui în DOMNUL DUMNEZEULUI Lui:

10. Împărăți-vă Domnul în veac, Dumnezeuul Tău , Sioane , în neam și în neam.

-Rugăciune pentru Sfânta Biserică Ortodoxă-

Mai întâi adu-Ți aminte de soborniceasca și apostoleasca Ta Biserică, pe care ai câștigat-o cu scump Sângele Tău întemeiază-o, întărește-o, lățește-o , înmulțește-o , împacă-o și o păzește nebiruită de porțile iadului în veci , iar întărâtările ce se pornesc asupra ei le potolește .

Stinge năvala păgânilor, pornirile ereticilor degrab le sfărâmă, le dezrădăcinează și întru nimic le întoarce , cu puterea Sfântului Tău Duh. Unește cu sfânta, apostoleasca Ta Biserică pe cei ce s-au depărtat de la dreapta credință și cei care întunecându-se cu eresurile , se află întru pierzare , luminându-i cu strălucirea cunoștinței Tale.

-Amin-

Dr. Antoneta-Gabriela-Anghelina Colț

Câmpulung

Epigrame și catrene

CATRENE CU PARFUM DE FEMEIE

Autor – Dr. George Baci
Metodă de încălzire

Frig e-n casă, n-am căldură,
Și cum geru-n mine crește,
Ies rapid în bătaură,
Că vecina mă-ncâlzește.

Constatare

Când era la mă-sa fată,
N-a greșit măcar o dată.
Dar de când s-a făcut mare
Greșește cu fiecare.

Iubire la prima vedere

Când s-au văzut întâia dată:
El cam timid, ea decoltată,
Cu dragoste s-au infectat,
Ambii ajungând...la pat!

Unei doamne în...călduri

„E căldură mare-afară!” –
zis-a doamna-n fustă mini.
O privesc și-i dau dreptate:
Nu-i văd nici măcar *bikini*...

Management feminin

Cu bărbatu-o duce bine,
Asta vede-ntregul sat,
Sub papuc discret îl ține
Și pe altu' bagă-n pat!

Urmări confuze

Un sărut ce-l dai pe buze
Poate-avea urmări confuze.
Dintre toate una-i clară:
Pensia alimentară.

Orice soție devine soacră

Orice soată-o boală duce,
Leac nu este ca să-i treacă:
Mai întâi e poamă dulce
Și devine poamă acră!

Ispita

Femeia a fost făcută
Să te-atrage în ispită:
Ori atunci când te sărută,
Ori când mărlu ți-l dă...*miră!*

Jurământ de femeie
Iubito, mi-ai jurat cândva
Că eu sunt jumătatea ta.
Numai că pe ne-așteptate,
Te-ai dus cu altă *jumătate!*

Soluția Evei

Fiindcă și-a pierdut bikini
Și n-avea nici fustă mini,
„Jucăria” să-și ascundă,
Puse repede o frunză.

Reflecție adamică

Când văzu că Eva-n față
Are doar o frunză creată
Zise-n gând, contrariat:
De-ar veni toamna odat'

Adam, fericitul!

A fost bărbatul fericit:
A iubit făptură sacră
Ce cu un măr l-a ispitit,
Dar nu i-a oferit o *soacră!*

Adam, constructorul

A făcut-o dintr-o coastă
Fiindcă a voit nevastă.
Dar greși la finisare:
Îi lăsă gura prea mare.

Autumnală

Vine toamna, frunza pică,
Mulți copaci sunt goi pe stradă,
Chiar și Eva lui Georgică
Așteaptă frunza să-i... *cadă!*

Descriere ad-hoc

Ea avea un bust frumos,
Sâni rotunzi ca lubenița,
Iar de la buric în jos
Abia de-i vedeam... *fustița.*

Evoluție feminină

Ca iubită, e o muză,
Te inspiră și te-amuză,
Ca nevastă te „descântă”,
Când e soacră: „popa-ți cântă”.

Fapt divers

El era la vârsta-a treia,
Ea la prima și un pic,
El iubea din ea *femeia*,
Ea doar banii, în rest nimic.

Mărturisire

Am și-amantă și soție,
Pe-amândouă le-ngrijesc,
Prima cu amor mă-mbie,
Iar pe-a doua o iubesc...

Realitate constatată

Când a luat-o de soție
De toate-avea-n gospodărie.
Dar dup-un timp, cam puținel,
A rămas cu ce-i pe el!

Răbdarea

Deși-s căsătorit de-o vreme,
Mă macină mereu un gând,
Răbdând rezolv orice probleme,
Dar și răbdare, până când?

Scara bărbaților

O femeie te ridică
Și tot ea te și coboară.
În concluzie, adică:
Este cea mai bună scară.

Nostalgie

Îmi pari la fel ca-n prima zi
Și parcă iară te-aș iubi
Când luna râde pe sub vie,
Dar ca amantă, nu... *soție!*

Soacră ideală

Am o soacră ideală,
Placa tot mereu și-o schimbă,
Că de-atâta flecăreală
Transpiră cam des... *sub limbă!*

Efort în zadar

S-a cam chinuit un pic
Ca să-i deie jos fustița.
Ea i-a arătat *blănița*,
Dânsul însă, *mai nimic...*

Dragostea

Dragostea-i o aventură,
Ce provine din păcat.
Se poartă din gură-n gură
Și se consumă...*în pat.*

Vară fierbinte

Vara asta-i cam fierbinte,
Soarele-i un roșu gong,
Doamna, nudă dinainte,
S-a părilit pe un...*șezlong!*

Cadoul soției

Ca să-i arate că-l iubește,
Știind că soțul e steril,
De nouă luni se pregătește
Să-i dăruiască un...*copil.*

Durere la picioare

- *La picioare am dureri,*
Medicului ea s-a plâns.
După consultul de ieri,
I-a spus: - *Stai cu ele-n sus!*

Boală feminină

E-atât de fragedă și dulce,
Doar cu privirea te seduce,
Cu sâni, boală grea ți-a dat,
Cu trupul, te-a trântit la...*pat!*

Rezistența căsniciei

Căsnicia se sfârșește,
Faptul este dovedit,
Când familiei lipsește
Stălpul casei întărit...

Femeia-țată

Orice țată e-o femeie,
Ce vorbește fără rost,
Are-n cap doar o idee
Și-aia înțeală *prost.*

Utilitatea internetului

Pe internet s-au cunoscut,
Părea o fragedă făptură,
Dar când cu ea s-a și văzut,
Avea servciul pe...*Centură.*

Dracul a dat de...dracu'

Dracul, plictisit să fie,
Multă vreme ne-nsurat,
S-a gândit să-și ia soție
Și-uite-așa de dracu-a dat!

Unei femei...trecute

Tânără și frumușică,
Fusta mulți i-au ridicat,
Astăzi vântul, vechi amant,
Câteodată i-o mai... *ridică!*

Amintiri, amintiri...

Am iubit cândva puicuțe
Și mai subțiri și mai grăsuțe,
Astăzi, vremea, bat-o vina,
Mi-a lăsat în pat...*găina!*

Zicală învechită

Găina bătrână
Face ciorba bună.
Dar te sature și-o să spui:
Parc-aș vrea un piept de pui!

Nelămurire

Tot mă tângui de ceva:
Cum ziua femeia-i rea,
Iar noaptea sub clar de lună
E tot rea, dar rea de...*bună!*

Vine vara

Vine vara, plec la mare
Să mă satur de privit,
Să văd sâni zâmbind la soare,
Domni cu slipul...*întărit!*

Uneia fițoase

Când era mică fetiță,
Nu știa ce-i aia fiță...
Azi, doar fițele îi plac:
S-a urcat scroafa-n copac!

Precocitate

A sărutat-o, ieri, o dată,
Plecuse seara în derivă,
Iar azi i-a spus că-i emotivă
Și a rămas *însărcinată...*

Unei femei de...ocazie

Vai, cât de suavă ești
Și arăți destul de bine!
De n-aș ști cât cheltuiești,
Te-aș păstra doar pentru mine.

Femeia, boală grea

Femeia e o boală grea,
Nu-i leac să fie de folos,
Dar ce să faci, că doar cu ea,
Poți trăi mai sănătos.

EPIGRAMA

Autor IULIAN CITER MARINESCU, Bughea

Dragulul Cornel
Stoian
spre întoarcere
într-o copilărie
petrecută sub
Vârful Crucii,

Lângă dulcele cântec al Dâmboviței

De-i destoinic-e Stoian
De-i Stoian-e rucărean
Dar dacă-i Stoian Cornel

În Vârful Crucii de-ai fi,
Rucărul spre a-l privi,
N-o să-l poți vedea de fel
Că-ți sare-n față Cornel!

Din Rucăr spre Valea Mare
Vine Cornel pare-mi-se,
Nu c-o turmă de înioare,
Cu-n ciopor...de manuscrise.

O epigramă-ai vrut cândva...
Și-ți-am scris-o dar mi-a fost cam greu
Și de nu te-o atinge ea,

Fii sigur că te-ating eu!

FERMIERILOR RUCĂRENI

Azi ciobanii sunt de fițe,
Alte porți li s-au deschis:
Or avea, ori ba, oițe
Dar smartphon-uri au precis!

Au cirezi, turme...cât vreți!
Dar brânza-i...apă de ploaie
Și. cică, ar fi isteți
Fiindcă n-o mai fac...de oaie!

Editorial LUPUL, LEBĂDA ȘI SFERELE – prof. Tudor Vlad**Actualitate**

- ✎ *Manifestări culturale – spirituale și educaționale la Rucăr, Câmpulung și Curtea de Argeș* – Economist Cornel Stoian
- ✎ *Interviu cu maestrul emerit PROF. GAVRIIL PRUNOIU Partea a III-a* – Prof. Tudor Vlad
- ✎ *Interviu cu BOGDAN LUNGIANU -partea a-III-a* – Prof. Tudor Vlad
- ✎ *Un iubitor al muntelui și al pădurii* – Economist Cornel Stoian
- ✎ *Îndurerată familie...* – Inginer silvic Jean Cotenescu
- ✎ *Îndurerată familie și întristată adunare* – Educatoare Geta Stelea
- ✎ *Îndurerată familie, cernită adunare, iubiți părinți* – Diplomat Mihai Epure
- ✎ *Doar o lacrimă, măcar o lacrimă – o flacără mereu vie – în memoriam ADRIAN PĂUNESCU...* George Cârstea
- ✎ *Copilăria – între competiție și recunoștință* – Prof. Alina Mitiriță
- ✎ *Un mușcelan în nemurire* – Prof. NUȘA CANTEMIR
- ✎ *O flacără vie s-a stins* – prof. Constantin Vărășcanu
- ✎ *Cașin – tezaur de frumusețe* – Flintoacă Cojocă Gabriela

Acuarelă de Rucăr

- ✎ *Fata cu găște* – Preot Gheorghe Cîrstina
- ✎ *Mari personalități rucărene și mușcelene* – Ec. Cornel Stoian
- ✎ *Istorii neconvenționale din MUSCEL- economist STERIAN PRICOPE* Selectate de Economist Cornel Stoian
- ✎ *FAMILIA MUȚIU familie tradițională românească* – Ing. Pietrăreanu Ion
- ✎ *ÎN MEMORIAM* – Ing. Pietrăreanu Ion
- ✎ *Femei rucărene – mușcelene PROF. MARIANA LAMBESCU* – Ec. Cornel Stoian
- ✎ *Din volumul "LABIRINTUL LEONOREI"* – Prof. Aurelia Corbeanu
- ✎ *Povești adevărate de ieri și de azi* – Ing. Constantin Agricola Miu

Ars Longa, Vita Brevis!

✎ <i>POEZII</i> - THEODORUS VON RUCKEN- MAGISTER LITERATOR	✎ <i>POEZII</i> - jurist ION OCTAVIAN BĂNICĂ
✎ <i>POEZII - DEBUT POETIC</i> – ANUȚA ALEXANDRA	✎ <i>POEZII</i> - VASILE ONEAȚĂ
✎ <i>POEZII</i> - OLIVIA GABRIELA STOIAN	✎ <i>POEZII</i> – MARIA CONSTANTIN
✎ <i>POEZII</i> – PROF. GHEORGHE AVRAM	✎ <i>POEZII</i> - TRAIAN DORZ
✎ <i>POEZII</i> - VÂLCU ALEX	✎ <i>POEZII</i> -Ing. RĂZVAN UDUDEC
✎ <i>POEZII</i> – ing. DAMIAN AVRĂMESCU	✎ <i>POEZII</i> – ec. NICU PETRESCU
	✎ <i>POEZII</i> – prof. dr. GEORGE BACIU
	✎ <i>POEZII</i> - Nicolae George Cârstea

Historia Magistra Vitae

- ✎ *Cinci călătorii la SOVEJA* – Preot Ion Răuțescu
- ✎ *Dragosloveanca și REGELE MIHAI I al ROMÂNIEI* – pr.Gh.Cîrstina
- ✎ *Marea revoluție bolșevică* – Ing. Prof. Nicu Lăcătușu
- ✎ *Monumente memoriale și istorice din Vlădești Muscel* – Prof. Ionel Marius Popescu

Tradiții

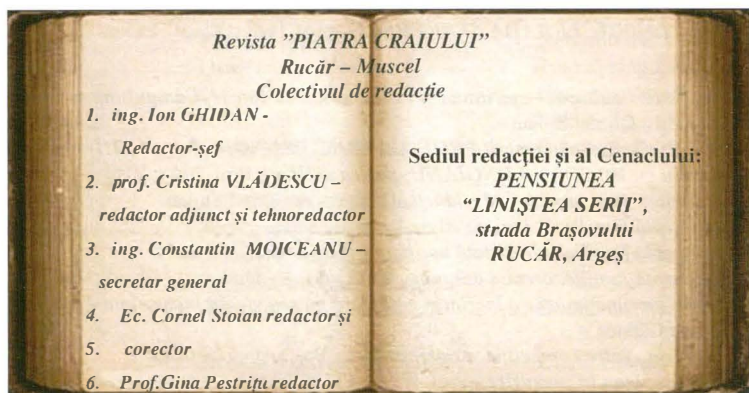
- ✎ *O variantă inedită de plugușor cules la RUCĂR* – Profesor Tudor Tiberiu Vlad
- ✎ *Stăpânul mioarelor* – Selectat de Ec. Cornel Stoian

Religie și spiritualitate

- ✎ *Nașterea DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS - bucurie a toată lumea* – Preot paroh dr. Arsulescu Ion Sebastian
- ✎ *Nămăiești componentă a triumfiului magic MUȘCEL* – prof. NUȘA CANTEMIR
- ✎ *Virtuțile le lucrează singur DUMNEZEU* – Dr. Antoneta-Gabriela-Anghelina Colț

COLȚUL EPIGRAMIȘTILOR

- ✎ *Catrene cu parfum de femeie* – Dr. George Baciu
- ✎ *EPIGRAMA* – Iulian Citer Marinescu

ASOCIAȚIA CULTURALĂ "RUFFA ARBOR,, Rucăr - Muscel

1. Nistor Iosif – președinte
2. Vlad Tudor – vicepreședinte
3. Moiceanu Constantin – vicepreședinte
4. Stoian Cornel – secretar general

SPONSORII REVISTEI "PIATRA CRAIULUI"

Sponsorii revistei nr. 6-7/2017

1. O RUCĂREANCĂ IUBITOARE DE CULTURĂ
2. DIPLOMAT MIHAI EPURE
3. PROF. UNIV. ROMULUS POPA-BRAN
4. ING. RĂZVAN UDUDEC
5. PROF. MARIANA LAMBESCU

Membrii ai Cenaclului „ Mihail Lungianu” Rucăr-Muscel primiți ulterior

1. Arsulescu Sebastian – preot paroh
2. Ancu Virgil – constructor
3. Monea Aurel – inginer
4. Purnichi Vintilă – profesor
5. Purnichi Petruța – profesor
6. Vlad Maria – profesor
7. Vorovenci Ana -profesor

1. Responsabilitatea pentru conținutul articolelor revine integral autorilor.
2. Revista se distribuie contra-cost.
4. Fotografiile aparțin colecției personale prof. Tudor Vlad, Stoian Cornel. open source/facebook

Adrese utile de contact

cristina_vladescu27@yahoo.com. tudor_lunca@yahoo.com
["https://revistapiatraacraului.wordpress.com"](https://revistapiatraacraului.wordpress.com)
www.facebook.com/cenaclul_mihail_lungianu. Clubul
 "Proinfo", Liceul Rucăr: bazaimprimarii@yahoo.com

Coperta 1.

„Ion și Elisabeta Luțescu Rucăr”-prof.

Vlad Tudor

Coperta 4

„Iarna la moară”-Ovidiu Trulescu

Membrii fondatori ai Cenaclului „ Mihail Lungianu” Rucăr-Muscel

1. Prof. Vlad Tudor – președinte
2. Ec. Stoian Cornel – secretar
3. Ing. Moiceanu Ctin – trezorier
4. Ing.-prof. Avram Gheorghe
5. Ing. Ghidan Ion

†6. Prof. Nicolae Gheorghe –
Podișor –DECEDAT

7. Artist Nistor Iosif
8. Prof. Vorovenci Adelina

Pentru că tot ce este tradițional, frumos, sălbatic și plin de pasiune vine de la țară (COUNTRY), vă mai dăruim încă două bijuterii ale genului.

WITH LOVE FROM THE COUNTRY !!!

Traducerea și adaptarea TWO-DOORS an old and country...fân(fan) !!!

„If I Had You”

Alabama---Dacă te-aș avea pe tine

Dacă te-aș avea pe tine

Am fugi ca niște nomazi, în bătaia vântului

Am fi iubiți, am fi prieteni, dacă te-aș avea pe tine

Dacă te-aș avea pe tine

Am număra stelele una câte una

Și apoi ne-am iubi până când ele ar dispărea

Pentru că tu, ai aprins un foc undeva, în adâncul sufletului meu

Iar acest foc crește și devine din ce în ce mai puternic

Și nu-l mai pot controla

Și nu este nimic ce n-aș putea face

Dacă te-aș avea pe tine

Dacă te-aș avea pe tine

Am naviga pe șapte mări

Ca și când ar fi una singură

Și n-am spune niciodată „*Asta nu se poate face*”

Dacă te-aș avea pe tine ...

„Before The Next Teardrops Fall”

Clay Walker ---Înainte de a cădea următoarea lacrimă

Dacă el îți aduce fericire

Atunci îți doresc tot ce este mai bun

Este fericirea ta, lucrul care contează

Cel mai mult dintre toate

Dar dacă vreodată

El îți frânge inima

Dar dacă vreodată

Lacrimile încep să curgă

Voi fi acolo

Înainte de a cădea următoarea lacrimă

Deși doare, să te las să pleci

Iubito vreau să ști

Voi fi lângă tine, dacă vreodată mă vei suna

Și dacă vreodată aud

Că te face să verși o lacrimă

Voi fi acolo, de câte ori vei avea nevoie de mine

Alături de tine

Și dacă vreodată el te face

Să fi nefericită

Aduți aminte că te iubesc, și că

Voi fi acolo

Înainte de a cădea următoarea lacrimă...

“Pe pământ avem două șanse, credința și arta.”

Grigore Leșe

ISSN 2247-1553
ISSN-L 2247 – 1553
EDITURA LARISA